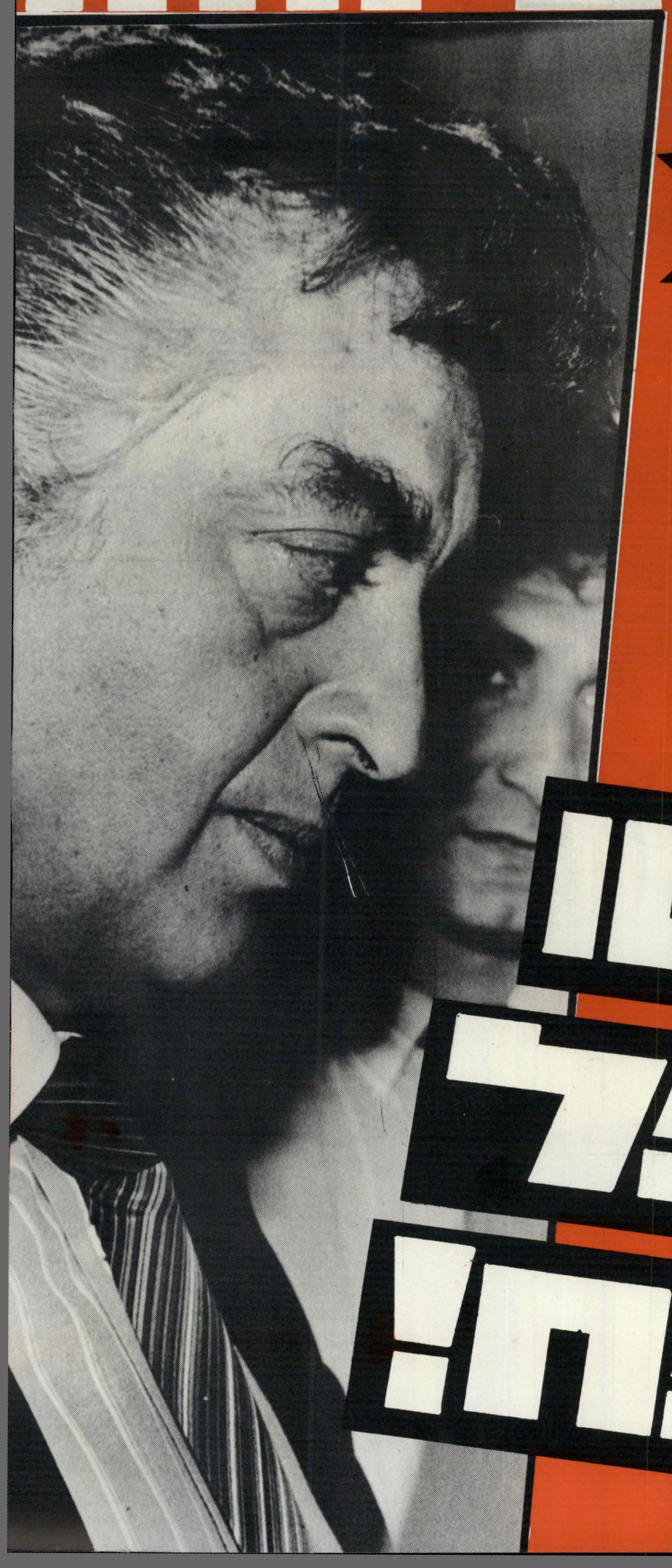
העולם הזה

ט"ז חשון תשמ"ו, 30.10.1985 מיספר 2513 שנה 50 המחיר 1850 שקלים (כולל מע"מ)

סקופ

מי תיכנן את המלכודת — ולמה?

קאטו נפל בפח!

"בית לחם" שלח את השלגיות

בתי שיקומם מעבירות ופלים בשוקולד חלב

עמ' 15

וימר טמיר כהן (יעקבסון)

מכתבים

אין קמח – יש תורה

אפילו מחירי השמן יורדים – אבל מי נהנה מכך?

זה באמת משמח שאנחנו מצליחים לדכא את האינפלציה המשתוללת ושהמדד מתמתן. במיוחד ערבו לאוזניי החלטות הממשלה להוזיל כמה מיצרכי־יסוד. האם אפשר היה לחלום על דבר כזה אך לפני כמה חודשים? התייקרויות. עליות, התייקרויות, עליות — זה היה הפיזמון שאליו הורגלנו, וחשבנו שאין אחרים מלבדו.

אבל בכל שימחה יש תמיד מישהו שמנסה לקלקל אותה. הפעם אלה הסוחרים. בעבר, כאשר עלה מחירו של מיצרך מסויים, מייד למחרת הם נהגו למכור אותו במחיר החדש, גם אם היה להם מלאי ישן. השבוע, אחרי הוזלת השמן והקמח, נתקלתי בכמה בעלי מכולת שהתעקשו למכור במחיר הישן „כי זה מהמלאי הישן", ובאחרים שבכלל הסתירו את שני המיצרכים.

אז זאת כל תורתם על רגל אחת: מה שטוב לסוחר — טוב לישראל!

צבי צלניק, רמת־גן

● ● ●

מחיפה לירושלים, דרך החלל

מה יותר מצחיק מהעולם הבא? חברת בזק!

שמעתי הודעה מצחיקה של מישרד־התיקשורת, בחיי.

הרבה שנים רגזתי על כל מה שקשור ברשת־הטלפונים בארץ, רגזתי וזעמתי. שום דבר לא עזר. אז פיתחתי לעצמי חוש־הומור והתחלתי לצחוק. אבל לכל צחוק יש גבול, ביחוד שהעניין המשעשע הזה הפך לבדיחה גסה. במשך השנים למדתי פשוט להשלים עם מכת־טבע זאת, כמו שמשלימים עם פיגעי מזג־האויר, ואסונות־החיוג כבר לא הצליחו לעורר בי שום רגש. הפכתי להיות אריש, לא לצחוק ולא לבכות.

עד שהשבוע היא ממש הפתיעה אותי, חברת בזק. הבדיחה שלה הצחיקה אותי הרבה יותר מהקטעים הכי־מצחיקים שאני מוצא כל שבוע בהעולם הבא.

אתם חייבים לשמוע: בזק הודיע שהיא תשפר את השרות הבין־עירוני בארץ בעזרת לוויין, שיסתובב סביב כדור־הארץ! **ענת פז**, חיפה

● ● ●

גבר בשם כהנא

לטפח אגרופנות ולהתחשבן עם נשים.

בניתוחו את הנאציזם היהודי, מונה אבנרי כמה ממקורותיו (העולם הזה 16.10). מקור אחד בולט מאוד בהיעדרו בניתוח זה: השוביניזם הזיכרי.

הנאצים הגרמנים, כשעלו לשילטון, מיהרו להתחשבן עם הנשים: זכויותיהן ניטלו מהן, נאסר עליהן לשמש בתפקידים ציבוריים. נעשתה הפרדה בין נערים לנערות בתנועות הנוער, והנערות חונכו לביתיות וציות לגברים. אפילו שינאת היהודים הוסברה, בין השאר, בכך שהיהודים הם „נשיים" — והנשיות היא הרי דבר נתעב.

גם כהנא מתחשבן כבר בראשית דרכו עם הנשים: הוא רוצה מדינת־הלכה, אשר מקומן של הנשים בה ידוע; הוא אוסר על יהודיות לצאת עם גברים ערבים (אבל לא אוסר על גברים יהודים לצאת עם ערביות, כי הנשים הן רכוש הגברים, והיהודים מותר לפגוע ברכוש הערבים — וביחס־ים הגבר פוגע באשה, „רופק" אותה); הוא מפאר ומטפח את הערכים הגבריים של כוחנות, אגרופנות, שליטה, כיבוש, אלימות ודיכוי.

הנסיונות להבין את תופעות הנאציזם ייכשלו כל עוד נתעלם מן הערכים המטופחים בחברה, אותם ערכים הנחשבים גבריים.

דינה בלכמן, יפו

● ● ●

מירדף שלום

רודפי־השלום של הימין הישראלי משיגים אותו וקוטלים אותו.

על רקע הסיכויים הקלושים להצלחת המגעים עם חוסיין מלך ירדן, התגייסו רודפי־השלום של הימין במלוא כושרם המדיני, כדי להתוות את קווי המדיניות הבאים:

● אין לוותר על אף שעל;

● יש לטרפד כל אפשרות לפיתרון בעיית־טאבה:

(המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקדמי:

פלאטו נפל בפח!

מי שהבטיח לו עסקה מכניסה באיטליה, הצליח לפתות אותו לצאת מגבולות הארץ ומההגנה של החוק הישראלי, והפיל אותו לתוך מארב מתוכנן היטב. כבר לפני ארבע שנים נעשה כנראה נסיון כושל לחטוף אותו. האם הפעם יצליחו נושיו לזכות בכסף?

6

כתבת השער האחורי:

יקיר משלם ביוקר

„היא פיתתה אותי, אבל זה אני שהורס את עצמי. אני ילד שלא התבגר." הכריז השדרן יקיר אביב. שהורשע במעשה מגונה בקטינה והתפטר מהרדיו. „מדוע הוא ניסה לקחת בכוח מה שילדות אחרות נותנות בחינם?" תוהים חבריו ומעריציו הרבים.

10

קשר המתאבדים

יעקב לוינסון – התאבר. סיקי אלבין – התאבד. מה הקשר בין שניהם? מדוע קיבל העיתונאי אריה אבנרי מניות מאלבין, ומדוע טרחו שניהם להפיק ספר הספהד את לויז׳ סון מכל רבב שהוא?

35

בטרם פשע

אזרח ישראלי קיים בשבוע שעבר מגע סומבי עם נציג של אש״ף, והציע באוזניו השעיה של פעולות הטרור. היה זה מעשה חוקי, אך בעוד כמה שבועות ייתכן שיהיה זה פשע, שיעונש שלוש שנות־מאסר. כמה שאלות למחוקקים, הרויצים להכריז על כך בעבירה פלילית.

11

המיקצוע: טרוריסט

הוא מתפאר ברצח פלסטינים שוחרי־שלום ומאיים לרצוח את מרגרט תאצ׳ר, את הנשיא רגן ואת המלך חוסיין – ואוייבו הגדול הוא יאסר ערפאת. שבו הוא רואה סוכן ציוני. דיוקנו של אבו־נידאל, ארכי־טרוריסט שהתראיין לראשונה לעיתונות.

14

כסית־טורס

משה איש־כסית. בעליו של בית־הקפה התל־אביבי כסית. העמיד שני אוטובוסים לרשות אוהדיו הקבועים והסיע אותם לירושלים – רק כדי שיחזו בעצמם. בחבריהם ובשולחנותיהם, שהוצחו בתערוכה במוסיאון.

24

קלוק

בלי ניסיס מיזרחי, יתכן שחלק מאמני ישראל היו מופיעים על הבימה עירומים, או אפילו, חלילה, בלבוש לא הולם ★ קובי אושרת בדרכו לפאריס: „לא מחכה לי שם שטיח אדום" ★ ג׳ניפר ראש (בתמונה), בת הדוב מברלין שזיעזעה את לונדון החסודה, באה גם לתל־אביב.

34

אדוני, אסור לגעת!

רונית ויגלר הדוגמנית בת ה־16 („אני אוהבת שהם נוגעים בי") אינה מתרגשת מהמהומה סביבה. אוהבת לגלוש בים להתכונן לבגרות בבית־ספר אכסטרני דווקא ולהלין נערים בביתה. „מי שלובשת ג׳ינס הדוקים ברור שהיא רוצה להיראות סקסית". היא אומרת. „אבל מי קבע שלכל אחד מותר לגעת בגופה?"

22

כל עלילות שמעון פרס

דיווח מיוחד ל„העולם הזה" מניו־יורק, על ביקורו החגיגי של שימעון פרס. שבו התקשט בנוצות של רודף־שלום, וניתוח מירושלים על משבר־הזוטא של השבוע. שבו הוכיח כי נאומו באו״ם לא היה אלא מילים חסרות תוכן.

7 8

כדור סל נקמה

אפילו השחקנים הכושים של הפועל לא עזרו לה, ומכבי ניצחה שוב. אבל עסקני־מכבי לא הסתפקו בניצחון — הם רצו גם נקמה!

38

אהובתי שמוליק!

„אני אוהב את שניהם, את שרה („שמוליק") ואת שמעיה אנגל!" מכריז בהתרגשות גיל דה־זז, שהיה החבר הראשון של שרה, והחשוד כי הוא אשר הבריח למענם את הקוקאין לכלא השמור ביותר.

27

רחל המדחלת מדווחת:

אפי דיין מגלה שיר של אביו, ואומר לרחל: „להיות פילגש זה סבל, אבל להיות אשה נבגדת זה סבל יותר גדול!" ● שלמה („אילן") צת, בעלה לשעבר של אילנית, נפרד גם מאילנה אביטל (שתיהן בתמונה) ● מדוע ירקה חנה זמר? ● אולסי פרי נעלם מהמלון, מבלי לשלם את החשבון ● לאילנה גור יש אברימין זיכרי מזהב, ובראשו יהלום ● יש תאריך לחתונה של חני פרי!

40

העולם הבא

צביקה פיק נגד מס־ההכנסה: „מאז שהתחילו להתלבש על אפנים דועים, הם לא נוגעים בי. פשוט החליטו לה־רוס אותי"

42

המדורים הקבועים:

מיכתבים – איך לאסוף גלגי כלבים 3
איגרת העורך – העיתונים שאינם קיימים 4
תשקיף – הפרופסור שהעתיק הרצאה 5
במדינה – אין שדולה לשלום 6
הנדון – מגעים אסורים ביותר 11
אנשים – איך לגמוז מבקר תיאטרון 12
יומן אישי – משוגעים איטלקיים במחוז אומבריה 17
מה הם/ן אומרים/ות – הזמר שמצפצף על הקאקרים 18
זה וגם זה – פטנט לסטודנטים ומטאטא יפאני 21
הוריסקופ – חיי־המין של העקרבים 29
שידדר – הפסיכולוג ששקל התאבדות 30
אתה והשקל – מיסעדה כשרה בשווייץ 31
תשבצופן 32
קולנוע – בובות מאניקין במקום נשים 33
קליק – תקליטים חדשים ולידה בהבימה 34
רחל מרחלת על כל העולם – מי זו סיסי? 40
העולם הבא – כותרות גנובות ועורכים ילדותיים 42

קול יהב,

יש מישחקי־אינטליגנציה לילדים, שב־הם נותנים לילד שלושה נתונים, ושואלים מהו הנתון הרביעי. החסר.

למשל: סכין, כף, כפית. מה חסר? המזלג, כמובן.

על מישקל זה אפשר לחוד את החידה הבאה: בקול ישראל משדרים את שלוש אלה: סקירת העיתונים היומיים הישראליים, סקירת העיתונים היומיים מחו"ל, סקירת השבועונים מחו"ל. מה חסר?

אין צורך להתאמץ במציאת התשובה: חסרה סקירת השבועונים הישראליים.

מדוע? פשוט מאוד: זה נקבע בימי דויד בן־גוריון, שהיה שונא מושבע של העולם הזה (הוא קרא לו רק בשם "השבועון המסוים", מפני שלא היה יכול להעלות את השם המפורש על דל שיפתותיו). ומכיוון שאסר את איזכור העולם הזה בקול ישראל, והוא היה דיקטטור של כלי־התיקשורת, אי־אפשר היה לסקור גם את תוכן שאר השבועונים.

בינתיים זרמו מים רבים בירקון. אך הכלל נשאר על כנו. צמחו שבועונים חדשים, וחלק מהם כבר שבקו חיים לכל חי — אך קול ישראל ממשיך להתעלם משבועוני ישראל, בעודו מדבר בהתלהבות ובאריכות על שבועוני כל העולם.

יש עוד עובדה מוזרה בקול ישראל. יש בה סקירה של עיתוני־הבוקר העבריים, ועיתוני־הבוקר הלועזיים השייכים ליהודים, ועיתוני־הצהריים, והעיתונים היומיים מכל העולם. מה אין בה? סקירת העיתונים הערביים המופיעים בירושלים המיזרחית, המסופחת לישראל. קול ישראל אינו מכיר בסיפוח זה.

הערתי את תשומת־ליבו של מתי פלד, החרוץ שבחברי־הכנסת, לעובדות אלה, והוא הגיש ב־27 במאי 1985 את השאילתה הבאה לשר־החינוך והתרבות, יצחק נבון, שהוא גם השר הממונה על ביצוע חוק רשות־השידור. חוק זה מצווה על הרשות לשקף את כל מיגוון הדיעות במדינה.

הנה נוסח השאילתה:

אל: שר־החינוך־והתרבות, יצחק נבון.

תנדון: שאילתה ישירה.

הנושא: סקירת עתונים בקול ישראל.

אבקשך לענות על השאלות הבאות:

(1) מדי יום מביא קול־ישראל את סקירת מאמרי המערכת של העיתונים היומיים, ביניהם עיתונים בשפות זרות בעלי תפוצה נמוכה. כמו־כן מביא קול־ישראל סקירת עיתונים מן העולם. כולל ארצות מרוחקות, כגון יפאן. מדוע אין קול־ישראל סוקר גם את מאמרי־המערכת של העיתונים הער־ביים, המופיעים במיזרח־ירושלים?

(2) מדי שבוע מביא קול־ישראל סקירת שבועונים מן העולם. מדוע אין הוא מביא גם סקירה של שבועונים מן הארץ?

על כך השיב השר נבון ב־17 ביוני 1985:

להלן התשובה שנמסרה לי על־ידי הנה־לת רשות־השידור לשאילתה הנ"ל:

● **לשאלה 1 – העיתונים הערביים אינם חברים במוסדות אגודת־העיתונאים. לפי־כך אין קול־ישראל יכול לסקר את מאמרי־המערכת שלהם. זהו קריטריון שנקבע על־ידי אגודת־העיתונאים.**

סקירת עתונים מחו"ל נעשית כשרות לאנשים שאינם יכולים לרכוש עיתוני־חו"ל.

● **לשאלה 2 – שבועונים מן הארץ אינם בעלי אופי חדשותי. קול־ישראל מביא סקירה פעם בשבוע, של שבועונים מהעולם. שהם בעלי אופי חדשותי, ובכך הוא מקל על האנשים ששבועונים מרחבי־העולם אינם מגיעים לידיהם.**

וזו תשובה מוזרה מאוד־מאוד.

אשר לאגודת־העיתונאים — זהי אגודה מיקצועית. כמו אגודת פועלי המחט, ואין לה שום מעמד חוקי במדינה. אין היא צנזורה פוליטית. ואין היא מוסד פוליטי מייעץ לרשויות ממלכתיות. אין היא לוחמת על חופש־העיתונות בישראל. הטענה שאי־אפשר לסקור עיתונים מפני שעובדיהם אינם חברי באגודה מיקצועית זו או אחרת גובלת בחוצפה.

אך חצופה שיבעתיים התשובה בקשר לשבו־עונים. נאמר כי ל"שבועונים מן הארץ אין אופי חדשותי." העולם הזה קורה, רשמית, "שבועון" החדשות הישראלי," והוא כל־כולו מוקדש לחדשות, לתיאור אירועים אקטואליים ולהס־ברתם. כזה אין הוא שונה במאומה משבועונים כמו טיים וניוזוויק בארצות־הברית, ל'אכספרס בצרפת, דר שפיגל בגרמניה ול'אכספרסו באיטליה, הפועלים על פי אותם הכללים עצמם. ואשר להם מוקדשת ברדיו "סקירת השבועונים מן העולם."

תמהני על השר נבון, המכיר היטב את העולם הזה. האם אין הוא קורא את התשובות לשאילתות היוצאות מתחת לידיו?

ח"כ פלד לא הסתפק בתשובות. הוא פנה אל היועץ המישפטי לממשלה ושאל אם יש מניעה חוקית לשידור סקירה של עיתונים אלה. היועץ המישפטי השיב, ב־18 ביולי, "אין איסור בחוק על סיקור מאמרי־המערכת של עיתונים אלה."

בינתיים הגיש פלד שאילתה נוספת.

המכירה שלא היתה

בשנים האחרונות, מדי שבועיים, פיר־סמה זיווה תלם בהעולם הזה בודעות על מכירת מוצרי־אופנה בביתה.

גם בגליון העולם הזה שהופיע ביום 25.9.85, פורסמה מודעה. המודיעה על מכירה בשבת, ה־28 בספטמבר.

מודעה זו לא הוזמנה לפירסום על־ידי זיווה תלם. אך במחלקת־המודעות נהגו כשיגרה ופיר־סמו בטעות את המודעה.

ביום הראשון, ה־29 בחודש, הופיע במערכת ערן תלם, בנה של זיווה.

"מה עשיתם לנו? אמא לא בארץ, ולא היתה מכירה. פירסמתם מודעה. עשרות אנשים הגיעו ומצאו בית סגור. השכנים צילצלו אליי שאבוא מייד. ליד הבית מצאתי אנשים מחכים, ועל הדלת פתקים נזעמים של אנשים שהיו והלכו. אני רוצה התנצלות."

ערן השאיר לנו פתק לדוגמה: "לזיווה שלום, ההגינות מחייבת (שלא לדבר על המיקצועיות) שאם מפרסמים מודעה בעיתון בדבר מכירה, ומזמינים אנשים לבוא לביתך, יהיה מישהו בבית, או לפחות מודעה כלשהי בעיתון על ביטול המכירה."

"הי־עדרך. בניגוד לפירסום בעיתון, מהווה מצג־שווא והונאת הציבור, והמיקרה שלנו מהווה דוגמה — שכן עשינו דרך ארוכה כדי להגיע לכאן.

"בנסיבות המיקרה, נראה שהתנצלות בפומבי תהיה מתאימה. רונית אלון."

עם כל הצער על הטעות והנזק שנגרמו, מחלקת־המודעות הרגישה שקיבלה מחמאה. הנה הוכח שמודעה אצלנו מביאה קונים.

וחוץ מזה אנחנו מתנצלים. כמובן. מכל הלב.

שאקי
שערוריה מחרידה –

הזאת! ובמיוחד החכ"ים אבנר שאקי ויוסף בן־שלמה — למה לא נשמע קולכם? אם נעבור על כך בשתיקה, יתבוללו ילדינו לחלוטין בתרבות אמריקה, המציעה להם רק את הקופה לוסי ואת הנקניקיה מיס לוסי!

משה צדיק הבהן, בני־ברק

● הקורא מתכוון בוודאי לשרידי האדם הזקוף הקדום ביותר, שנתגלו בחפירות באתיופיה, בחבל אפאר, שעל שמו הוא גם נקרא: אפארנזיס. האנתרופולוגים שגילו את השלד, השייך לנקבה, הדביקו לו את כינוי־החיבה לוסי.

● ● ●

גירושים נוסח רוסיה

רכבת אווירית ממוסקווה עלולה להיות מסוכנת ליהודים.

ברכה חמה לכל אחינו שבברית־המועצות. לפי השמועה, יתכן שיפתחו לפניכם השערים בקרוב. השערים בליבנו כבר פתוחים, מרכזי־הקליטה מוכנים וכולנו מצפים לרגע שבו תבואו.

יפה שרייבר, תל־אביב

משהו מדאיג אותי בקשר לשמועות על הסכם

(המשך מעמוד 3)

● יש לעודד ולדרבן כל פעולה מילחמתית — כלבנון, בתוניסיה, בשטחים הכבושים ובכל מקום אפשרי אחר;

● אין לסלק מן הממשלה את השרים הב־כירים שהתנגדו להסכמי קמפ־דייוויד, שעליהם חתם מנהיגם־לשעבר.

אם ממשלת־האחדות תמשיך להשלים עם כך שמחציתה מתמידה במדיניות כזו, נראה שאין כל סיכוי למשא־ומתן בעתיד הנראה לעין.

דן יהב, תל־אביב

● ● ●

קוף אחרי בן־אדם

התרבות של לוסי והתרבות של מיס לוסי.

פרופסורים גויים מטיפים כבר מזמן לתורה האומרת שהאדם, אותו יצור שנברא בצלם, נת־גלגל בעצם מקוף. אבל מזעזעת כל פעם מחדש העובדה שנמצאים גם יהודים שמאמצים לעצמם תועבה זאת. נתגלגל לידיי ספר חדש, בעברית בהוצאה מכובדת. הרצוף ציורי גולגלות של כל מיני קופים ועוד חיות טמאות, המפרט את ההש־מצה הנ"ל על־פני 360 עמודים. בין השאר יש שם תצלום שלד של קופה שקוראים לה לוסי, המתיימרת להיות אמנו הקדומה!

עכשיו אני מפחד שספר זה יגיע לבתי־הספר החילוניים, והמורים שם, שהם בורים גמורים בתורתנו הקדושה, ירעילו בו את נשמות הילדים הרכים.

ועוד משהו. מלבד החוצפה הקופית, יש שם גם טענה שאותה לוסי חיה לפני 3־5 מיליון שנים. והרי ידוע שהעולם נברא רק לפני 5746 שנים!

אני קורא לכל מי שבליבו פועם לב יהודי: אנא, בעזרת השם, עשו משהו לבער את התועבה

אפארנזיס
– ועוד בעברית!

ישראליים המגיעים לכאן, אני מרגיש חובה כואבת לכתוב לכם — לא יכול לאצור את זה עוד בלב.

אני קורא על הפוליטיקה־של־גיבורים שלנו, על המיבצעים הצבאיים, על האגו המתנפח של גיבורי היד החזקה אצלנו, ואני בוכה. עד מתי נחשוב שלעולם שום כוח לא יגבר עלינו ועד מתי נחשוב שמותר לנו להשמיד כל מה שמתחשק לנו? הרי המימדים העצומים והמסוכנים של האגו הלאומי שלנו תפחו כפי שתפחו רק מפני שהערבים והפלסטינים לא היו עד היום מספיק מאוחדים נגדנו.

לפני כמה ימים פגשתי כאן יהודי, ישראלי שירד לפני 25 שנה. כשהתחלנו לדבר על פוליטיקה, ממש נבהלתי. הוא תמך בכהנא, "שילמד את הערבים לא להרים את האף ויחזיר את הכבוד ליהודים." הוא גם אמר בגאווה שבבחירות הבאות הוא יצביע בשבילו.

וזה ממש הרגיז אותי, שאפשר להתפוצץ. כי איך זה יתכן שאדם כזה, שירד לפני הרבה־הרבה שנים, יצביע בבחירות ויעזור למטורף הזה להוביל את ישראל לתהום, מבלי שהוא ישלם את מחיר הצבעתו — אלא א נ י, שמתכוון לחזור בקרוב לארץ?

רפי הרניב, לונדון

פקאקי

עיריית תל־אביב משקיעה כה הרבה בריצוף נאה, אבל פקחיה אינם מצליחים להשתלט על בעלי־הכלבים, המזהמים בפרש את ה־מידרכות האלה. לכן אני מציע לש־קול החמרה בעונשים למזהמים וגם חקיקת חוק־עזר חדש: לחייב את הבעלים להצמיד לאחורי כלביהם, סמוך לזנב, שקית קטנה, שלתוכה תצטבר הצואה.

משה שורין, תל־אביב

מכתבים

חשאי עם הסובייטים על רכבת אווירת שתוביל את היהודים לישראל. אני מכיר מקרוב את המישטר שם, ואני יודע שהסכם כזה, אם אכן הושג, נועד ליצור אווירה נוחה בפגישה הקרובה של מיכאיל גורבאצ'וב עם הנשיא רגן. לכן יכול לקרות שההכרעה על כך תיפול בקרמלין בין שיבת־חצות, והפקידים ירצו שעד הבוקר יישלחו כך וכך אנשים לישראל.

בהתראה של שעות ספורות קשה מאוד לאתר דווקא את האנשים שרוצים לצאת, ואז עלולה להתרחש טרגדיה: הם יתחילו לחטוף ולגרש סתם יהודים — שלא עלה על דעתם לצאת — רק כדי לעמוד בזמן במיכסה שנקבעה בהסכם.

ירון גולד, תל־אביב

● ● ●

אפשר להתפוצץ

היורד יצביע בבחירות, והקורא ישלם את מחיר הצבעתו.

אני בן 23, נחלאי אחרי צבא המטייל זה חצי שנה בחו"ל, כרגע בחניית־ביניים בלונדון. אחרי שקראתי קצת העולם הזה ועוד עיתונים

דף תשקיף

ועכשיו: הצהרת נאמנות

הליכוד עומד להגיש הצעת־חוק, שתחייב כל אזרח ישראלי הרוצה לבחור ולהיבחר, להצהיר נאמנות לישראל כ„מדינת העם יהודי", להימנון, למגילת־העצמאות ולחוקי־היסוד של הכנסת.

מאחורי היוזמה יעמדו שניים: השר אריאל שרון וח"כ חיים קופמן. את הנוסח המישפטי שלה יכתוב ח"כ חרות לשעבר מיכאל קליינר.

על־פי הצעת־החוק, במיקרה של מצב־חירום יוטל מימשל צבאי על כל מקום־ישוב, שיותר משני־שלישים של תושביו לא יחתמו על הצהרת־הנאמנות.

פירושה המעשי של חקיקה כזו, אם היא תמומש, היא החמרה ממשית וכירסום בזכויות־האזרח של ערביי־ישראל. היא גם תאפשר, ביום מן הימים, לספח לישראל את השטחים הכבושים ולהציע לתושביהם אזרחות־ישראלית — מבלי לחשוש שהם ייענו להצעה זאת.

פרס ורגן בחינם

השידור הישיר מן הבית הלבן, של הפגישה בין שימעון פרס ורונלד רגן, לא עלה לטלוויזיה הישראלית אגורה.

השידור־בחינם התאפשר בזכות קשריו האישיים של אלימלך רם, כתב הטלוויזיה, עם הבית הלבן.

פרוש ללא רכב

סגן־שר־העבודה־והרווחה המתפטר, מנחם פרוש, שנותר ללא מכונית־השרד והנהג הצמוד, ייאלץ להשתמש בתחבורה ציבורית.

ריכבו הפרטי, מסוג „פג'ו", נגנב לפני כחצי שנה בכפר חב"ד, ומאז הוא לא רכש רכב פרטי חדש.

עבודה־דתיים — אין מו"מ

הידיעות שהופצו השבוע על מגעים אינטנסיוויים בין העבודה והמיפלגות הדתיות, בראשן ש"ס ואגודת־ישראל, הן הדלפה שבאה ממקורבי ח"כ האגודה מנחם פרוש.

הם קיוו בדרך זו להאיץ בליבוי, שיסכים לתנאיו של פרוש במאבקיו במישרד־העבודה־והרווחה.

למעשה, לא התקיימו מגעים כאלה, ופרוש לא הצליח להישאר סגן־שר. כי התפטרותו נכנסה לתוקפה ברגע שבו היא נמסרה לשר משה קצב, ולא אחרי ישיבת הממשלה, כפי שציפה פרוש.

„תצפית" נפלה קורבן לבדש

תוכנית־הטלוויזיה היוקרתית „תצפית" נפלה גם היא קורבן לתעלולי הנקניקן משה בדש.

השבוע היקרן בתוכנית קטע שבו נראה בדש משתמש במחשב כדי לייצר נקניקים. קטע זה צולם לפני שנה, בשיא מבצע־הסיר־סום של בדש, ולפני שהואשם בכך שעמד בראש „שת זיפני־דולארים. הקטע היה כזיב, והמחשב לא היה אלא מכונת־חישוב פשוטה.

כץ־עוז מגן על הסיירת

סמוך לפירסום פסק־דין של בית־מישפט בבאר־שבע, שהורה לסיירת הירוקה לפצות בדווי שערדו הוחרם ממנו שלא כחוק, הוציא סגן־שר־החקלאות, אברהם כץ־עוז, הודעה מוזרה לעיתונות בזכות הסיירת, שבה אמר בין השאר: „בעשרות המישפטים שהוגשו נגד הסיירת עד כה לא נמצא אפילו פסק־דין אחד שגינה את פעולות הסיירת." **בשנים האחרונות הצליחו בדווים רבים לקבל צווי־מניעה בבג"ץ נגד פעולות־הסיירת.**

צעירי חרות שבים לבסיוני

בשבוע הבא, במלאות 30 לרצח שיבעת הישראלים בראס־בורקה, יערכו צעירי־חרות הפגנה גדולה מול בניין השגרירות המצרית בתל־אביב.

לפני כן הם יודיעו לממונה על השגרירות, מוחמד בסיוני, על ביטול ההזמנה ששלחו לו, להופיע לפניהם במצודת־זאב.

הסיבה: המצרים עדיין לא הגישו לממשלת־ישראל דוח רישמי על נסיבות הריגת הישראלים.

ששינסקי „העתיק" הרצאה

שערוריה אקדמית באוניברסיטה העברית בירושלים: הפרופסור לכלכלה איתן ששינסקי, מראשי האקדמאים התומכים ב„שלום עכשיו" ומועמד לתפקיד יועץ מיוחד לשר־האוצר, השמיע בכינוס אקדמי חשוב בחו"ל הרצאה שנכתבה על־ידי כלכלן אחר.

כאשר הגיעה ארצה טיוטת הרצאתו של ששינסקי, התברר שהיא זהה מילה במילה למאמר שפירסם הד"ר זלמן שיפר, איש בנק־ישראל, ב„ריבעון לכלכלה" בסוף שנת 1984. הגילוי גרם להתרגשות רבה בירושלים, ולסוד העניין הוכנס הפרופסור גור עופר, מחזוג לכלכלה באוניברסיטה העברית.

ששינסקי התבקש לפנות לשומעיו בחו"ל בכתב ולהודיע להם מה מקור הרצאתו. וישיפר הסכים לשמור את העניין בסוד.

ברגע שוהה ששינסקי באוניברסיטת „אם־אי־טי", יהוא ישוב ארצה בתחילת חודש דצמבר.

סוויסה הבן לארץ

דויד סוויסה, בנו של נציב שרות־בתי־הסוהר רפי סוויסה, השפוט בצרפת על בלדרות סמים, עומד להשתחרר בעוד חודשיים.

סוויסה־הבן נמצא בכלא סתוח, ואבין מקיים עימו קשר טלפוני יומיומי מביתו, על חשבונו.

בית־דין מישמעתי לסוהרים

נציבות שירות בתי הסוהר עומדת להקים בית־דין מישמעתי לסוהרים, שידון בעבירות־מישמעת ובחריגה מנוהלים של סוהרים.

הרוקחים לכינוס־חירום

חברי הסתדרות הרוקחים, שאינם שייכים לרשת בתי־המירקחת החדשה של „מכבי", מתכנסים השבוע לדיון חירום שבו יועלו, כדיבריהם, הצעות מהפכניות.

בשלושת הימים האחרונים מתנהל משא־ומתן אינטנסיבי בין ראשי ההסתדרות וראשי מכבי, כדי להגיע להסדר כלשהו עם קופת־החולים.

מור עלה בדרגה

התחזק מעמדו של יושב־ראש מועצת־המנהלים של שיכון ופיתוח, דויד מור, בקרב אנשי השר דויד לוי. הסיבה: בזמן שכיהן כראש־ממשלה בפועל, בחר לוי לשאת את נאומיו הפולמוסיים בטקס חנוכת מישרדים חדשים של החברה הממשלתית שמור עומד בראשה.

מור ריואה בכך הוכחה לחשיבותו.

הרדאר המישטרתי סולק!

המישטרה הסירה את הרדאר הנייח, המוזר מהירות מוסרזת, שהוצב ברחוב שאול המלך בתל־אביב, בגלל סגן־ראש־אגף־התקירות במטה הארצי, יגאל מרקוס.

לפני כמה חודשים הוא נתפס על־ידי שוטרי המיכמונת, כשנהג במהירות מופרזת. אחר־כך בוטלה נגדו התלונה, בטענה שהמכשיר לא פעל כהלכה.

מאז ביקשו כמה אזרחים, שנתפסו בנהיגה במהירות מוסרזת על־ידי אותו המכשיר, להזמין את מרקוס בעד־הגנה במישפטם.

כתוצאה מכך בוטלו המישפטים נגד האזרחים וגם הרדאר סולק.

חברות על הכוונת

צפויות התפתחויות בחברות הבאות:

בחברת ספקטרוניקס שוררת מתיחות בין מישפחת המייסדים, ספקטור, לבין השותפים, החברה לישראל, בין המייסדים לבין עצמם ובינם ובין גורמי־חוץ, שאיתם הם רוצים ליצור שיתוף־פעולה.

לחברת קריסטל – מכונות כביסה יש בעיות ביחסים עם הספק בחו"ל, עוברה המעוררת דאגה בקרב גורמים שיווקיים.

חברת הטקסטיל כיתן, שלא תוכל לייצא סרינים לארצות־הברית, עשויה להביא לצימצום בייצור ולפיטורי עובדים במיפעלים בעיירות־הפיתוח ולמכירה גדולה של עודפי־ייצוא.

תבור ל„ישראל שלנו"

אלי תבור מונה כעורך ישראל שלנו, עיתון־היורדים הלאומני־ימני המופיע בניו־יורק. תבור, שינצל את הזמן גם לכתיבת תסריטים, יחליף את עדה הוד־פלס, אשר העריפה שלא להאריך בשנה נוספת את החוזה שלה עם המו"ל הדתי שמואל שמואלי.

מאבקי שלגים בגולן

הישובים בגולן, המתפעלים את אתר־הסקי בחרמון, חלוקים ברעתם אם לפתוח אותו השנה.

בשנה שעברה הוא היה סגור בגלל גרעונות, ומצבו הפינאנסי רק החמיר מאז.

חפר שינה את האינטרנציונל

מוזמני טקס הפתיחה של ועידת־ההסתדרות, שייערך בשבוע הבא בירושלים, יקבלו לידיהם שירון, ובו יופיע ה„אינטרנציונל" בגירסה חדשה.

את המילים החדשות להימנון־הפועלים הבינלאומי חיבר המיזמנאי חיים חפר, על־פי בקשת מזכ"ל ההסתדרות ישראל קיסר.

הפניה נעשתה ברוח המלצות ועדה, שבראשה עמד יצחק בן־אהרון, ושהמליצה על שינוי התכנים של האחד במאי יה„אינטרנציונל".

שחל לא שילם

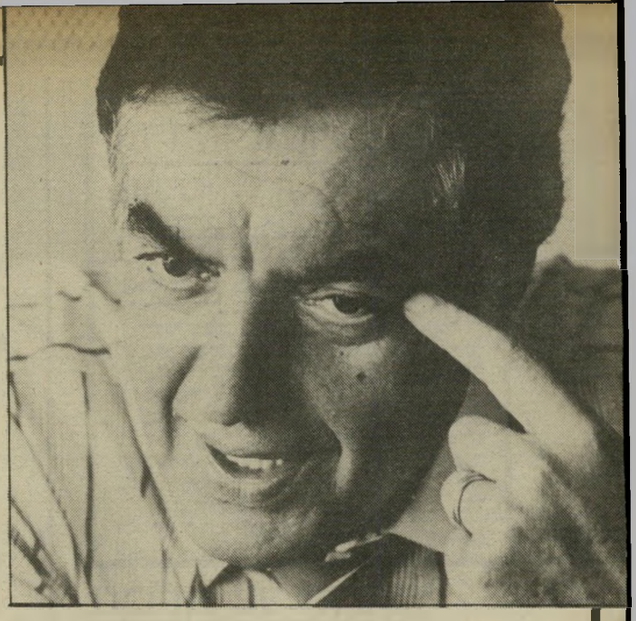
אגודת־העיתונאים בחיפה מתינה כבר חודש לתשלום של 40 אלף שקל עבור מסיבת־עיתונאים שקיים שר־האנרגיה, משה שחל, במכון לחקר הימי בחיפה.

בדרך־כלל אוסרת האגודה על חבריה לדווח ממסיבות־עיתונאים של גופים ואישים ישראליים, שאינן נערכות בכנייניה. התשלום האמור הוא כופר שנועד להסיר את האיסור. באותה פגישה שטח השר את הסכריו בנוגע לפירסומים בעיתונות על מעורבות מישרד עורכי־הדין, שבו הוא היה קשור בעבר, בהגשת תצהירים כוזבים לעיריית חיפה.

באגודה ממתינים לראות אם השר ישלח צ'ק של המישרד או צ'ק פרטי.

עסקים בצפון־קוריאה

הלהיט הבא של אנשי־עסקים הרפתקנים, אחרי סין, הוא צפון־קוריאה. צפויות לשם גם גיחות של ישראלים.

מלכודת פלאטו

יותר מעשר שנים מנסים נושיו של שמואל פלאטו־שרון להחזירו. עד היום הצליח פלאטו להפעיל את החוק הישראלי לטובתו, ולמנוע את הסגרתו לצרפת. השבוע הצליחו הנושים במזימתם: הם טמנו לו מלכודת באיטליה

ד רבה שנים נלחם שמואל פלא־טו־שרון בבקשת־ההסגרה של ממשלת־צרפת. מאז שבא לישראל, בתחילת שנות השיבעים, הפעיל סוללה נכבדה של עורכי־דין כדי למנוע את הסגרתו. הוא ידע היטב כי בצרפת מחכים לו כמה וכמה מישפטים בלתי־נעימים, הן אזרחיים והן פלי־ליים. הוא גם ידע כי יתכן מאוד שמישפטים אלה יסתיימו בעונש־מאסר ממושך עבורו.

על כן נזהר פלאטו מאוד שלא לעזוב את גבולותיה של ישראל. כל עוד היה בארץ, הגנו עליו גבולותיה וחוקיה. הוא ידע כי אם ייתפס מחוץ לגבולות־ישראל, יהיה צפוי להסגרה מיידית לצרפת. גם כאשר חזקו עליו קידים הבכירים בחברות.

פלאטו עלה אז לישראל, וכאן סינ־וור את עיניי הכל בכספו ורכושו. הוא קנה את הווילה המהודרת ביותר בסביון, ערך את המסיבות המפוארות והפך שם לאיש־עסקים. בשנים 1971 עד 1973 ניהל פלאטו כמה חברות־ענק בפאריס. הוא לא נשא מעולם תפקיד רישמי בחברות הללו, אך נושיו טענו כי הוא היה האדם שניהל את החברות על־ידי אנשי קשר שונים.

החברות האלה עסקו בעיסקי־דלא־ניידי, וקיבלו הלוואות־עתק על־סמך מקרקעין שהועברו בסכומים גבוהים בהרבה משווייים. יום אחד התקפלו כל החברות, הכספים נעלמו, ויחד איתם נעלם גם פלאטו־שרון וכמה מהפ־עילים הבכירים בחברות.

נראה היה כי מדינת־ישראל לא תרשה להסגירו לצרפת. אולם היה ברור כי אם ייצא פלאטו ממדינת־ישראל ויעמוד על קרקע של מדינה שלה יש הסכם הסגרה עם צרפת, יהיה צפוי להסגרה מיידית.

השנים הרבות שעברו הוכיחו לנו־שים כי פלאטו לא יוסגר לצרפת בדרך הרגילה, והם החלו מתכננים דרכים אחרות כדי להביאו לצרפת. בניגוד לרצונו.

לפני ארבע שנים הוגשו נגד פלאטו בישראל שני מישפטים אזרחיים. חברות צרפתיות שהיילו כספים לחברות של פלאטו, תבעו ממנו את כספן בישראל. גם המישפטים הללו נמשכו זמן רב, ולפלאטו מונה כונס־נכסים זמני. כונס־הנכסים שלח מומ־חים להעריך את התמונות היקרות שהיו תלויות על קירות הווילה בסביון, ואז התברר כי רובן אינן מקוריות, אלא רק העתקים משובחים.

במדינה, ובכישרון גדול ליחסי־ציבור הצליח להכניס עצמו לכותרות בכל הזדמנות.

הוא יצר לעצמו את תדמית הגביר התורן, ביזבז כספים ביד רחבה ונראה בכל המקומות הנכונים. הוא התרועע עם אנשי חברה ופוליטיקאים ונשא את עיניו לכנסת.

מלכודת במילאנו

ד מן קצר לאחר שהגיע לישראל הגישה נגדו ממשלת צרפת בקשת־הסגרה, והוא נלחם בה בחירוף־נפש. אך הוא גם ידע לנצל אותה לצרכיו. הוא הצהיר כי הצרפתים מבקשים את הסגרתו בגלל סיבות אנטישמיות, וכי הוא קורבן לעלילת־שווא.

על גל של אהדה ציבורית רכב פלאטו בשנת 1977 לכנסת. הוא נבחר במיספר רב של קולות כ„האיש הבודד בכנסת", ברשימתו פ"ש. הוא הבטיח רפורמות בשיכון ובכלכלה, והיה לצחוק כאשר קרא את נאומיו מן הכתב, כשהם רשומים בעברית באו־תיות לאטיניות.

ככל שניפנף פלאטו יותר בעושרו בישראל, כך גרם הדבר יותר ויותר כעס וזעם אצל נושיו בפאריס. אנשים רבים נותרו שם ללא כספם ואחרים הלכו לבית־הסוהר. מישפטים רבים הוגשו נגדו, אך הוא לא בא לצרפת ולא עמד שם לדין. על פי הפרוצדורה הצרפתית, אפשר לדון אדם גם שלא בפניו, וכמה מהמישפטים נגד פלאטו הסתיימו בצרפת בהרשעתו, ובהכרזתו כפושט־רגל.

בישראל השקיע פלאטו כספים בעסקים רבים, החל מהתחנה המרכזית החדשה בתל־אביב, וכלה בדיזנגוף סנטר. אולם כוכבו הפוליטי לא זרח זמן רב. היועץ־המישפטי הסיר את חסינותו כח"כ, והוגש נגדו מישפט פלילי על שוחד־בחירות. הוא הורשע ונידון לשלושה חודשים מאסר בפועל, שאותם ריצה בעבודות חוץ.

בבחירות של שנת 1981 ניסה פלא־טו להתמודד שוב בבחירות לכנסת. אך נכשל. גם עסקיו לא עלו יפה, ומפעם לפעם התפרסמו ידיעות על קשיים כלכליים.

במשך כל השנים הללו נמשך הדיון בהליך ההסגרה של פלאטו בעצלתיים, והפך לאחד המישפטים הארוכים בתולדות ישראל. בינתיים הוא הקים לעצמו אימפריה חדשה, ובנה לעצמו מעמד חדש.

סקופ

האם זהו המניע הנכבד של החברה הצרפתית (מימין בתמונה) לחסוך את פלאטו־שרון, כדי להביאו לדין בצרפת על תרמית של מיליוני דולרים? השבוע נפגשו כל גיבורי הפרשה המיסתורית בבית־המישפט בת"א

חטיפת פלאטו

מנהל לקומב בכותרת „העולם הזה" 28.10.81
המנהל הודה שתיכנן לחטוף

הנושים הצרפתיים ידעו כי לעולם לא יצליחו לשים את ידם על הכסף שנעלם, אם לא יתפסו את פלאטו עצמו ויאיימו עליו במאסר או באלי־מות. לנושים הנואשים היו אפילו כמה רעיונות על חטיפתו של פלאטו. כאשר העיד מנהל חברה צרפתית במישפט שהוגש נגד פלאטו בישראל לפני ארבע שנים, אמר האיש, ז'ק לקומב: „נכון שתיכננו חטיפתו של אדם כשם אנדרה מטייה, אבל לא תיכננו לחטוף את פלאטו."

בחקירה שערך עורך־דינו של פלא־טו, התברר כי הנושים היו מעוניינים מאוד במידע שהיה בידי אותו מטייה. הם חשבו כי הוא יודע היכן נמצאים כספים שהבריח פלאטו, ומכיוון שמטייה ברח לספרד, החליטו לנסות לחטוף אותו משם ולהביאו לצרפת. קשה היה להאמין למנהל החברה הנכבד כי תיכנן חטיפת פקיד הקשור בפלאטו, ולא חשב אפילו על חטיפת פלאטו עצמו. אלא שחטיפת אזרח ישראלי איננה דבר פשוט.

במשך השנים שחלפו העז פלאטו מפעם לפעם לצאת מן הארץ בהסתר. אך הוא עשה זאת בזהירות רבה. הוא היה טס במטוס פרטי לקפריסין, ושם היה נוסע בטיסה אזרחית רגילה לאחת הארצות שלהן אין הסכם־הסגרה עם צרפת. בשבועות האחרונים ניהל משא־ומתן בעניין עיסקי גדול ומפתה עם אנשים באיטליה. פלאטו נתפס לעיסקה האיטלקית והתעלם מאזהרות יועציו ועורכי־דינו. הוא היה בטוח כי אם ייסע דרך קפריסין, כרגיל, יצליח להעלים את עיקבותיו, ואיש לא יזהה אותו באיטליה. כנראה שסמך גם על הדרכון השני שהיה ברשותו, דרכון פולני בשמו האמיתי — שייביץ'. אם כי דבר קיומו של דרכון כזה הוכחש על־ידי בני־מישפחתו.

ביום הראשון השבוע, כאשר ירד פלאטו מן המטוס במילאנו, בשעת צהריים, גילה להפתעתו הרבה כי הוא נפל בפח. הגברים המהודרים שחיכו ליד כבש־המטוס ידעו בדיוק את מי הם מחפשים. הם לקחו אותו מהמטוס אל תחנת־המישטרה ועצרו אותו. מאחר שאיטליה חתומה על הסכם־הסגרה עם צרפת, היה ברור כי הכל נגמר.

במדינה

העם אין שדולה לשלום

כל הגורמים בישראל ובארצות ערב פועלים על פי אינטרסים צנימיים. מי דואג לשלום?

עיתונאי אמריקאי, שכיהן כדובר מישרד־החוץ בוושינגטון, הועבר לא מכבר לתפקיד דומה בבית הלבן.

כשנשאל על ההבדל בין שני התפ־קידים, אמר: במישרד־החוץ מקבלים החלטות על פי האינטרסים של אר־צות־הברית, ואילו בבית־הלבן מתקב־לות ההחלטות הן על־פי האינטרסים של ארצות־הברית והן על־פי האינטר־סים של המיפלגה השלטת.

כך גילה אותו עיתונאי תמים כלל ישן: מדיניות־החוץ של כל מדינה נק־בעות בראש וראשונה על־פי שיקולים של מדיניות־פנים.

פזילה הביתה. אילו היה אותו עיתונאי דובר של ראש ממשלת־ישר־אל או של הליכוד, לא היה כלל זה בבחינת חידוש בעיניו.

השבוע הוכח שוב עד כמה נקבעות כל ההכרעות בישראל על פי שיקולים מיפלגתיים.

במסעו בחו"ל לא עשה שימעון פרס אף מעשה אחד מבלי לפזול לעבר חזית־הבית. החל בנאומו בעצרת־ה־או"ם וכלה בפגישותיו עם ראשי־מדינות, היו כל מעשיו והתבטאויותיו מחושבים על־פי הרושם שהם עתידים לעשות בישראל (ראה עמוד 7).

התנהגותם של ראשי־הליכוד לא היתה שונה. יצחק שמיר פעל כפי שפעל במהלך השבוע על פי האינטרס העליון שלו: לשמור על קיום הממש־לה, כדי להגיע אל הרוטציה המיוחלת בשנה הבאה. ואילו כל אחד מעמיתיו של שמיר פעלו על פי האינטרס ההפוך: לפרק את הממשלה, למנוע את הרוטציה, וכך לאפשר לעצמו להשת־לט על המיפלגה.

זה יכול היה להיות מישחק משע־שע, ואף מרתק ומעניין את החובבים. אולם היה זה מישחק בעתידה של ישראל.

בין נאום לנאום, פגישה לפגישה וסערה לסערה הוזכת ומתגדפת ההד־רמנות הגדולה לשלום. שהצטיירה עוד לפני כמה שבועות.

וגם חוסיין וערפאת. ישראל לא היתה האשמה היחידה במצב זה. גם אצל שאר הגורמים קבעו האינטרסים הפנימיים את ההתנהגות החיצונית.

יאסר ערפאת היה נתון במצב דומה למדי לזה של פרס. אילו יכלו להיפגש ולהחליף רשמים על בעיותיהם. היו מוצאים בנקל שפה משותפת.

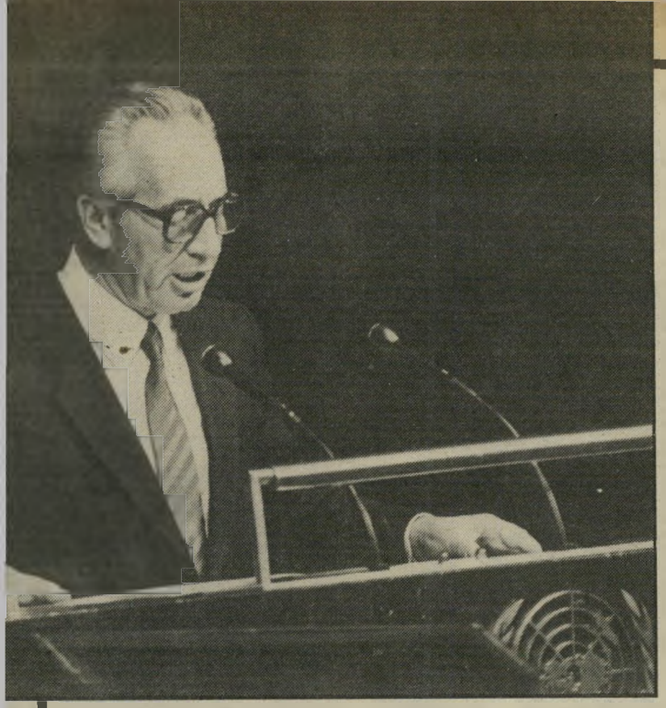
גם באש"ף יש אופוזיציה חזקה, היושבת בממשלה והמקווה להיכנות מכישלון המאמצים המדיניים. ערפאת וחבריו נאלצים להתחשב ברעיותיה ומעשיה של אופוזיציה זו, הנתמכת על־ידי מישטרים ערביים שונים — שכל אחד מהם, מצידו, פועל אף הוא על פי שיקולים פנימיים, שאין להם דבר וחצי־דבר עם העניין הפלסטיני.

המלך חוסיין שולט בארצו, אך הוא כפוף לשיקולים פנים־ערביים רבים. אין הוא יכול לזוז בלי אש"ף, ואין הוא יכול להתעלם גם מרצונות סעודיה, המבקשת לשדך אותו מחדש עם סוריה. גם הוא נאלץ להתהלך בין טיפות הגשם.

חוסני מובארכ נמצא במצב דומה. הוא חולש על מצריים ביד רמה, אך אין הוא יכול להתעלם מקולות של מחאה הבאים מן התנועה האיסלאמית הקנ־אית, מן האופוזיציה השמאלית ומן האינטלי־גנציה הצעירה, התובעים מי־נו נאמנות לאידיאלים כלל־ערביים.

ואילו הנשיא רונלד רגן כפוף לקונ־גרס, שבו שולטים חסידי־ישראל, ול־כלי־התיקשורת, שגם הם כפופים במי־דה רבה להשפעת השדולה היהודית. האינטרס המיפלגתי והאישי מכוון אותו בכל גישתו לבעיות הסיכסוך הישראלי־ערבי.

ורק לשלום אין שדולה.

זה היה תרגיל מברק: לשכנע את העולם שיש לישראל מדיניות חדשה לגמרי, ולשכנע את הליכוד ששום דבר לא השתנה בכלל

תרגיל פרס

ב משך כל המסע של שימעון פרס שמו העיתונאים לב לצוות מיס־תורי של טלוויזיה, שהנציח את מעשיו. חברי הצוות דיברו עברית, אך לא היו שייכים לטלוויזיה הישראלית. הם גם סירבו להסביר את מעשיהם.

לעיתונאים לא היה ספק: זהו צוות סרטי, שהוזמן על־ידי ראש־הממשלה עצמו, כדי ש־מסעו ישמש בבוא היום חומר לסירטי־התעמולה של מיפלגת־העבודה בבחירות הבאות.

פרט קטן זה הטיל אור על אחת התכונות הבולטות של המסע כולו: זה יקבל את ההבלטה המירבית. הוא הקיף את עצמו בעיתונאים מערי־צים, שדיווחו על כל צעד מצעדיו בהתלה־בות בלתי־מרוסנת. בלטו בפמליה מל־חכי־פינכה מיקצועיים. גם עיתונאים ביקורתיים יותר ידעו הפעם מה נדרש מהם.

מן הרגע הראשון שבו עלה פרס למטוס, ועד לרגע שבו דרכה כף־רגלו שוב על אדמת הארץ, הגיע לישראל זרם בלתי־פוסק של דיווחי שבח והלל. ברדיו, בטלוויזיה ובכל העיתונים היומיים היה מסע זה פסטיבל־ניצחון אחר גדול. פרס צדק בכל, הצליח בכל, ניצח בכל.

עובדות בלתי־נעימות — כגון ההתקפה המרוכזת עליו במושב האינטרנציונל הסוציאליסטי בווינה — פשוט הועלמו. הישגים קטנים נופחו למימדים של ניצחונות היס־טוריים. נאומו לפני האולם הריק של עצרת־האו"ם תואר כאירוע עולמי כביר.

זה היה קל, יחסית. שימעון פרס הוא בעל הכוח, והעיתונות הישראלית יודעת להתחנף למי שהכוח בידו.

חשוב וקשה יותר היה הצד השני של מערכת יחסי־הציבור — המערכה כלפי חוץ. וגם שם הצליח.

● פנים חדשות במראה

ה תפקיד שקיבל על עצמו שימ־עון פרס היה להציג פנים חדשות של ישראל — מבלי לשנות דבר ב־מדיניותה.

דווקא בכגון אלה מצטיין פרס יותר מכל. הוא לקח את העמדות הישנות של ממשלות־ישראל, הגדיר אותן מחדש, ועל־ידי הלבשתן במלים יפות וחיוביות העניק להן ברק חדש.

נאומו באו"ם, כמו דבריו לפ־ניו ואחריו, היה שלילי בעיקרו. הוא שלל לחלוטין את הצעת־השלום של המלך חוסיין, ש־הושמעה באותו הפורום כמה שבועות לפני כן. אך רק דיפלו־מט מיקצועי, המאומן בקריאת תמלילים פוליטיים, יכול היה להבחין בכך. כי הדברים נוספו בצורה שהיתה כולה חיובית.

למשל:

● חוסיין תבע כינוס ועידה בינ־לאומית, בהשתתפות ברית־המועצות, סין ואש"ף. פרס דיבר על „תמיכה" מטעם „פורום בינלאומי" — מילים ריקות מכל תוכן, ששללו למעשה את ההצעה תוך עשיית הרושם של קבלתה העקרונית.

● חוסיין עמד על שיתוף אש"ף. פרס דיבר על משא־ומתן „בין מדינות" בלבד, וקבע כי המישלחת הירדנית־פלסטינית, אם תקום בכלל, צריכה לכלול „נציגים המייצגים שלום. לא טרור". מכיוון שאש"ף מוגדר על־ידי ממשלת־ישראל רישמית ומישפטית כאירגון־טרור, הוא נפסל לחלוטין.

שימעון פרס הוא תועמלן בחסד. הוא הצטיין ביותר בת־קופה הקצרה שבה ניתן כשר־ההסברה בממשלה האחרונה של גולדה מאיר (1974). אין כמוהו כמנהל יחסי־ציבור.

שימעון פרס הוא גם בעל כישרון נדיר בתימרונים מיפלגתיים. גם בזירה זו אין רבים כמוהו בישראל כיום.

לעומת זאת רחוק שימעון פרס מלהיות מדינאי מרחיקראות, הבונה יסודות איתנים לקיום הלאומי בעתיד. כל התכונות האלה בלטו ביותר במסע זה.

מבחינת יחסי־הציבור, אבן היה זה מסע־הישגים ריצוף, הן כלפי סנים. הן כלפי חוץ.

כלפי פנים דאג פרס מראש שמסע הוא נועד לצרכים אישיים ומיפלגתיים לא פחות מאשר לצורכי המדינה.

● פסטיבל־ניצחון מעופף

ה מסע הגדול של ראש־הממשלה הציג את שימעון פרס במיטבו. היתה לו ההזדמנות להבליט את כיש־רונותיו האמיתיים.

צד השני של תרגיל־פרס בא לידי גילוי מזהיר אחרי שובו הבי־תה.

עוד במהלך מסעו של פרס התרגזו ראשי הליכוד על אווירת פסטיבל־הניצחון שאפפה אותו. יצחק מודעי, דויד לוי ואריאל שרון מתחו ביקורת קטלנית על פרס. היה נדמה להם שתפסו את פרס בקלקלתו, ושהם יכולים לרכוש פופולאריות זולה על־ידי גינוי דבריו ומעשיו.

אף אחד משלושת האישים האלה אינו גאון בהבנת טכסטים פוליטיים, ושלושתם לא התעמקו בדקויות שהיו חבויות בנאומו של פרס. לא ברור אם שימעון פרס אומנם הצליח לגנוב את דעתם של גדולי־העולם (יש להניח שלא), אך הוא הצליח בהחלט לגנוב את דעתם של מודעי־לוי־שרון.

בפשטנות הגובלת בילדותיות שאל מודעי: האם ייתכן שכל העולם מת־פעל מדבריו של פרס, אם הוא לא אמר שום דבר חדש?

התשובה היתה, כמובן, חיובית. בזה טמון כישרונו של פרס.

נוצר מצב אבסורדי: פרס הפריח בועות־סבון מבהיקות והעמיד פנים באילו הם כדורי־זהב, ואילו שרי־הליכוד התייחסו אליהן כאל כדורי־זהב אמי־תיים.

כאשר חזר פרס ומצא כאן סערה־בכוס־המים של הליכוד, תימרן את יריביו אל הפינה. הוא העמיד אותם לפני דילמה, ואילץ אותם לבחור בין השתיים:

● או לגרום למשבר ממשלתי, כשהנושא הוא „חתירה לשלום", וכך לאפשר לפרס להקים ממשלה צרה עם הדתיים (שהיו מוכנים לכך), או להכריז על בחירות חדשות עם הסיסמה „הליכוד מתנגד לשלום".

● או לקפל את הזנב בצורה די מבלי שהדבר נאמר בנאום במפורש.

גם שאר החלקים של הנאום נוסחו בצורה רומה. פרס העמיד פנים כאילו הוא מציע הצעה מוחשית, ואף קבע לוחות־זמנים דמיוניים, כדי לסבר את האוזן.

כך חזר פרס לשיטה הישנה של בן־גוריון: להציג את ישראל תמיד כ־מדינה שוחרת־שלום, אשר ידיה המו־שטות נדחות על־ידי אויבים מחרחרי־מילחמה — גם כשהמצב המעשי שונה מקוק רב. ערב צאתו מארצות־הברית הביתה: הוא הצליח במשימה העיקרית להרחיק את אש"ף מתהליך־השלום. ברגע זה של גילוי־לב יחסי הודה סרס כי זוהי המטרה האמיתית — ולא, חלילה, התקדמות לקראת השלום.

● בועות סבון מבהיקות

ה תרגיל של פרס התבסס על כך שהוא הציע הצעות מעורפלות, שאפשר היה לפרשן בדרכים שונות. הוא הציע משא־ומתן בין מדינות, אך לא ציין מי הן המדינות. הוא הציע בינלאומיות, אך לא ציין מי יהיו חבריה. הוא הציע שלום, אך לא ציין מה יהיו גבולותיו.

הוא הציע הכל, ולא הציע כלום.

הוא הציע בועות־סבון מבהיקות.

ה תגובות הראשונות של ישראל היו מבלבלות. מודעי, לוי ושרון הגיבו בחריפות, אך לא ידעו מה לומר. הם לא ידעו אם פרס הצליח או נכשל, אם הוא הפסיד או ניצח.

ה תגובות הראשונות של העולם היו מבלבלות עוד יותר. הן היו חיוביות, אך לא ידעו מה לומר. הן לא ידעו אם פרס הצליח או נכשל, אם הוא הפסיד או ניצח.

ה תגובות הראשונות של העיתונות היו מבלבלות עוד יותר. הן היו חיוביות, אך לא ידעו מה לומר. הן לא ידעו אם פרס הצליח או נכשל, אם הוא הפסיד או ניצח.

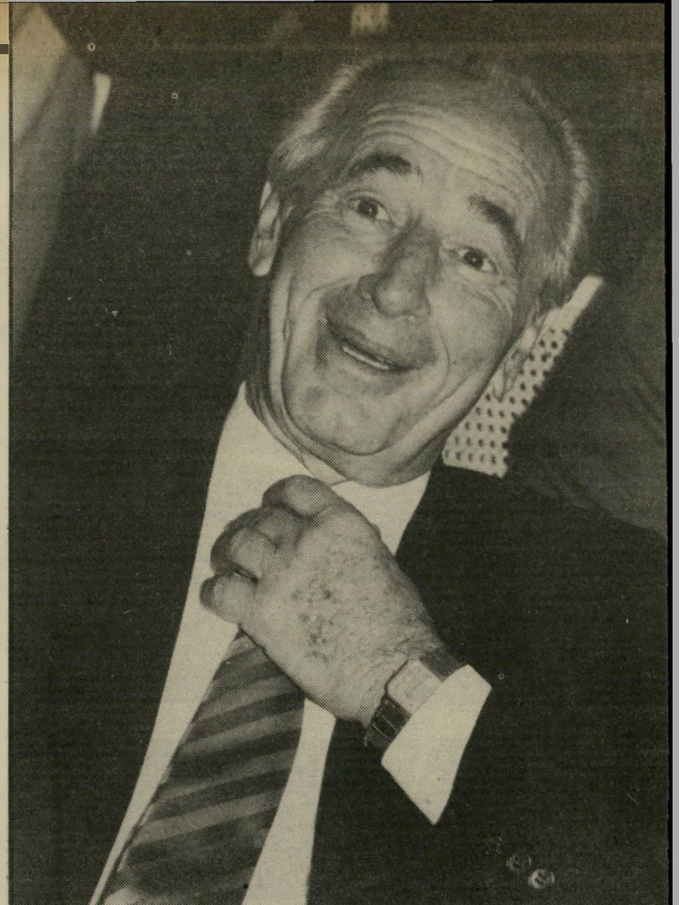
ה תגובות הראשונות של פרס עצמו היו מבלבלות עוד יותר. הוא היה חיובי, אך לא ידע מה לומר. הוא לא ידע אם הוא הצליח או נכשל, אם הוא הפסיד או ניצח.

ה תגובות הראשונות של ראש־הממשלה היו מבלבלות עוד יותר. הוא היה חיובי, אך לא ידע מה לומר. הוא לא ידע אם הוא הצליח או נכשל, אם הוא הפסיד או ניצח.

ה תגובות הראשונות של שרי־הליכוד היו מבלבלות עוד יותר. הם היו חיוביים

ענת סרגוסטי ליוותה את שימעון פרס בניו־יורק, שמעה את כל המחמאות ואכלה את עלי־החסה

דג לכל דבר

ג ברות נכבדות, לבושות שמ־לות־ערב כהות ארוכות, עדויות בשרשרות יהלומים, צמידי־יהב כבדים ועגילי אבנים יקרות, טופפו אל מחוץ לאולם על עקבים דקים, מלוות בבעלים מגונדרים לא־פחות. הגבירות הנכבדות לא התביישו לשאת בידיהן זרים של פרחים שעקרו משולחנות־האוכל באולם הגדול.

כמה דקות קודם לכן הכריז מנחה־הערב על ההתחייבות שלהם לקניית בונדס, שהגיעה, לעיתים, למיליון דולר לאיש.

הלובי של מלון הילטון בניו־יורק היה דומה יותר לבית־חרושת הומה מאשר למלון מפואר. שלא כמו בארץ, שבה יודע גם אחרון המלצרים אם יש אורח חשוב במלון, לא ידעו הפקידים לומר לי באייה אולם ברזיק מקיים הבונדס אירוע לכבוד שימעון פרס, ראש ממשלת־ישראל.

אחרי מאמצים רבים הגעתי לשולחן המודיעין, שם הייתי צריכה לעמוד שעה ארוכה בתור, ורק אז, אחרי שעיינה גרשימת־האירועים של אותו ערב, יכלה הפקידה לשלוח אותי ל־קומה הנכונה ולאולם הנכון.

עשרות אנשי־ביטחון אמריקאיים קשוחים הסתובבו ברחבת הכניסה. רק לפי הזמנות מיוחדות ניתן למכובדים להיכנס לתוך האולם, וגם אז הם עברו בדיקות מיוחדות.

גברים בלבד

מ שקצר מחיאות־כפיים רבות יותר מאשר כל הנכבדים היהודים הקשישים והעשירים, שעלו בימת־הכבוד באולם — רובם בכיפות, כולם בחליפות מחוייטות — היה סמואל לואיס, מי שהיה שגריר ארצות־הברית בישראל עד לפני כמה חודשים. מאז שעזב את מישרתו במישרד־החוץ האמריקאי החליט לקשור את גורלו בגורל המימסד היהודי. הוא חבר בכמה וכמה אירגונים ומוסדות יהודיים וישראליים בארץ ובעולם, ומרבה להשתתף באירועים ובכינוסים ל־מיניהם. גם סאלי, אשתו הנאה, לא נעדרה, אך היא נאלצה למצוא את מקומה ליד אחד השולחנות של־מרגלות הבימה. על הבימה היו, כך הסתבר, גברים בלבד.

המוזמנים הנכבדים היו נרגשים. על הבימה עמדו על כנם שלושה דגלים אמריקאיים משמאל, ושלושה דגלים ישראליים מימין. למעלה היתה פרושה כתובת גדולה באנגלית: „עזור לבנות כלכלה חזקה!"

ליד כל אחד מהשולחנות העגולים ישבו 10 אורחים. ליד כל אחד מהם היתה מונחת צלחת, ובה דג שהציץ בסועד מתוך עלה־חסה ירוק ורענן.

בצד היה קצת סלט־מיונז, ועל צלחת נוספת לחמניה מתוקה.

אחד ממלווי המישלחת הישראלית אמר, שאם הוא יראה שוב דג בארוחת־הערב, הוא יצרח. הוא טען שבמהלך כל הביקור, מטעמי כשרות, הם אוכלים רק דגים, וזה כבר נמאס עליו.

הכל ישבו במקומותיהם, מחכים לאורח הערב. אך פרס בושש לבוא, והחבילה התחילה להתפרק. האורחים נטשו את מקומותיהם והתחילו לטייל באולם, מקצתם נוברים בגניבה בדג שלפניהם. בוצעים בהיחבא חתיכות קטנות מן הלחמניות. ופרס בושש לבוא.

ליד כל צלחת היה גם מונח כרטיס, ובו תמונתו של פרס והטכסט: „לכבודו של ראש־הממשלה שימעון פרס, באי־רוע המברך אותו לבואו. אנא הכרז על התחייבותי לשנת 1986 בסך —— דולר (יש למלא את הסכום) לבונדס של מדינת־ישראל." למטה: לרשום את השם והכתובת.

המכובדים היהודיים בקהל מיהרו למלא את הכרטיס ולהעביר אותו לידי המנחה שעל הבימה.

נגיסות קטנות בסתר

ד וא הגיע אחרי שעה ארוכה. כשהמנחה עומד על הבימה ליד המיקרופון ומנסה, כמעט לשווא, להח־זיר את הסדר על כנו ולהושיב את המכובדים במקומותיהם.

פרס נכנס לאולם וזכה למחיאות־כפיים סוערות. הנוכחים קמו על רגליהם והריעו ארוכות.

פרס זכה בשרשרת של ברכות ומחמאות, כפי שלא קיבל מעולם בישׂ־ראל. כאן, בהילטון בניו־יורק, הוא שמע כמה הוא איש גדול, חשוב, שעשה מעשים גדולים וחשובים. הוא ישב והקשיב ארוכות לכל המחמאות ורווה נחת. ואז הגיע תורו לחלק מחמאות בחזרה. בינתיים חיסלו רוב האורחים המכובדים את הדגים שעל צלחותיהם בנגיסות קטנות בסתר. מי שלא נגע בצלחת שלו, יכול היה לראות במו עיניו את הטבע בפעולתו. עלה־החסה הלך ונבל אט־אט, ככל שהתארכו הנאומים.

„הייתי כל־כך גאה," החניף פרס ליהודים, שהם גם מאוד־מאוד אמ־

קוץ' מחלוצץ ראש עיריית ניו־יורק ניצל את ההמתנה לפרס, למחרת סעודת הבונדס לעיסוק בתח־ביבו: פוזות לפני המצלמות. פרס בא למקום בליווי מכוניות־משטרה.

דוקטור חדש פרס הרגיש נבוך בגלימת־הסאטן הסגולה, שנאלץ ללבוש בטקס של הענקת תואר דוקטור־כבוד, מטעם הפקולטה למישפטים של אוניברסיטת ניו־יורק.

ריקאים פטריוטיים, „לראות טייסים אמריקאיים מטיסים יהודים אתיופיים מסודאן לי־שראל!" מישפט זה גרר סערה של מחיאות־כפיים. הוא סיפר לקהל הרב שהמצב הכלכלי בארץ הולך ומשתפר ושהעם בארץ ראוי שיתגאו בו.

פרס המשיך ודיבר על הנושא שהיה בראש מהדורות־החדשות האמריקאית במשך ימים רבים — חטיפת האוניה האיטלקית ותוצאותיה. „אני מביע הערכה לארצות־הברית על מה ש־עשתה. שום רוצח בזמננו לא צריך להימלט, והוא צריך להירדף עד שייענש!" גם דברים אלה לוו ב־מחיאות־כפיים נלהבות.

אין ספק שלא יכול היה להיות משהו טוב יותר מאשר סיפור חטיפת הספינה אכילה לאורו. שיכין בצורה כל־כך נקיה את ביקורו של פרס בארצות־הברית. עד שנחת בניו־יורק מטוס חיל־האוויר הישראלי, ידע כל ילד אמריקאי לומר שאש"ף זה דבר רע ושישראל זה דבר טוב.

פרס בא לארצות־הברית עטוי זרי־דפנה, ונראה כאילו כל מקום שבו עמדו רגליו לדרוך, היה מרופד ב־שטיחים אדומים. הוא בא כמנצח.

וכך יכול היה פרס לדבר על רצונו העז בפיתרון דיפלומטי לבעיות

כהניסטים מחפרעים

בריונים יהודיים ניסו לשבש את הנאום לפני נעירים של תנועות־הנוער היהודיות. הקהל קיבל את פרס כאילו הוא כוכב־פופ נערץ.

הגבוה, קם פרס ממקומו ועזב. הוא לא נשאר לארוחת־הערב.

רק אז צצה מאי־שם חבורת־מל־צרים, שעטו על השולחנות. הם כבר היו עצבניים ביותר והבהירו לכל כי הארוחה היתה צריכה להתחיל שעה קודם לכן. הם רחשו לכולם את האוכל בגרון, ובלי להתייחס לכך אם הסועד סיים את הארוחה או לא — פשוט חטפו לסועדים את הצלחות מתחת לאף.

פצצה ברחוב 57!

ד אזרחים הניו־יורקים המ־מוצעים לא התרגשו במיוחד מבואו של ראש־ממשלת ישראל, מכמה סיבות. קודם כל, משום שבאותו שבוע שהו בעיר הגדולה בערך 60 ראשי־מדינות מכל רחבי־העולם, לרגל חגיגות 40 שנה לאו"ם. חוץ מזה, ככל פעם שפרס היה מגיע או יוצא מן המלון, היה רחוב 57 שליד השדירה החמישית בעיר הומה במכוניות־משטרה ומכוניות ביטחון אחרות, שהיקשו על התנועה, הקשה ממילא, בחלק סואן זה של מנהטן. אמריקאים שהלכו שם ברגל, אחרי שנודע להם לכבוד מה כל אמצעי־הביטחון החמו־רים, אמרו שכדאי להתרחק משם מהר, פן ייפצעו בטעות מאיזו פצצה ה־מכוונת לראש ממשלת־ישראל.

למחרת הארוחה, ביום הראשון ב־בוקר, התקבל פרס במעונו הרישמי של אדוארד („אד") קוץ', ראש עיריית ניו־יורק. היה זה טקס עמוס צלמים ו־עיתונאים, שלווה בנעימות של תיז־מורת כלי־נשיפה.

באותו הערב ציפתה לו תיזמורת מסוג אחר לגמרי: כשהוזמן פרס לנאום בפני בני־נוער ומבוגרים בהאנטר קולג' בניו־יורק.

כבר משעות הערב המוקדמות המה הרחוב אדם. כמו לפני קופה של קולנוע או של תיאטרון, מסתדרים האמריקאים בשורה ארוכה. הפעם הקיפה השורה כמעט את כל הבלוק, מרחק של עשרות מטרים, והכל רצו רק חבר־בית"ר." אך למרבה הפלא הצרה לא באה מהכיוון של בית"ר.

„אתה שקרן!"

פ רס התקבל במחיאות־כפיים סוערות, כשהקהל הרב קם על רגליו, חלקם צעקו וקיבלו אותו כמו שמקבלים להקת־רוק פופולארית, ב־הבדל אחד: הנערות לא התעלפו. אחרי שקיבל כמה מחמאות ממנחה הערב, קם פרס לדבר.

הוא דיבר על אסירי־ציון בברית־המועצות, וזכה במחיאות־כפיים. הוא להיכנס פנימה. כמו בכל אירוע שבו היה מעורב ראש־ממשלת ישראל ב־ארצות־הברית, ננקטו גם כאן אמצעי־ביטחון חמורים.

האירוע נערך באולם גדול, ש־קירותיו כוסו בשלטים של תנועות־נוער יהודיות אמריקאיות. חלק מן השלטים היו בעברית, כמו שלט גדול שעליו נרשם בכתב־יד: „שימעון, חזק ואמץ!" הקהל היה מורכב ברובו מבני־נוער, מקצתם לבושי חולצות כחולות בעלות שרוך שחור, בני־עקיבא. חלקם המכריע של הצעירים חבשו כיפות לראשיהם. הצעירות היו לבושות ב־שמלות צנועות. ער שהאולם התמלא וער לרגע שפרס נכנס לאולם, שרו שירה בציבור.

הזמן התארך וראש־הממשלה הת־מהמה. קבוצה קטנה פרצה בשיר שתי גדות לירדן. „אלה בית"רים," הסביר לי צעיר מבני־עקיבא, בעברית רהוטה. „מישהו שלובש עניבה," המשיך ו־הצביע על אחד המזמרים, „יכול להיות

זהירות, מדרגות!

אד קוץ', ראש עיריית ניו־יורק, תומך בפרס בפתח מעונו הרישמי, לקול נגינתה של תיזמורת כלי־נשיפה. השניים החליפו מתנות לאור הבזקי־המצלמות. החזירו אותן לעטיפותיהן המקו־ריות וחזרו שוב על ההצגה כמה דקות אחר־כך.

דיבר על העלייה מאתיופיה, וזכה ב־מחיאות־כפיים. ואז, כשהכל היו בטו־חים שהאולם איתו, צעק מישהו מתוך הקהל: „אתה שקרן!"

שקט השתרר לכמה שניות, והצעיר המשיך לצעוק: „תשוחרר המחתרת היהודית!" ואז הוא קם והתחיל לנופף באגרוף קמוץ לכיוון הבימה.

בשלב הזה כבר התנפלו עליו שכניו לשורה, ובתוך דקות ספורות הוא מצא את עצמו בחוץ.

לפני שיצא לדרך, ניסח לעצמו, כנראה, שורה של בדיחות שיבהירו את המצב בארץ וישעשעו את קהל שומעיו. אחת הבדיחות האלה היתה על לבנון, והוא חזר עליה כמה פעמים במשך הביקור. פרס מספר לקהל שממשלתו הצליחה לסיים את ה־מילחמה ולהוציא את הצבא מלבנון, למרות השמועות שאמרו שישראל רוצה חלק מאדמת לבנון. חלק במים הלבנוניים ותפקיד בפוליטיקה ה־לבנונית. „אנחנו לא רוצים אדמה שאינה שייכת לנו, לא רוצים חלק במים ששייכים למישהו אחר, ובכל מה שנוגע לפוליטיקה, אצלנו היא די מסובכת!" בסופה של הרפליקה ה־קבועה הזאת, באה, בדרך־כלל, תגובה של צחוק ומחיאות־כפיים. כך גם בנאומו בהאנטר קולג'.

(המשך בעמוד 10)

„אני קונה בונדס!"

המוזמנים באו עם מיפעל איגרות־המילווה קיבלו כרטיסים, שב־רוחת הערב מט־הם רשם כל אחד מהם את התחייבותו הכספית. המוזמנים הכריזו בקול כמה איגרות יקנו בשנה הבאה. כשהסכומים היו בין 50 אלף דולר ועד מיליון.

להיכנס פנימה. כמו בכל אירוע שבו היה מעורב ראש־ממשלת ישראל ב־ארצות־הברית, ננקטו גם כאן אמצעי־ביטחון חמורים.

האירוע נערך באולם גדול, ש־קירותיו כוסו בשלטים של תנועות־נוער יהודיות אמריקאיות. חלק מן השלטים היו בעברית, כמו שלט גדול שעליו נרשם בכתב־יד: „שימעון, חזק ואמץ!" הקהל היה מורכב ברובו מבני־נוער, מקצתם לבושי חולצות כחולות בעלות שרוך שחור, בני־עקיבא. חלקם המכריע של הצעירים חבשו כיפות לראשיהם. הצעירות היו לבושות ב־שמלות צנועות. ער שהאולם התמלא וער לרגע שפרס נכנס לאולם, שרו שירה בציבור.

הזמן התארך וראש־הממשלה הת־מהמה. קבוצה קטנה פרצה בשיר שתי גדות לירדן. „אלה בית"רים," הסביר לי צעיר מבני־עקיבא, בעברית רהוטה. „מישהו שלובש עניבה," המשיך ו־הצביע על אחד המזמרים, „יכול להיות

הגבוה, קם פרס ממקומו ועזב. הוא לא נשאר לארוחת־הערב.

רק אז צצה מאי־שם חבורת־מל־צרים, שעטו על השולחנות. הם כבר היו עצבניים ביותר והבהירו לכל כי הארוחה היתה צריכה להתחיל שעה קודם לכן. הם רחשו לכולם את האוכל בגרון, ובלי להתייחס לכך אם הסועד סיים את הארוחה או לא — פשוט חטפו לסועדים את הצלחות מתחת לאף.

פצצה ברחוב 57!

ד אזרחים הניו־יורקים המ־מוצעים לא התרגשו במיוחד מבואו של ראש־ממשלת ישראל, מכמה סיבות. קודם כל, משום שבאותו שבוע שהו בעיר הגדולה בערך 60 ראשי־מדינות מכל רחבי־העולם, לרגל חגיגות 40 שנה לאו"ם. חוץ מזה, ככל פעם שפרס היה מגיע או יוצא מן המלון, היה רחוב 57 שליד השדירה החמישית בעיר הומה במכוניות־משטרה ומכוניות ביטחון אחרות, שהיקשו על התנועה, הקשה ממילא, בחלק סואן זה של מנהטן. אמריקאים שהלכו שם ברגל, אחרי שנודע להם לכבוד מה כל אמצעי־הביטחון החמו־רים, אמרו שכדאי להתרחק משם מהר, פן ייפצעו בטעות מאיזו פצצה ה־מכוונת לראש ממשלת־ישראל.

למחרת הארוחה, ביום הראשון ב־בוקר, התקבל פרס במעונו הרישמי של אדוארד („אד") קוץ', ראש עיריית ניו־יורק. היה זה טקס עמוס צלמים ו־עיתונאים, שלווה בנעימות של תיז־מורת כלי־נשיפה.

באותו הערב ציפתה לו תיזמורת מסוג אחר לגמרי: כשהוזמן פרס לנאום בפני בני־נוער ומבוגרים בהאנטר קולג' בניו־יורק.

כבר משעות הערב המוקדמות המה הרחוב אדם. כמו לפני קופה של קולנוע או של תיאטרון, מסתדרים האמריקאים בשורה ארוכה. הפעם הקיפה השורה כמעט את כל הבלוק, מרחק של עשרות מטרים, והכל רצו

האם יש קשר בין הרשעת איש במעשה מגונה בקטינה ובין יכולתו לכהן כשדרן ברדיו?

יקיר אביב נאלץ השבוע להחפטר

מעשה מגונה ופליטות־פה

„אני הורס את עצמי בשיטתיות: אני בן מול־דגים, וה־עניין של הרס עצמי זה תופעה חזקה מאוד אצלי. התחלתי קריירות רבות, ופשוט הכשלתי את עצמי בכל פעם.״

וידוי זה השמיע באוזניי השדרן הפופולארי יקיר אביב לפני תישעה חודשים. הדברים לא פורסמו אז, מפני שהעניין היה תלוי ועומד בבית־משפט. היה זה כאשר הושעה מעבודתו ברדיו, בגלל התבטאות אומללה וגסה בשידור חי. הוא השמיע אל תוך המיקרופון הפתוח בריחה סרת־טעם על ביטנה הנפוחה של ילדה אתיופית — „ולא מרעב״.

זמן קצר לפני כן נעצר אביב על־ידי המישטרה בחשד שעשה מעשה מגונה בצעירה, אחת ממעריצותיו. פרקליטו הגיש אז בקשה לעיכוב ההליכים המישפטיים. הבקשה לא התקבלה. אביב הועמד לדין והורשע בשבוע שעבר. בתחילת השבוע אולץ להגיש את התפטרותו מהרדיו, למגינת ליבם של מעריציו הצעירים.

„יש המון תמימות!״

יקיר אביב (31) הוא גבר גבה קומה, רזה, בעל עיניים בהירות וקול עמוק. צורת ההגשה הרדיופונית שלו היא נינוחה, ולפעמים אפילו חברהמנית מדי לטעמם של מאזינים רבים.

לשדרן הצעיר היו הרבה מעריצים בקרב בני־הנוער. באחת מתוכניות שלושים בצל, ששודרו מאולפן נייד שהוצב במקום ציבורי, נאספו לראות את אביב כל־כך הרבה מעריצים ומעריצות צעירים, עד כי מפיקי־התוכנית נאלצו להזמין תיגבורת כדי לחלץ את השדרן הכריזמתי מחיבוקם הלוהט של הנערים.

אביב נשוי לאהובה, העובדת כאחות בבית לווינשטיין. יש לו ילד קטן. גם אשתו וגם ידידיו הקרובים ידעו תמיד על חיבתו הגדולה לבחורים ולבחורות צעירים: „אני ילד שלא התבגר,״ אמר או. „בטח שאני מפחד להזדקן. ממש כמו שאני מפחד שלא יעמוד לי. בגיל שבין 13 ל־16, הצ־עירים הם שיטחיים. גם אני שיטחי. אני פרח (פ״ה שוואית רפויה, ר״ש צרורייה). לא שאני לא מסוגל להיות כבד ואינטליגנטי. אני אוהב את זה. זה הגיל הכי־יפה. יש המון תמימות. הם לא אגואצנטריים!״

אביב הודה כי אינו טיפוס שיגרתי: „אני טיפוס זרוק. תמיד הייתי. אחרי הצבא נסעתי לאמסטרדאם. עיר של זרוקים. הייתי תקליטן במועדון סברה. גרתי במכונית־קארוואן, וכל לילה הייתי מחנה אותה במקום אחר. היתה לי תקופה שכמעט לא הרווחתי כסף, וכל מה שאכלתי במשך שבועות היה כדורי־בשר וצ׳יפס. בסוף היתה לי חברה הולנדית ועברתי לגור אצלה בדירה.

„בתקופה ההיא גם עישנתי המון. כל היום הייתי מעשן. אחר־כך חזרתי לארץ.״

אביב חזר ועבר בקול השלום של אייבי נתן. מאוחר יותר, כששמע ש־פותחים קורס־קריינים בקול ישראל, מיהר להצטרף אליו. מהקורס הראשון הוא נזרק. את השני הוא עבר בהצלחה, והתקבל לרשת ג׳.

„זו היתה התקופה הכי־יפה שלי,״ נזכר אביב. „היו לי גם הרבה עבודות נוספות, והרווחתי לא רע.״ גם עתה, עם התפטרותו מהרדיו, לא יסבול אביב מבעיות פרנסה מיוחדות: התקליטן הפופולארי הוא מגיש מבוקש במסי־בות פרטיות ובערבי־דיסקו מיסחריים. הוא גם עובד באופן פרטי בסיפריה לעיוורים, שם הוא קורא ספרים לתוך קלטות.

מדוע בכות?

אחד הדברים שאיפיינו את אביב היה הקשר הקבוע שהוא היה מקיים עם מעריצות בשנות ה־20 שלהם. כמה מעריצות אף השיגו את מיספר־הטלפון החסוי באולפן רשת ג׳, והן היו מתקשרות לאולפן ומטרידות את אביב בעת השידור.

השדרן די אהב את מעריצותיו.

באותה שיחה סיפר את השתלשלות העניינים שהביאה למעשה שעשה עם אותה קטינה.

אביב סיפר כי המיקרה אירע בדירה ששכר בירושלים. מכיוון שהתגורר בהרצליה, היה לו קשה לחזור מדי ערב לביתו מירושלים, שם מצויים אולפני רשת ג׳. לדבריו, הנערה היא שפיתתה אותו.

גם מי שביקר במועדון הקולוסי־אום בתקופת הקיץ לפני שנה, כש־עבד שם כתקליטן, זוכר את המוני הצעירות שהקיפו את אביב בכל עת. הוא היה מתבדח איתן, וקושר עימן קישרי־דידות עמוקים. אחד מידידיו של אביב אמר, אחרי שהתפוצצה פר־שת המעשה המגונה, שהוא אינו מבין מדוע אביב ניסה לקחת בכוח מה שילדות אחרות באותו גיל היו נותנות לו בשימחה.

לאביב יש גם היסטוריה ארוכה של פליטות־פה אומללות, שבגללן הושעה מהרדיו פעמים רבות. בכל פעם הוחזר לעבודה. הסיבה העיקרית להחזרתו לעבודה היתה מאות מיכתבי־מעריצים, שדרשו את החזרתו. גם חבריו־לעבודה פשוט אהבו אותו.

שיישאר בינינו

בתחילת השבוע נאלץ אביב להגיש את התפטרותו למנהל הרדיו, גידעון לב־ארי. ההתפטרות באה אחרי שאביב הורשע במעשה מגונה בקטינה, ונידון על־ידי בית־המישפט לשישה חודשי מאסר על־תנאי ולקנס כספי גבוה. השדרן הראשון בתולדות הרדיו העברי שאמר בשידור חי את המילה „סאבבה״ הוא עכשיו בחוץ — ולתמיד.

אביב יאלץ להיפרד גם מהטל־וויזיה. השדרן הופיע בתוכנית־הטל־וויזיה לילדים שיישאר בינינו. בתפ־קידו של טייס־חלל המסביר לילדים קוריוזים וקסמים שונים. אומנם, מיכתב־ההתפטרות של אביב לא כלל את השתתפותו בתוכנית־הטלוויזיה, אולם מנכ״ל רשות־השידור, אורי פורת, אמר כי התפטרותו של אביב תופסת „על אחת כמה וכמה״ לגבי תוכנית־הילדים. הוסיף פורת: „האיש גזר את ההתפטרות על עצמו. אני כשלעצמי סבור שאין אדם צריך להיענש פעמיים. אבל לא התערבתי.״

אורי פורת להעולם הזה: „אני לא הייתי מעורב ישירות בפרשת אביב. אבל עידכנו אותי. לידעתכם, הוא לא פוטר. הוא התפטר!״

תגובתו של אביב עצמו: „אני לא רוצה לדבר על זה. אחרי השיחה איתך אני לא אענה עוד לטלפון. אני אחבר את המזכירה האוטומטית.״

סליחה ניפלט לי

יקיר אביב ייזכר בתולדות קול ישראל **כקריין בעל פליטות־הפה החמורות ביותר. שעלו לו ביוקר רב.**

הפליטה הראשונה שלו היתה לפני כשלוש שנים, כאשר שם ללעג תוכנית של מוסיקה קלאסית. ששודרה אז ברשת א׳. הוא הביא לאולפן חבר. שצחק צחוק פרוע על רקע המוסיקה.

כמה חודשים לאחר־מכן כתב מיכתב חצוף לראש מחלקת־הקריינים דאז והממונה עליו, יעל בן־יהודה. וטען כי אינה יודעת לנהל את מחלקתה. גם בפעם זו הושעה מייד. (בעצם, אביב לא קיבל מעולם קביעות ברדיו, ועבד „לפי שעות״, בעוד שחברי הקריינים מקבלים מישרות ומטפסים בסולם).

אביב גם נהג לאחר בבוקר לשידורים. עד שמנהלי־הרדיו חששו לקבוע לו הקלטות לשעות־הבוקר המוקדמות. יום אחד איחר אביב להקלטת עבריות לעם. **שתוכננה לשעה מוקדמת – והושעה בפעם נוספת.**

אולם לא רק אביב ייזכר בפליטות־הפה שלו. בהיסטוריה של התיקשורת הישראלית זכורות פליטות־פה אומללות רבות שעלו לאומריהן כמעט בקריירה שלהם. דורי בן־זאב הושעה בעבר כאשר השמיע את „שיר הרעות״ בנוסח משלו. כ.שיר הריחוט״. בתוכניתו כלבים רצים חופשי. **גם העורך המוסיקלי יואב קוטנר נזנף בנזיפות חוזרות ונישנות על הערותיו שהשמיע בתוכניות החיות שהגיש. עד שהושעה מציפורי לילה ואולץ להקליט את האחרות. העיתונאי יצחק טישלר מעד בתוכנית** על אתרים ואנשים **והשמיע הערה פוגעת על בני עדות־המיזרח. בן־זאב. קוטנר. וטישלר הוחזרו לבסוף לעבודתם.**

גם ליצחק בן־נר היתה התבטאות שנויה־במחלוקת. כאשר אמר אחרי מילחמת־הלבנון בגלי צה״ל, בתוכניתו נכון לעכשיו: **„שוב חוזרות המיסגרות השחורות לעיתונים.״ בן־נר הושעה אז מתפקידו על־ידי הרמטכ״ל. ום דן שילון הושעה אחרי שהשמיע במיסגרת שרות־המילואים שלו התבטאות ברדיו על מילחמת־הלבנון. שלא נשאה חן בעיני הממונים עליו.**

שמירה אימבר הושעתה מעבודתה אחרי שדיווחה בשידור חי על חוויותיה על המחסור בנייר־טואלט ב.בתי־השימושים״ בקול־ ישראל.

דג לכל דבר

(המשך מעמוד 9)

בסוף נאומו ענה פרס על כמה שא־לות מנומסות מן הקהל. אחרי שעזב, קרא המנחה לכל הציבור להצטרף להפגנת־הליכה נגד הטרור. ההפגנה תצעד, כך אמר, מהאנטר קולג׳, השוכן ברחוב 68 בפינת פארק־אבניו, עד למישרדי אש״ף, השוכנים באותה שדירה בפינת הרחוב 65.

אפילו נהגי־מוניות בניו־יורק ידעו על ביקורו של פרס בעיר. הוא הספיק להופיע בכמה תוכניות־ראיונות פופו־לאריות בטלוויזיה האמריקאית, ודבר פגישותיו דווח גם בעיתונים האמרי־קאיים. אך משום־מה לא יכלו האמרי־קאים לבטא את שמו כהלכה — פרס במילעיל, אלא התעקשו לקרוא לו „פרז״, במילרע (כשההדגשה היא על ההברה האחרונה).

למחרת, היום השני, היה אחד משיאי־הביקור — נאומו של ראש־הממשלה באו״ם.

הנואם הרביעי באותו בוקר היה מיודענו אמין ג׳מאייל, נשיא־לבנון, שסיפר לעולם כי לבנון היא מדינת־חוק, וזו הדרך שבה היא צריכה להתנהל. הוא סיים ואמר שלבנון תמשיך להתקיים תוך כיבוד זכויות־האדם.

הבא אחריו היה המלך מושושי ה־2 ממדינת לסוטו, אחריו ראש־ממשלת איסלנד ואחריו הגיע תורו של שימעון פרס. הוא המתין באולם־המליאה, ב־שולחן בצד הימני של האולם, מקומה של המישלחת הישראלית.

הוא התרגש מאוד, וטעה כמה פעמים במשך הנאום. מייד כשהודיעו שהוא יהיה הנואם הבא, היתה תכונה רבה באולם, ומרבית הנציגים עזבו בהפגנתיות רבה — כל נציגי מדינות־ערב, מלבד מצריים, רוב נציגי מדינות העולם השלישי ומדינות מיזרח־אירו־פה. פרס לא הגיב על כך.

כיפה על הראש?

אחר־כך, במלונו, דיבר פרס עם עיתונאים. הם לחצו בעיקר בשא־לות על הקואליציה המיפלצתית, וניסו לבדוק אם ומתי היא תפורק. פרס היה נינוח יותר, והירבה להתבדח.

אחד העיתונאים ניסה ליצור עוד משבר קואליציוני ושאל את פרס אם בזמן שקרא את הפסוק מן התנ״ך בסיום נאומו, הניח כיפה לראשו. פרס ענה שהוא מעדיף שהשאלה הזאת תישאר לא־ברורה.

ואז התנהל הדו־שיח הבא עם אחד העיתונאים:

שאלה: „מה יהיה אם ערפאת יילך לדרך של שלום? אתה תהיה מוכן לשבת איתו?״

פרס: „תגיד לי, אתה אוסטרי? זו שאלה שאוהבים לשאול באוסטריה: הוא לא יילך בדרך כזו, וזהו!״

שאלה: „ואם כן?״

פרס: „אם כן, אני אערוך עוד מסי־בת־עיתונאים. אבל זו שאלה היפות־טית.״

הפגישה עם העיתונאים היתה קצרה. איש מהם לא הצליח להכשיל אותו בלשונו. כך שיספר אם ואיפה נפגש עם מי. הוא התברה עם כולם, ונראה שנרגע אחרי מתח רציני.

באותו ערב חיכו לפרס שתי ארוחות חגיגיות. האחת באוניברסיטת ניו־יורק, בטקס הענקת תואר דוקטור־כבוד, והשניה עם ידידי אוניברסיטת בן־גוריון, שעתיים אחר־כך. בשלב הזה אני כבר התמוטטתי ופרשתי הביתה. איני יודעת איך הוא הצליח להתגבר על שתי ארוחות מלאות, ואיך הוא מצליח לשמור על גיזרה סבירה אחרי כל־כך הרבה ארוחות גדולות.

גם בימים שאחר־כך המשיך סדר־היום שלו להיות גדוש. במשך יומיים, הרביעי והחמישי, פגש פרס לפחות שישה ראשי מדינות.

כמעט בכל אירוע של ביקורו העמוס קיבל פרס רשימה מרשימה של מחמאות. רק בגלל זה היה לו כדאי לבוא לאמריקה. הציבור בארץ לא צ־ריך להתפלא אם יווכח לדעת שראש־הממשלה גבה בכמה סנטימטרים בזמן הביקור כאן — זה הכל מהמחמאות הרבות.

מיכתב לוועדת החוקה, חוק ומישפט של הכנסת

מגש

לכבוד חברי ועדת החוקה, חוק ומישפט של הכנסת, מישכן הכנסת, ירושלים.

ח"כים נכבדים,

אני סונה אליכם כדי שתעזרו לי עצה, וגם כדי לספק לכם חומר לדיון.

לפניכם מונחות עתה הצעת־החוק לתיקון הפקודה למניעת טרור. מטרת ההצעה היא לאסור כל מגע עם נציג של אש"ף, גם אם המגע אינו פוגע בביטחון מדינה ויש לו סיבה סבירה. (מגע הפוגע בביטחון, או שנועד לפגוע בביטחון, ושאין לו סיבה סבירה, אסור גם כיום, ולכן אינו זקוק לחקיקה חדשה.)

בשבוע שעבר נפגשתי עם נציגים רישמיים של אש"ף באיטליה. הייתי רוצה לדעת אם נסיבות המיפגשים האלה היו הוספות אותם לפשע, שיש עליו עונש של שלוש שנות־מאסר, על פי הצעת־החוק המונחת עתה לפניכם.

הייתי מבקשכם גם לתת את דעתכם לנסיבות אלה, לפני שאתם מכינים את הצעת־החוק לקריאה שניה וסופית.

■ ■ ■

דוגמה אחת לאיטליה בשיא המאורעות האחרונים — רצח שלושת נוסעי־היאכטה בנמל לארנקה, הפצצת מישרדי אש"ף על־ידי חיל־האוויר שלנו בתוניסיה, חטיפת האוניה האיטלקית אכילה לאורו ורצח הנוסע היהודי־האמריקאי הנכה ליאון קלינגהופר, ויירוט המטוס המצרי על־ידי האמריקאים מעל לים הפתוח, והנחתתו־מאונס באיטליה.

הזמינה אותי מיפלגה איטלקית קטנה וסימפאטית מאוד (בעיניי). זוהי מיפלגת הדמוקרטיה הפרולטרית, שצמחה מתוך תנועת־המחאה של הסטודנטים באיטליה — מיפלגה אידיאליסטית, ניטראליסטית באמת. המותחת ביקורת שווה על ארצות־הברית ובריית־המועצות, והתומכת בפועל במאבקי חרות וצדק בכל רחבי העולם. היא מקדישה מרץ רב לקידום השלום בין ישראל והעולם הערבי, ובמיוחד הפלסטינים, ומקיימת על כך לעיתים קרובות סימפוסיונים, עימותים ודיונים פומביים.

באשר הגעתי לאיטליה הודיעו לי המארחים כי הצליחו לארגן מסיבת־עיתונאים בינלאומית במועדון העיתונות הזרה ברומא, ובמיסגרתה צריך להיערך עימות בין הנציג הרישמי של אש"ף באיטליה, מר סואד אל־ביטאר, וביני, כנציג של אחד מבוחרות־השלום הישראליים.

עימות זה אומנם התקיים, וזכה בהד רב מאוד — לדידי, הד מפתיע — בכלי־התיקשורת האיטלקיים והעולמיים. הרדיו הממלכתי שידר אותו כמעט במלואו, וכמעט כל העיתונים החשובים הקדישו לו כתבות ארוכות.

השאלה שלי היא: האם היה העימות הזה חוקי, אילו הצעת־החוק שלכם היתה כבר נכנסת לתוקפה?

■ ■ ■

חבל שאיני יכול להניח לפניכם דוח אובייקטיבי מפי צד שלישי.

אומנם, נבחו במסיבה כמה עיתונאים ישראליים, והם גם שאלו שאלות (פריבוקטיביות בחלקן). אך אף עיתונאי ישראלי אחד לא שיגר לטלוויזיה, לרדיו או לעיתון בישראל אף מילה אחת בדיווח!

גם כתבי־החוץ הישראליים באיטליה — שלא היו במקום, אף שקראו את הדיווחים בעיתוני איטליה — לא שלחו אף מילה אחת.

פה ושם פורסמו כמה מילים בכלי־התיקשורת הישראליים, אך אלה באו מהודעות שפירסמנו אנחנו בארץ — לא מפי הכתבים ברומא.

(עובדה זו כשלעצמה היא מעניינת. מסתבר שכל כתבי־החוץ הישראליים בחו"ל רואים את עצמם כסברגים במנגנון־התעמולה של ממשלת־ישראל והשגרירות הישראלית במקום, ואינם מדווחים אף מילה אחת שאינה על דעת מוסדות אלה. אבל זה כבר נושא אחר.)

לפיכך תיאלצו לממוך על הדיווח שלי — אלא אם כן תבקשו דיווח מקביל מידי שרתי־הביון של ישראל, שדאגו, כמובן, לקבל את המידע המוסמך, אולי מהכתבים הישראליים הרישמיים.

■ ■ ■

יד השולחן של מסיבת־העיתונאים ישבו ראשי המיפלגה האיטלקית המארחת, אישי אש"ף ואנוכי. מולנו ישבו כמאה עיתונאים, חלקם איטלקים, חלקם מכל מיני ארצות, החל במצריים וכלה בארגנטינה.

השאלה הראשונה היא: האם הישיבה הזאת ליד שולחן אחד במסיבת־עיתונאים בינלאומית תהווה מעתה פשע, ותעביל לישיבה של שלוש שנים במקום אחר?

ואם כן, במה הפשע — בהימצאות יחדיו ליד שולחן אחד, או בחברת אחד, או בבניין אחד?

נניח שהיינו מסבירים לקהל את החוק הישראלי ומתחלפים ליד השולחן — האם היתה הבעיה נפתרת?

יכולנו לארגן זאת כך: הייתי נואם ליד השולחן וחוזר למקום באולם, אישאש"ף היה נואם ליד השולחן והיה חוזר למקום באולם, וכך אחרי דיבר איש אש"ף, פואד אל־ביטאר, וגינה בצורה חדמשמעית ובלי הסתייגות את רצח לארנקה, חטיפת האוניה ורצח קלינגהופר. מובן שההדגשים שלו היו שונים מן ההדגשים שלי (תוניסיה ויירוט־המטוס — לעומת לארנקה ורצח קלינגהופר) שכן היה זה עימות, ולא תגיבה של אחווה. אך הגינוי שלו היה חד־משמעי, והסתמך על התבטאויות של יאסר ערפאת עצמו בימים האחרונים.

בין השאר אמר ערפאת, בראיון ששודר בטלוויזיה האיטלקית, שפרשות לארנקה והאוניה אבילה לאורו היו "שואה לעם הפלסטיני". ביטאר ואני חזרנו שנינו על פסוק זה.

בעיניי יש חשיבות רבה מאוד לכך שנציג רישמי של אש"ף משמיע פומבית, על אדמה

פרוג'ה, בדרך אל העימות במסיבת העיתונאים*

לסירוגין, כאשר היו העיתונאים מציגים את השאלות. היינו ניגשים לסרוגין לשולחן ומשיבים. זה היה נראה קצת מצחיק, אבל הקהל היה מבין שכך דורש החוק הישראלי.

ואולי אין זה מספיק? האם היינו צריכים לקיים את המסיבה בשני חדרים סמוכים, ומבקשים את הקהל לעבור כמה עשרות פעמים, במהלך השעתיים, מחדר אחד לשני?

ואולי היה אסור לנו להיות יחדיו באותו הבית? במיקרה כזה היינו צריכים לבקש מאישאש"ף את הודעתו ותשובותיו בכתב, היינו משאירים לו כיסא סמלי ריק ליד השולחן ומסבירים לכתבים את צורכי החוק הישראלי, ומישהו היה קורא את הדברים בשמו או משמיעם מתוך רשמקול?

יש אפשרויות בלי סוף, וכל אחת מצחיקה קצת יותר מן השניה. זה היה משעשע או מרגיז את העיתונאים, כל אחד לפי מיזגו, והם היו כותבים כהנה וכהנה על חוקיה של מדינת־ישראל, המונעים עימות בין שוחריישלום.

זה לא היה מוסיף כבוד לשמה של ישראל.

אבקשכם לדון בנושאים אלה, ולכלול בחוק המוצע הוראות מפורטות לגבי סידור השולחנות והכיסאות במסיבות מסוג זה בעתיד.

■ ■ ■

עתה, לגבי תוכן הדברים.

פתחתי את דברי במתיחת ביקורת קשה על הנהגת אש"ף לאור המאורעות האחרונים. קבעתי שנוצר מצב בלתי־נסבל של דו־משמעיות, ושיש לתבוע מאש"ף לעשות סדר בביתו.

כלומר: העולם זכאי לדעת בבירור מי שייך לאש"ף ומי לא.

אם רסיס כמו אירגונו של אבו־אל־עבאס, אירגון־טרור־הנתמך על־ידי עיראק, פועל נגד מדיניות־השלום המוצהרת של הנהגת אש"ף, אין מנהיג אירגון זה יכול לכהן באותו הזמן כחבר בוועד־הפועל של אש"ף ויהיו השיקולים הפנימיים לכך כאשר יהיו.

ניטראלית, גינוי חד־משמעי ופומבי של מעשי־טרור.

איש בעולם לא יתרשם מדיברי־גינוי של מוחמד מיעארי או אליאס פרייג'. הכל יחשדו שפלסטיני החי בישראל או בשטחים הכבושים אינו אלא אנוס. אך השמעת דברים אלה בפי נציג פלסטיני מוסמך על אדמה אירופית היא בעלת מישקל אחר לגמרי.

יכול מישהו לטעון, כמובן, שגינוי זה הוא רק מן השפה ולחוץ, שנועד לצורכי תעמולה בלבד, וכי מסיבת־העיתונאים כולה שימשה, מבחינה זו, את התעמולה של אש"ף.

זוהי דיעה לגיטימית, אבל אין בה ממש.

כי עצם העימות בינינו — פלסטיני וישראלי — איפשר לעיתונאים לחקור את שנינו חקירת שתייערב, והם עשו זאת במרץ ובלהט. הם לא הסתפקו בגינוי פורמאלי, ונכנסו לעומק הדברים — מה טיבו של הגינוי, מה משמעותו, מה נאמר בכלי־התיקשורת הערביים, וכו'. מי שלא השתכנע מדברי אל־ביטאר, או מדבריי שלי, כתב כך.

■ ■ ■

מהלך המסיבה השמעתי את הצעתי לאש"ף, להכריז על מוראטוריום חד־צדדי של פיגועים, תוך התחייבות מצידנו לדרוש הפסקה כזאת גם מצד ממשלת־ישראל.

כל הנוכחים התייחסו להצעה זו בעניין ובאהדה רבה, ולחצו על ביטאר להגיב על כך. מובן שכדיפלומאט, הפועל על־פי הוראות הממונים עליו, לא יכול היה להגיב בו במקום. אך אין ספק שהעביר את ההצעה, יחד עם תגובות העיתונאים, לראשי אש"ף.

האם כל זה טוב לשלום, טוב לישראל, טוב לאזרחי ישראל? האם זה יצמצם את הטרור? אני מאמין שהתשובה חיובית. אני מודה שאדם בעל דיעות שונות יכול להגיע למסקנה אחרת.

כך או כך — הייתי רוצה לשאול אתכם אם זה מתפקידו של המחוקק לשפוט בין דיעות, או למנוע עבירות?

האם מותר לי, כאזרח במדינה דמוקרטית הפועל על פי מיטב מצפונו והכרתו ובהתאם לדיעותיו, להשמיע דיעות כאלה בנסיבות כאלה, תוך עימות ודו־שיח עם נציגי העם האוייב, או לא?

■ ■ ■

ראה כי בכנסת שוררת הדיעה המוזרה כאילו אנשי אש"ף ששים לקראת כל מיפגש עם ישראלים, ואילו אנחנו צריכים למנוע אותו.

המצב רחוק מאוד מזה.

אירגון־הטרור של אבו־נידאל הודיע כי יוציא להורג כל פלסטיני הנפגש עם ישראלים. אבו־נידאל חזר על איום זה בראיון שנתן לאמכבר, והמועתק בגליון זה. אל־ביטאר ידע היטב שהוא מסכן את חייו בהופעתו לצידי. כמה נציגים רישמיים של אש"ף, שעשו כך, כבר נרצחו בידי אבו־נידאל, והוא מתפאר בכך בכל פה.

כל אחד מן הפלסטינים שהוסיף עימי פומבית סיכן את חייו. הדבר היה ברור לכל, ובכל הופעותיי ננקטו אמצעי־זהירות קפדניים. אך הסכנה אינה חד־פעמית. היא מתמדת.

■ ■ ■

מיסגרת סיורי זה נערך גם עימות בעיר־המחוז של אומבריה, פרוג'ה. ושוב מתעוררת הבעיה: חוקי או פלילי?

וכך נאמר בהזמנה הפומבית: יום חמישי, 17 באוקטובר, שעה 17.30, פרוג'ה, אולם־הכבוד, ארמון דומיני. עימות — ויכוח. אחרי תוניס, חטיפת אכילה לאורו והמטוס המצרי — אילו סיכויים לפיתרון מדיני ולדו־שיח בעניין הבעיה הפלסטינית והמיזרח התיכון? — העיתונאים פרדריקו פיוראוואנטי מהעיתון קוריירה דל־אומבריה. סטפאנו קיאריני מהעיתון איל מאניפסטו וג'וזפה רה־צ'זארה מהטלוויזיה של אומבריה יראיינו את ואסים דמש, ממישרד אש"ף באיטליה, ואורי אבנרי, חבר־כנסת לשעבר. יו"ר הרשימה היהודית־ערבית למען השלום."

האם זה מיסגש עם נציג אש"ף, שהוא אסור? האם זו ועידה בינלאומית, שהיא מותרת?

לפני העימות הוזמנו — אישאש"ף ואני — לפגישה עם ראשי השילטון המקומי. המארחים, חברי המיפלגות האיטלקיות השונות, הביעו דיעה אחידה: שעל אש"ף להכיר בישראל, ושעל ישראל להכיר בזכות הפלסטינים להגדרה עצמית. הם גינו ללא־סייג את מעשי־הטרור האחרונים. הנציג של אש"ף, ואסים דמש, שמוצאו מלוד, הצטרף לגינוי זה.

גם העימות הפומבי התנהל לאחר־מכן ברוח דומה. אין ספק שהנציג הפלסטיני דיווח לממונים עליו על אחידות־דיעים זו באיטליה נגד הטרור, למען ההכרה בישראל ולמען זכויות הפלסטינים.

האם זה רע?

■ ■ ■

יש שתי הפגישות ניגשו אליי כמה מן הסטודנטים הפלסטינים הרבים, הלומדים בפרוג'ה. שתינו קפה ביחד. היתה שם נערה סימפאטית מאוד משכם בשם נאדיה, ובחור בשם מוצטפה שהציג את עצמו כמרכז אירגון הסטודנטים הפלסטיניים במקום. זהו אירגון המסונף לאש"ף. ניגשו אליי גם סטודנטים יהודיים. בסוף סעדנו כולנו ביחד, ודיברנו בעיברובויה איטלקית, אנגלית, גרמנית, ערבית ועברית.

האם זה היה מיסגש אסור? האם היה עליי לתבוע מכל אחד להוכיח לי שהוא יהודי או ערבי? לבקש ממנו הצהרה פוליטית על יחסו לאש"ף? למשל מן הצעיר שניגש אליי ואמר, במיבטא ערבי חזק, „מסור בשמי ד"ש לחברון"?

בעת הדיון הפומבי שמתי במיוחד לב להבעת־פניהם של הסטודנטים הפלסטיניים באולם. כאשר אמרתי שיש לשים קץ לדו־המשמעות, וכי על הנהגת אש"ף לסלק מן האירגון את הרסיסים הטרוריסטיים, הבחנתי בפניהם בהסכמה בולטת. הצעתי למוראטוריום של מעשי האלימות התקבלה בנענוע־ראש של הסכמה. בייחוד כשהסברתי שמעשי־טרור פלסטיניים מסייעים במישרין לחוגים הקיצוניים, שונאי־הפלסטינים, בישראל. מעולם לא שמעו דברים מסוג זה מפי ישראלי, הדוגל בזכות הפלסטינים להגדרה עצמית. נזרעו כאן כמה זרעים למען השלום.

האם ביצעתי פשע?

* *מימין: לוצ'אנו נרי, האחראי לענייני־חוץ של מיפלגת הדמוקרטיה הפרולטרית. אורי אבנרי ונציג אש"ף. ואסים דמש.*

איך אורי זוהר גמז את חיים גמזו
ומתי הצטלם יגאל כהן־אורגד לירחון אופנה

■ א־פרופו המכות והיריקות שניחתו לאחרונה על מבקר־התיאטרון **מיכאל הנדלזלץ**, נזכרו אחדים בבראנז'ה כיצד ניתן לחסל חשבון ממושך עם מבקר־אמנות, אבל באופן אלגנטי. הפטנט שייך ל**אורי זוהר**: יום אחד הבחין הבדרן במבקר־האמנות **חיים גמזו**, כשהוא מטייל בצידו של רחוב דיזנגוף בתל־אביב. זוהר התחיל לשרוק ולצפצף, עד שיצר קשר־עין עם המבקר הנודע, או סימן לעברו, שיחצה את הכביש ויצטרף אליו.

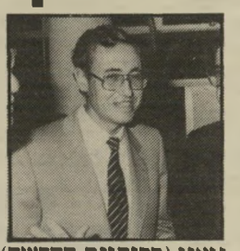
משהתחיל גמזו לחצות את הכביש, החל זוהר מתקדם במהירות לעבר בית־הקפה כסית, שהמה אנשי־בוהמה. גמזו המבולבל פסע בעיקבותיו, כשזוהר ממשיך לסמן לעברו סימנים מוזרים. ליד הקפה הסתובב זוהר לפתע והתחיל לצווח לעבר גמזו: „מה את רוצה ממני? למה אתה עוקב אחריי?" קרא, כשכל האוזניים בבית־הקפה כרויות לעבר המחזה. „לאן שאני הולך — אתה אחריי!"

■ חבר־הכנסת הימני **דב שילנסקי** התראיין בערב־ראיונות. משנשאל האם הממשלה הנוכחית היא שמאלנית, לטעמו, ענה: „שמאלנית — אני לא יודע, אבל זה שיש לה שתי ידיים שמאליות — בזה אני בטוח!"

■ שילנסקי, הידוע כאחד מ־מקורביו של מנחם בגין, נשאל רבות על ראש־הממשלה לשעבר ועל פשר הסתגרותו המיסתורית. בנושא מביך זה חוזר ומשיב שילנסקי: „לא תוציאו ממני מילה!" בכל זאת, סיפר, כי לפני שנסע לבקר במחנה־הריכוז אושוויץ שבפולין, במיסגרת ביקור שערכו שם ניצולי־המחנות, עלה לרגל לביתו של בגין. הלה ייעץ לו מה לומר בפולין, שהיא גם ארץ הולדתו, ואלה בדיוק הדברים שזכו בפולין בכותרות־ענק את קריסטל מהן תחזיותיו הפוליטיות. שרון לא התכוון להיכנס לדיון מעמיק, אולם קריסטל, הנכנס לרמוזיותיהם של מנהיגי האומה ומדבר מגרונן בתוכנית־רדיו, לא הבין את חוש־ההומור קואליציה. שרון העמיד פני מקשיב ברצינות והעיר, מדי כמה מישפטים: „כן? כן? מה אתה אומר?"

■ חבר־הכנסת וכוכב הטלוויזיה **אבא אבן** עומד לקבל

קנה כחול־לבן!

גיאנו (בבותונת החדשה)
לקנות את הכל מחדש!"

תת־שר־האנרגיה הספרדי מרטין גיאגו הגיע בשבוע שעבר ארצה, בלוויית פמליה מכובדת. כותרות שמנות בעיתונות בישרו על ביקורו הצפוי. משנחת בנמל־התעופה, גילה לתדהמתו כי מיזודותיו אינן, והיה עליו, ככל הנראה, לייצג את ארצו ללא אביזרים אלמנטריים. אנשי לישכתו של שר־האנרגיה הישראלי משה שחל נכנסו ללחץ. מצד אחד החלו לברר היכן נמצא מיטענם של האורחים. בינתיים דאגו לקנות עבורם מיברשות־שיניים, לבנים, מסרקים ושאר אביזרים חיוניים. משבוששו המיזוודות להגיע, החליט מישרד־האנרגיה, למרות אווירת הידוק־חגורה, על הוצאה יוצאת־דופן, ורכש מערכות בגדים עבור האורחים. תת־השר בחר בחולצה מפוספסת, כחול־לבן, תרתי משמע, ואילו עוזרו העדיף דווקא חולצה תוצרת מרקס־אנד־ספנסר. **כך יכלו האורחים מספרד להופיע בכבוד בקוקטיילים שנערכו לכבודם (ראה תמונה). ביום השישי, עת עשו גיאנו ומלייתו את דרכם לנמל־התעופה, בדרכם למטוס שיטיסם חזרה לספרד, נודע כי המיזוודות האובדות נמצאו, והן בדרך לישראל. באותו המטוס שנועד להחזיר את האורחים למולדתם, בכל זאת התעקש תת־השר האורח להוריד את מיטענו מהמטוס לשניות ספורות בלבד, כדי להגיש למארחו הישראלי את השי שהועיד לו: ספר.**

שרה שחל אינה נוהגת להופיע באירועים רישמיים, ומצילומים היא אף נמנעת באופן מוחלט. בכל זאת נקלטה השבוע רעייתו של שר־האנרגיה הספרדי, של צלם העולם־הזה. עת אירחה את תת־שר־האנרגיה הספרדי, בקוקטייל שהתקיים במכון־הנפט. היא לבשה שימלה מודפסת, בגוונים חומים, והיתה כה שקטה, עד כי מי שלא הכירה, לא יכול היה לנחש שזוהי בעצם המארחת ורעייתו של שר־האנרגיה החיפאי.

יצחק („חקה") חופי מי שכיהן כראש־המוסד, קיים השבוע פגישה עם צבי זמיר (בעל המשקפיים). שכיהן כראש־המוסד כמה שנים לפניו. השניים נפגשו באקראי בעת מסיבת־קוקטייל בהשתתפות בכירי־המשק. שניהם מכהנים כיום כמנכ"לים של חברות.

— הדברים שבקעו ממיטתו של ראש־הממשלה המתבודד.

■ **כרמלה מנשה**, כתבת הרדיו לענייני פליליים, התראיינה אף היא. הכתבת הצעירה תיארה כיצד אשה צעירה, רווקה, מסקרת שטח רווי־אירועים שכזה. היא סיפרה כיצד היא מגיעה לעיתים, לביתה, מתכוננת לחפוף את ראשה והופ — האירה תורית מזמזמת ומבשרת כי נמצאה גופה, וחוזר־חלילה. על התעניינותו של המנחה כיצד מקבלים זאת מחזריה, לא הרחיבה כה המרואיינת את תשובותיה. עסקיה הפרטיים, היא סבורה, אינם עניין לציבור.

■ **לעמוס מרוז** מתיאטרון־חיפה, אביו של הזמר **גיא מרוז**, נולד, בשבוע שעבר, בן מאשתו השלישית, מרוז־הזמר. האח המאושר, הוא כבר בעל־מישפחה.

■ גם **זיווה קון** (44) שהיתה מלכת־המים של העולם הזה לפני 25 שנים, כשישמה היתה עדיין זיווה בינדר, הרה ללדת. לזיווה, שהיא אשת־עסקים בניו־יורק, יש כבר בן מבוגר מנשואיה הקודמים.

■ בעת כינוס אחר הפורומים של חרות, התמקד צלם־עיתונות בזוג **שרה ויגאל כהן־אורגד**. שהורידו פרופיל מאז נאלץ הבעל לנטוש את כיסאו בלישכת שר־האוצר. אורגד, שהבחין בתשומת־הלב המיוחדת שהקריש לו הצלם, חש שלא בנוח, קרא לצלם ושאלו: „מדוע אתה מצלם אותי כל־כך הרבה?" הצלם חיפה על מבוכתו והשיב בטיבעיות: „אני תמיד מצלם הרבה תמונות ואחר־כך יש לי אפשרות לבחור את התמונה הטובה ביותר." „מה," קטע אותו אורגד, „אתה מצלם עבור (שבועון האופנה) וואו?"

■ **אריאל שרון** פגש בפרשן המדיני **חנן קריסטל**. השר היה במצב־רוח עליז למדי, כנראה עקב הכותרות השמנות שקצר לאחרונה, ושאל בעליצות של שרון והתחיל להרצות בשטף. לטענתו, תהיה אמנם רוטציה, אך זאת תימשך בדיוק חודשיים־שלושה, ואז תתפרק הממשלה ותיבחר ממשלה חדשה, שבה יכהן שרון כראש־הממשלה. קריסטל, שהיה מופתע מן הבשורה, שאל את שרון מה יקרה אם בתום החודשיים לא תתפרק הממשלה. שרון ענה: „אז אני אתפטר". קריסטל, שהיה מופתע עוד יותר, שאל: „ומה יקרה אז?" שרון ענה: „אז אני אחזור לכהן כראש־הממשלה". קריסטל, שהיה מופתע עוד יותר, שאל: „ומה יקרה אז?"

מרוסיה באהבה

רגע של נחת לבצלאל אלוני – אפילו ברוסיה הרחוקה והמושלגת שמעו על בת־טיפוחיו, עופרה חזה. סיפור זה הגיע אר־צה בעזרתו האדיבה של חבר־הכנסת דויד ליב־אי. הח"כ־המישפטן שהה שם על־פי הזמנה של „ועד־השלום הסובייטי". את שהיתו שם הנעימו ב־שמירה צמודה, מתורגמן

חזה
הקג"ב יודע

ומלווה. המתורגמן שלט בעברית על בוריה, והפגין בקיאות מדהימה בכל הנעשה בישראל. עד כדי כך, שהתנפל באחד חי־מים על האורח מישראל, בעיצומן של פעולות קו־מנדו מס־הכנסה, ותבע לדעת: „תגיד לי, מה אתם רוצים מעופרה חזה? מה יש לכם נגדה?"

צעות סידרת־הטלוויזיה מורשת – הציוויליזציה היהודית. הט־קס ייערך בלוס־אנג'לס, בראי־שית נובמבר, בהשתתפותם של 4000 רבנים ומנהיגים יהודיים.

■ **גליה אלבין** הכניסה שי־נוים באורח־חייה, מאז מות בע־לה. ראשית, היא איבדה עשרה קילוגרמים ממישקלה. היא גם החליפה את מכוניתה המפוארת במכונית ממודל צנוע יחסית, פיזו משנת־ייצור 1983. על כות־לי ביתה שברחוב שטריקר בתל־אביב תלתה פורטרטים ענקיים וציבעוניים של בעלה המנוח **מיר כאל**. את רוב שעות היום היא מקדישה ללימוד יסודי של עיס־קי בעלה, כדי שתוכל למלא את מקומו.

■ **נעמה נבון**, בתם הב־כורה של **אופירה ויצחק** נבון, קפצה כיתה — מכיתה ו' עלתה הישר לכיתה ח'. בנוסף לכך נכנסה הילדה בת ה־12, הנראית מבוגרת מכפי גילה, למישטר קפדני של דיאטה, בהשגחתו המסורה של דיאטטיקן בית־סיפרה.

■ קצין־חינוך־ראשי, תת־אלוף **נחמיה רגן**, כינס בשבוע שעבר את גייסות־המילואים של גלי־צה"ל. הכינוס הנעים היווה חובה למוזמנים. המסר העיקרי של המיפגש היה חינוך לאהבת ארץ־ישראל־יפה, „לנסוע בכבי־שי הארץ ולהתפעל מהפרחים שבצידי הדרך," ועוד דברים ב־רוח חינוכית דומה.

■ מהו כינויו של חבר־הכנסת מהמערך **אהרון הראל**, על פי „לקסיקון (אהרון) פאפו", הלק־סיקון השגור בפי המישפטן ש־התפרסם בשעתו, משכיהן בור־עד־המנהל של רשות־השידור? „יונה מיוננת?" ומיהם, „המשכ־נעים הקטנים"? אלה הם, על־פי אותו לקסיקון, אנשי מחלקת־החדשות של הטלוויזיה, נגדם יצא פאפו בשצף־קצף על שציינו את עברה השמאלני של השח־קנית המנוחה **סימון סניורה**, „כדי שהעם היושב בציון יחשוב: הנה, הלכה לעולמה עוד שמא־לנית אחת."

■ כוכב הטניס **איליה נס־טסה** נמצא בארץ לביקור קצר. הכוכב בן ה־36 התפרסם ברחבי־העולם לא רק בזכות רמתו ה־מעולה כשחקן־טניס, אלא גם, ובעיקר, בעיקבות התנהגותו ה־פרועה על המיגרש. לכל המעונ־יינות: ניתן לאתרו באחד ממלו־נות היוקרה, לחופה של תל־א־ביב.

■ ימים קשים עוברים על **בני כהן**, דמות ידועה ביותר בירושלים. כהן, בעל־עסקים ב־תחום המזון, אינו יכול לעבור ב־רחוב במשך כשלוש שנים בקו ניו־יורק־תל־אביב־פאריס. החו־מר מתמקד בעיקר במצבו הנפ־שי של השחקן באותה תקופה.

■ בערב השירה בציבור שהוקלט בשבוע שעבר עבור ה־טלוויזיה, בניצוחה של **שרהל"ה שרון**, ישבו זה לצידו של זה שלושה קיבוצניקים — או כך לפחות הציגו את עצמם. היו שקט ברחוב, מבלי שיעצרו אותו העוברים והשבים ויחקרו אותו האם, מתי ומדוע הוא מתגרש מאשתו **מזל**. כהן מסתובב מיואש ברחבי הבירה, מנסה לא־תר את מקור השמועה ולהזימה — אך לשווא. הוא כועס ואשתו זועמת, כי בני ומזל כהן אינם מתגרשים!

■ **ירון רן**, עוזרו של שר־האנרגיה, צולם השבוע חגיגית כשהוא לובש חליפה ועניבה. „שימרו את התמונה," המליץ רן למאושרים שזכו להצטלם עימו, „בעוד 20 שנה זו תהיה תמונה בעלת ערך רב!" זהו, ככל הנראה, פרק הזמן שקצב לעצמו רן ה־שאפתן עד שיגיע לפיסגה. לנגד עיניו עומדת כנראה דמותו של **גידעון סת**, שהתחיל את הקר־יירה שלו בלישכתו של השר ה־ליברלי המנוח **יוסף ספיר**. השאלה היא רק אם בינתיים תאמץ מיפלגת העבודה את רפוסי ההתקדמות בליברלים — או שרן יאמץ לעצמו את ה־מיפלגה הליברלית.

■ השחקן **מנחם עייני** יוצא בקרוב בהצגת יחיד ושמה חתול. ההצגה מורכבת ממונו־לוגים ושירים שכתב השחקן, עת אלה הזמרת **דורית ראובני**, שגדלה בקיבוץ שער־עמקים, ה־זמר **דודו זכאי**, שגדל בקיבוץ דליה, וחבר מליאת רשות־השי־דור **דויד מנע**, שהצטרף אלי־הם מייד ואמר כי בא מקיבוץ־גלויות.

■ **דן אלמגור** הוא האחראי לכחול־לבן בצבעים, רוויו אק־טואלי בהשתתפותם של **מיקי קם, מאיר סויסה, חני נחמיאס, ששי קשת** ואחרים.

אחי ליבני

ובעלה יצחק, לשעבר מנכ"ל רשות־השידור, נראים חוגגים בשימחה ועליצות את יום הולדתו ה־51 של הבעל. החגיגה התקיימה ביום החמישי בפאב, ונועדה לחוג מצומ־צם בלבד. בעל־השימחה ציין שהזמן עבר מהר מאוד בין יום־הולדתו ה־50, לבין יום הולדתו ה־51. כיום הוא עסוק, כמה שעות מדי בוקר, בכתיבה אינטנסיבית. אחי, עורכת־הדין, עישנה מיקטרת, והוא סיגאר.

מחכים לפייסי

גרופר
לדפוק על כל דלת

ליום השלישי בערב נק־בעה פגישה היסטורית. 11 חברי החטיבה הליברלית בכנסת (החבר השנים־עשר, **פינחס גולדשטיין, נמ־צא בארצות־הברית) עמדו להתכנס בקומה החמישית של בית־מלון ירושלמי, כדי ליישר סופית את ההדורים בין סיעותיהם של **יצחק מודעי ואברהם שריר**, ולעשות צעד קדימה, לקראת מימוש ההבטחה שרבים כבר הספיקו לשכוח אותה: לי־כוד־הליכוד. ב־19.30 בדיוק הגיעו עשרה מהמוזמנים. כולם, מלבד **פסח גרופר**. חיכו, חיכו, ודמותו העגלגלה של גרופר עדיין לא נראתה בשטח. חבר־הכנסת **אריאל ויינשטיין** הפגין חוסר־סבלנות בולט, והסביר שב־20.30 יהיה עליו לעזוב, מכיוון שהוא מוזמן להרצות במלון סמוך, ואין באפשרותו לבטל זאת. מודעי הפגין אופטימיות בלתי־מוסברת והשיב: „את, עד אז בטוח נגמור!" יריבו למיפלגה, שריר, גילה יתר אחיזה במציאות, ומשראה את הכיבוד הדל שהוגש למתכנסים הורה להביא לחדר בדחיפות בלינצ'ס, בכמות שתספיק לדיון מתיש וממושך. המתכנסים החליפו הערכות שונות על מועד סיומו של הדיון המכריע, אך לא היה ניתן כלל להתחילו בהיעדרו של גרופר הרועש. ויינשטיין החל מאבד משיירי סבלנותו, מחוגי השעון זחלו באיטיות לעבר השעה 20.00, והכל ישבו, חסרי־אונים, כשהם מחכים לפייסי. לפתע נפתחה הדלת בסערה. גרופר נכנס בכבדות לחדר, כשהוא מתנשם ומתנשף. הוא עצר, בתן את הנוכחים ונשם לרווחה. „או," פתח ואמר, „סוף־סוף. לא להאמין! הבנתי שהכינוס מתקיים במלון אחר, רציתי לדייק, אז עליתי במהירות לקומה החמישית, עברתי דלת־דלת, דפקתי ולא הבנתי מה קורה. כבר לא האמנתי שאמצא אתכם. איזה מזל!" התיישב, והדיון החל. הוא נגמר ב־01.30 לפנות־בוקר.**

הרוויו מטפל במציאות הישר־אלית בהומור, וכולל יותר מ־30 פיזמונים חדשים.

פסוקי השבוע

● **שר־האוצר יצחק מודעי:** „המרד הנוכחי כמעט מעשה ניסים!"

● **ח"כ אלעזר גרונות**, ש־אשתו נרצחה בפיגוע, על עונש־מוות למבצעי־פיגועים: „שמעתי שצריך עונש־מוות, כדי לתת פי־צוי רגשי למישפחות הקורבנות של הטרור, וזה הקפיץ אותי!"

● **השדכנית הלנה עם־רם:** „חזרתי לארץ! בכוונתי להתחיל דף חדש!"

● **הסופר העולה דויד מרקיש**, שאשתו החמישית עזבה אותו: „ברוסיה הידיים של הנשים תמיד תפוסות — ביום עם הרבה סלים, ובלילה עם הבעל. פה הן מקבלות מכה של חופש!"

● **הנ"ל**, על רומנים עם נשים ישראליות: „כשישראלית רואה שאתה לא מתכונן למשהו רציני, היא נותנת לך רק את הגוף, ואני זקוק גם לנשמה!"

דפנה ברק

אבי פזנר

מחבק את אורנה בן־עמי, שהיא רעייתו של איש־הרדיו עודד בן־עמי. השניים חגגו בשבועיים השווייציים שהיו בבית־מלון ירושלמי, בעיקבות שהייתו של שר־החוץ השווייצי בארץ. פזנר, דובר מישרד־החוץ, היה במקום לא רק בתפקיד, אלא גם בזכות היותו יליד שווייץ.

הוא חי בעולם פאראנואידי, המורכב כולו משרותים חשאיים, מזימות אפלות, פיגועים ורציחות — זהו „אבו־נידאל". אורי אבנרי מנתח את הראיון עימו

★ הוא מתפאר ברצח סעיד חמאמי ועיצאם אל־סרטאווי — ועוד מאה פלסטיניים.

★ הוא מאיים לרצוח את רונלד רגן, מארגרט תאצ'ר, המלך חוסיין, הנשיא מובארק.

★ הוא רואה ידידי־אמת בסובייטים ובקד'אפי, ודוגל בסוריה־רבתי מתורכיה עד מצריים.

★ הוא טוען שפגע בבתי־ספר ובבתי־כנסת מפני שהם „מרכזי־ריגול של המוסד".

★ אוייבו הגדול ביותר הוא יאסר ערפאת, שבו הוא רואה בוגד וסוכן ציוני.

★ הוא בן האשה השמינית של אביו, סוחר מיפו, ולמד בבית־הספר „פרר" ביפו.

דיוקנו של טרוריסט

אבו־נידאל („אבי המאבק") הוא ראש האירגון הטרוריסטי שהתנקש בחייו של השגריר שלמה ארנוב, וכך סיפק לאריאל שרון את התירוץ המבוקש לפתיחת מילחמת־הלבנון. מדוע הוא עשה זאת?

אין זאת התעלומה היחידה הקשורה באיש זה. ששמו הפך בעולם הערבי שם נרדף לרצח פוליטי. הוא רצח את סעיד חמאמי, עיצאם אל־סרטאווי ושורה ארוכה של מנהיגים פלסטיניים אחרים, שחטאם היחידי היה שפעלו למען השלום.

החודש פורסם מיסמך מיוחד במינו על איש זה: ראיון מיוחד שערכו עימו אנשי השבועון הגרמני „דר שפיגל". לא נאמר היכן נערך הראיון וכיצד.

תחילה פיקפקתי באותנטיות של ראיון זה. אך קריאתו הקפדנית שיכנעה אותי שאכן הדובר הוא אבו־נידאל. סרטאווי חקר את תולדות האיש הזה במשך שנים, ומפיו נודעו לי כמה וכמה פרטים סודיים על האיש ופעולתו. פרטים אלה מתאשרים לגמרי בראיון זה. אין לי ספק שהדובר הוא אבו־נידאל עצמו. אם לא מישהו הקרוב לו עד כדי כך שהוא יודע את סודותיו האישיים והפוליטיים הכמוסים.

להלן קטעים של הראיון כלשונו. במקומות המתאימים הוספתי הערות משלי בסוגריים, ובאות אחרת.

● **האם אתה אבו־נידאל? או שמא אתה רק מעמיד פנים של אבו־נידאל?**

תהיו בטוחים. לפניכם נמצא אבו־נידאל. אתם מדברים א'תו.

● **איך נוכל להיות בטוחים? הרי אי־אפשר לקבוע את זהותך על־פי תצלום או הקלטה. קיים רק תצלום אחד שלך, מלפני ארבע שנים. המראה אותך כשאתה חובש כובע צבאי סורי.**

„הבובה ערפאת רוקדת לפי חלילם של הציונים והאמריקאים!"

המידע שאמסור לכם ישכנע אתכם שאני אבו־נידאל.

● **הטלוויזיה הבריטית הודיעה בסוף השנה שעברה כי אבו־נידאל מת.**

כמה שרות־ביון ניסו אז לפתות אותי להתגלות. כי אבו־נידאל, הרוח הרעה הזאת, המתהלך רק בלילה, גורם להם לסיוטים מתמידים.

הידיעה על מותי פוברקה על־ידי השרות החשאי הירדני, יחד עם השרותים החשאיים של כמה ממרינות־המיפרץ והשרות החשאי הבריטי. היא מוכיחה רק שאין הם מסוגלים להכיר במציאות כמות שהיא, שנוצרה בעולם הערבי על־ידי תככי האימפריאליזם. החוגים האלה מתארים אותי כסכנה גדולה, כמו פצצה אטומית, כפי שאתם רואים, אינני לא רוח ולא שד, אני אבו־נידאל בשר־ודם.

● **אנא, תן לנו הוכחה על זהותך.**

הסתכלו (פותח את חולצתו). הנה הצלקות של הניתוח שלי.

● **ניתוח־לב?**

כן.

● **היכן בוצע הניתוח הזה?**

בארצות־הברית.

● **בשמו של אבו־נידאל?**

מובן שלא. אלא בשמו של סעודי חשוב. כמובן, בעזרת דרכון מזוייף.

● **מתי זה היה?**

בסוף 1977.

● **האם אין אמת בידיעה ששהית בבית־חולים בלונדון, כשאתה מוקף ב־25 שומרי־ראש?**

זה כוזב לגמרי.

(בשעתו מסר לי סרטאווי כי אבו־נידאל אכן חולה קשה מזה זמן רב. סרטאווי האמין שאבו־נידאל סובל מתסביך. מפני שבגלל מחלתו לא יכול היה להתחרות עם הלוחמים האמיתיים, ועל כן פנה לדרך הרצח והתככים.)

אבו־נידאל — התמונה היחידה
„גורשתי מבית־הספר ביפו..."

● **לא היית הולך לאנגליה?**

מארגרט תאצ'ר עומדת לגמרי לצד התנועה הציונית. היא מתערבת במישרין ובחוצפה בעניינים ערביים, ובעיקר בעניינים פלסטיניים. וזה למרות שהמשק הבריטי תלוי במידה רבה בהון הערבי. השרות החשאי הבריטי הוא מקור של מידע לשרות החשאי הישראלי, המוסד. המוסד החדיר מאות סוכנים לארצות הערביות, בעזרת דרכונים בריטיים. אין פלא שאנחנו רוחשים איבה רבה לממשלת תאצ'ר.

● **איזה מסקנות אתה מסיק מזה?**

אנחנו משתפים פעולה עם הכוחות הפועלים נגד תאצ'ר. כגון הצבאי הרפובליקאי האירי. היא ניצלה מן ההתנקשות האחרונה בברייטון (כשהתפוצצה פצצה בוועידת המיפלגה השמרנית). אבל אני יכול להבטיח: היא לא תינצל מן ההתנקשויות הבאות. יותר אני לא רוצה להגיד על הנקבה שואפת־המילחמה הזאת.

● **מי עוד אוייב בעיניך?**

אוייבי הוא הכיבוש הציוני של מולדתי פלסטין. אוייבי הוא האימפריאליזם בכל צורותיו. אוייביי הם הפיצול והפילוג של האומה הערבית שלי. אוייביי הם גם הבזבזנות והתוהו־ובוהו השוררים בחברה הערבית שלנו, וכן הריכוי והפיתוי של הדור הצעיר שלנו.

אני רוצה להגיד לכם גם על מה אני חולם: על אומה ערבית מאוחדת, החיה בחרות, בצדק ובשיוויון.

● **האם שיגור מכוניות־תופת ורצח פוליטי הם אמצעים לגיטימיים להגי־שמת החלום הזה?**

בהחלט כן — לגיטימיים מאוד! העובדה שהציונים השתלטו בכוח על חלק ממולדתי הערבית — זאת לא הפשע בה"א הידיעה, בעיניי. הפשע בה"א הידיעה יהיה, בעיניי, אם נניח לציונים לצאת ממולדתנו כשהם בחיים. זוהי הפילוסופיה שלי. אני, אבו־נידאל, מתייחס אל עצמי כאל התשובה לאסונות הערבים.

● **מדוע אתה שונא כל־כך את האמריקאים?**

אם בכלל יש בעולם משהו שהוא מוחלט, הרי זה איבתנו לאימפריאליזם האמריקאי. כי כלי הסיוע האמריקאי לא היתה הישות הציונית מתקיימת עוד. האמריקאים מחרחרים את המילחמה בין עיראק ואיראן, ואת המריבות בין הערבים לבין עצמם. אם יסתיים המאבק הערבי בבוא היום בניצחון, לא נתיר אף לאמריקאי אחד לדרוך על אדמתנו.

דבר אחד אני יכול להבטיח לכם: אם תהיה לנו ההזדמנות לגרום לאמריקאים גם את הנזק הקטן ביותר, לא נהסס לעשות זאת. בין האמריקאים לבינינו נטושה מילחמה לחיים ולמוות. בשנים ובחודשים הבאים יחשבו עלינו האמריקאים הרבה!

● **מה אתה רוצה להשיג באיומים אפלים אלה?**

אנחנו רוצים רק שהם ייעלמו מן הארץ שלנו. הם יכולים לבחור להם את מי שהם רוצים כנשיא — רקדן־באלט, קאובוי או שחקן. אבל אם המטוסים האמריקאיים זורקים פצצות על הבתים שלנו, הרי זה טרוריזם ופשע, ואנחנו נענה בהתאם לכך.

● **האם הכנסת גם את הנשיא רגן לרשימת־המוות שלך?**

כמובן. אם נתפוס אותו, נדאג לכך שימצא את מקומו בעולם הבא. רגן הוציא מאות מיליוני דולארים כדי לאבטח את הבית הלבן שלו. זה מוצא חן בעינינו, שהוא כל־כך פוחד. זה צריך להישאר כך.

● **הנוכחות האמריקאית מוצאת חן בעיני ערבים רבים.**

לצערי. אני שואל כל מלך, כל אמיר, כל שייח' במרחב שלנו אם הוא מעז לישון עם אשתו, מבלי לבקש קודם לכן רשות מהאמריקאים. האם שטח־ננס כמו קטר היה יכול להיות בעל צבא משלו, דגל משלו והימנון לאומי משלו, אילמלא עזרו האמריקאים להקים יצור כזה?

■ ■ ■

● **לא רק האמריקאים, אלא גם הסובייטים פועלים על סי האינטרסים שלהם. אבל אתה מותח ביקורת רק על האמריקאים. האם בעיניך מוצדק כל דבר שעושים הסובייטים?**

הסובייטים הם הידיד האמיתי של הערבים. אך מובן שגם הם דואגים לאינטרסים של עצמם. למשל, הם מחייבים את קיום הישות הציונית בפלסטין. לכך איננו יכולים להסכים.

(עיצאם אל־סרטאווי היה משוכנע כי אבו־נידאל נתמך על־ידי הסובייטים. בין השאר גילה כי אבו־שראר, ראש הפלג הפרו־סובייטי בתנועת פת"ח, שנהרג בנסיבות מיסתוריות, היה בעל־ברית חשאי של אבו־נידאל.)

■ ■ ■

● **אתה אוייב חסרי־פשרות של האימפריאליזם והציונות. את זה הסברת בצורה מספקת. אך מדוע אתה תומך ילדי בית־ספר יהודיים, בתי־כנסת, מיסעדות?**

„פוליטיקאים רבים טוענים שאני סוכן הציונים והסי־איי־אי!"

(כל ההתנקשויות מן הסוג הזה, כגון ההתקפה על בית־היתומים באנטוורפן, בתי־הכנסת בפאריס ובווינה, המיסעדה ה־יהודית בפאריס ועוד, אשר כלי־התיקשורת הישראליים רגילים לייחס אותם ל„מ־חבלים" או ל„אש"ף", בוצעו על־ידי אבו־נידאל. כמה מראשי פת"ח משוכנעים כי מעשים אלה, העוזרים להדביק לאש"ף כולו תדמית אנטי־שמית, בוצעו על־ידי אבו־נידאל במתכוון כדי לעזור לתעמולה ה־ישראלית.)

השאלה אינה אם נפגעים אזרחים יהודיים או מוסדות יהודיים, אלא שרבים מהמוסדות האלה, הנראים כלפי חוץ כתמימים, משרתים בחשאי את השרות החשאי הציוני, המוסד.

● העלית את הטענה ששגרירויות בריטיות, צרפתיות ואף גרמניות הן מרכזי־ריגול. האם אתה ריצה לאיים בסיגועים על שגרירויות אלה?

השיטה שלנו אינה רק לאיים.

בשרות החשאי הצרפתי נאבקו שני אגפים על השליטה. האחד רצה להישאר ניטראלי בין הערבים והציונים, השני עבר לגמרי לצד הציוני, תחת לחץ האמריקאים.

אם מותר לי לעזץ עצה לגרמנים: אל תסמכו על הצרפתים. אני מזהיר את הצרפתים: תוך החודשיים הקרובים אנחנו ננחית עליכם סטירת־לחי, שלא תשכחו לעולם!

● ומה עם הגרמנים?

אנו סבורים שעל שרות־הביון הגרמני לפעול רק למען האינטרסים הגרמניים ולהגנה על העם הגרמני, ולא לתפקד כסוכן הסי־איי־אי. היכן הגאון הגרמני? איפה נשארה הגאווה הגרמנית?

השגריר ארגוב לפני ההתנקשות
"הוא היה איש המוסד..."

● ובי מה עושה שרות־הביון הגרמני נגד הערבים?

הרבה. אם ראשי השרות הגרמני יקראו את הראיון הזה, הם יידעו למה אני מתכוון.

(כאן טען אבו־נידאל שגרמניה תומכת בתנועת האחים המוסלמיים. הפועלת במיוחד נגד המישטר הסורי. הדבר מוכיח כי אבו־נידאל מזדהה לחלוטין עם מישטר־הבעת' הסורי.)

● האם אתה רוצה להגיד שאתה נמצא לעיתים קרובות בגרמניה?

כן, בגרמניה הייתי כמה פעמים, ובקרוב אבקר שם שוב. אני מכיר את גרמניה, כל מחוז וכל עיר.

■ ■ ■

● אתה נחשב כאחד האנשים המסוכנים ביותר בעולם. הרבה התקשרויות נרשמו על חשבונך ועל חשבון אירגונך. בין השאר ההתנקשות בחיי שלמה ארגוב, השגריר הישראלי בלונדון ב־1982. האם זאת היתה העבודה שלך?

נכון.

● בזה סיפקת לישראלים את האמתלה לפלוש ללבנון. מדוע ביצעת סיגוע זה, שהיו לו תוצאות כה נוראות לגבי הפלסטינים?

השגריר הציוני בלונדון היה אחד מראשיו וממייסדיו של השרות החשאי הישראלי, המוסד. התקפנו את השגריר כשעה שקיבל לידיו תפקיד מרכזי מטעם המוסד באירופה. הלוחמים שלנו פעלו בקפדנות בהתאם להוראתי החמורה שלא לפגוע בשום דיפלומט אחר.

● הרי היית צריך לדעת שהישראלים ריכזו את צבאם בגבול הצפוני ורק חיכו לאמתלה כדי לפתוח במילחמה. אתה סיפקת את האמתלה כשביצעת סיגוע זה.

נניח שאתם צודקים. מה היו תוצאות הפלישה? לכוחות הציוניים הונחלה בלבנון מפלה נוראה, וכן גם לגוף שנקרא כוח־השלום הרב־לאומי, שהיה מורכב מאמריקאים, צרפתים, בריטים ואיטלקים.

● האם ידעת שיש לישראל תוכניות לפלישה ללבנון?

כל עיוור יכול היה לראות את התוכניות הציוניות לפלישה ללבנון. אולם בעיניי, לא הוכח ולא נכון שההתנקשות בחיי השגריר היתה הניצוץ שהצית את המילחמה.

● ערפאת טוען בלפיך שההתנקשות, שגרמה למילחמה, הוכיחה שאתה בעצם סוכן ישראלי.

מה שערפאת אומר עליי אינו מזיז לי. לא רק הוא, אלא שורה שלמה של פוליטיקאים ערביים ועולמיים טוענים שאני סוכן הציונים או הסי־איי־אי. אחרים מספרים שאני שכיר של השרות החשאי הצרפתי והקג"ב. השמועה האחרונה אומרת שאני סוכן של חומייני. בתקופה מסויימת אמרו שאירגוני ואני הננו מרגלים מטעם המישטר העיראקי. עכשיו אומרים שאנחנו סוכני הסורים. אולם עוד יגידו שאנחנו מקבלים כסף מהשרות החשאי הגרמני וממלך פאהד.

(כדאי לקרוא את הקטע האחרון בקפדנות. אין בדיברי אבו־נידאל שמץ של הסבר משכנע לעיתוי הפיגוע בשגריר ארגוב. ברור לגמרי שהוא בוצע כדי לספק לשרון את האמתלה לפלישה ללבנון. סרטאווי אכן האמין כי אבו־נידאל פעל, בין השאר, בשליחותו הישירה או העקיפה של שרון. לי נראה שראיון זה מאשר את התיזה שלי, שאבו־נידאל פעל בשרות הסורים, אשר האמינו כי צה"ל ישבור את אש"ף, ושלא העלו על דעתם ששרון יתקיף גם את הצבא הסורי.

אין שמץ של ספק לגבי העובדה שאבו־נידאל כיהן כנציג פת"ח בעיראק, כאשר רב עם ערפאת ב־1974. הוא ניסה לשעבד את פת"ח לאינטרסים העיראקיים, וכאשר לא הצליח בכך, פרש והקים פלג משלו, ששירת את עיראק. המישטר העיראקי היה אז הקיצוני ביותר בעולם הערבי. מאז 1978 נקטה עיראק קו יותר ויותר מתון, בעיקבות מילחמתה באיראן והזדקקותה לעזרת ירדן

מארגרט תאצ'ר
"הפעם היא ניצלה בנס..."

ומצריים. אז' עבר אבו־נידאל לשרות הסורים והעביר את מרכזו לדמשק, אך יש המאמינים כי הוא מקיים עדיין קשרים גם עם השרותים העיראקיים.

כיום סומכים העיראקים על האירגון של אבו־אל־עבאס.)

● בשרות מי אתה פועל באמת?

אני אגלה לכם משהו. הרבה פסיכולוגים וסוציולוגים בגוש המיזרחי ניסו לחקור את האיש אבו־נידאל. הם רצו למצוא נקודה חלשה באישיותי. התוצאה היתה אפס. עכשיו הם ויתרו על זה.

אני קורא תגר על כל שרות חשאי בעולם להוכיח לי שהוא מסוגל להוציא ולוא גם לוחם אחד מתנועתי, "תנועת פת"ח — המועצה המהפכנית".

(אחרי שפרש מפת"ח, התיימר אבו־נידאל להוות את פת"ח האמיתי, ושמר על השם, בתוספת המילים "המועצה המהפכנית". בילבול זה עזר לתעמולה של ממשלות־ישראל לייחס לפת"ח של ערפאת את מעשי־הזוועה של אבו־נידאל.)

■ ■ ■

● כמה אנשים יש לך, עשרות או מאות?

האם אתם מאמינים ברצינות שאני אשיב על כך?

● איך אתה מאורגן? איך פועלות יחידות־הקומנדו שלך?

הרי אני לא יכול לגלות לכם כאן את התוכניות שלי. ההצלחה שלי תלויה בסודיות מוחלטת. אפילו הבת שלי, ביסאן, בת ה־8, אינה יודעת מי אני באמת.

● מניין בא הכסף שלכם?

חלק בא מתרומות־מרצון של חברינו ואוהדינו. אנחנו לא שכירים. אבל עכשיו תבענו מאחת ממדינות־המיפרץ להעביר לנו את החלק המגיע לנו מהכנסות־הנפט שלה.

(זוהי התיימרות מגוחכת. האירגון של אבו־נידאל כפוף לשרותי־הביטחון הסוריים, וממומן כולו על־ידם.)

● כלפי חוץ אתה נראה כמנהיג הבלעדי של אירגונך. האם אתה בעל הסמכות הבלעדית לקבל החלטות?

אתם צריכים לשאול את עצמכם: האם היה אפשרי שאדם כמוני, הנתון במצבים כה בלתי־אפשריים, יכול היה להישאר זמן כל־כך רב בראש האירגון, אילמלא היה זוכה בהסכמה דמוקרטית? אין לי שטח, אין לי מישטרה. אני בא והולך בלי שומרי־ראש. אתה הרי רואה: איני נושא אקדח...

● ...שלא כמו ערפאת...

(צוחק) אני יכול לנסוע לכל מדינה ערבית או אירופית, כאוות־נפשי. שום מישטר ערבי אינו יודע היכן נמצאים אבו־נידאל וחברי הנהגתו. **(גם זוהי, כמובן, התפארות־שווא. אבו־נידאל נהנה מחסות השרותים החשאיים והחסות הדיפלומטית של סוריה, והוא נמצא בדמשק.)**

● השרותים החשאיים של כל העולם מחפשים אותך. האם אתה יכול להגיד לנו באילו ארצות ערביות ולא־ערביות ביקרת?

ראיתי את כל העולם, מלבד שתי מדינות אפריקאיות.

● האם היית בישראל?

פלסטין היא ארצי. ב־1967 הייתי אפילו בשכם. אחרי 1967 הייתי בירדן. לא הצלחתי להגיע עוד פעם לישראל.

● איך אתה מצליח לשמור על סודיות תנועתיך, באיזור שבו נפוצה כל ידיעה וכל שמועה במהירות הבזק?

לעולם לא אופיע בפומבי, אלא ביום שבו יובילו אותי לקבר. אין לי מישאלות מיוחדות ואין לי שאיפות מיוחדות. אני גם לא רגיל

"אחד מחברי סרטאווי היה הגנרל של המישטרה הציונית, מחי פלד!"

לפרסם את דיעותיי הפוליטיות. אני איש עקרונות, איש המעשה, האירגון והביצוע.

● אינך מחפש תשומת־לב ציבורית, כמו ערפאת?

אני צריך לקבוע כי השיחה הזאת איתכם היא רק הראיון השלישי שנתתי בחיי, למרות שאיני איש צעיר.

■ ■ ■

● ערפאת דן אותך בהיעדרך למוות. איך נוצרה המחלוקת ביניכם?

מאז ספטמבר 1970 יש בינינו מאבק. מעולם לא היתה בינינו הסכמה אמיתית. תחילה ניסינו ליישב את הריב בינינו בדרכי־שלום, במיסגרת פת"ח, אולם שלב הדמוקרטי זה הסתיים במארס 1974. ערפאת וכנופייתו פתחו במערכה נגדנו, ונשפך דם. התפלגנו מפת"ח.

תוך כדי כך איבדו יותר מ־150 מאנשינו את חייהם. הם נרצחו על־ידי אנשי־ערפאת בדם קר. כאשר לא נשא טרור זה את הפרי המבוקש, ערך ערפאת מישפט־ראווה בהיעדרנו. החברים שלי ואני נידונו — חלק מאיתנו למוות, חלק למאסר ממושך.

אנשי־ערפאת ניסו כמה פעמים לרצוח אותי. חשוב לציין ששום מישטר ערבי לא הגן עליי. עמדנו לבדנו מול זעמו של ערפאת.

● מה דעתך על ערפאת כיום?

הבובה ערפאת רוקדת לפי חלילם של הציונים והאמריקאים. אומנם, הוא מאמין שהוא מחזיק בידו את החוטים, אבל האמת היא שהוא עצמו מפרפר בחוטים. ערפאת הוא בובה, המופעל על־ידי תנועת־פת"ח ומישטרים ערביים מסויימים.

● היו זמנים כאשר שיתפת פעולה עם העיראקים. מדוע נותק לבסוף הקשר בין אירגונך לבין עיראק?

הברית שלנו עם עיראק סוכלה על־ידי

"אורי אבנרי הוא עולה ציוני. שיחזור לגרמניה ויסח"ג מן הציונות!"

התככים של הוותיקן. אנו רואים בוותיקן את קן־הסוכנים ומרכז־הריגול הגדול ביותר במרחב שלנו. מסיבות טאקטיות אני מסרב לפרט נושא זה. אבל תפסיקו להאמין שהוותיקן הוא מיבצר נוצרי־דתי.

(זה נשמע כשיגעון גמור. לא ידוע לי שום פרט המסביר אמירה זו.)

■ ■ ■

● אתה רואה בכל מקום חורשי־מזימות, קושרי־קשר וסוכנים. האם אתה יכול לבסס לנו את האהדה שלך לסוריה?

אני תומך נלהב של סוריה־הבתי, שגם חלק מעיראק שייך אליה. עיראק הכאיבה לנו מאוד. מחנה צבאי, שבנינו שם בדם ובזיעה, הושמד. שיתוף־הפעולה שהיה לנו אז עם עיראק נועד להגביר את העומק האסטראטגי שלנו. זה היה חשוב לנו, כי רצינו שעיראק תהיה לצידנו במאבקנו עם הציונים.

● האם אתה מרגיש את עצמך כסורי, למרות שאתה פלסטיני?

אנחנו אזרחים סוריים. סוריה היא לגבינו אומת־האם שלנו, סוריה היא לגבינו ההיסטורית, החברה, השותפות, הגיאוגרפיה. עד לא מכבר היתה מחצית לבנון חלק מסוריה.

כפי שאתם רואים, אנחנו אזרחים סוריים אותנטיים. לי עצמי יש הורים סוריים, אחת מהם מוצאה מסוריה של היום, והשני מפלסטין.

● דיברת על סוריה־הבתי. האם ירדן היא חלק מארץ זו?

סוריה־הבתי מורכבת מפלסטין, עיראק, ירדן, סוריה. מדינה כמו ירדן לא היתה קיימת בהיסטוריה הערבית לפני שנות ה־20. מבחינה גיאוגרפית כוללת סוריה־הבתי את השטח מהגבול התורכי בצפון עד פלסטין, ועד בכלל, בדרום.

● תחייתה של סוריה־הבתי פירושה, בין השאר, גם השמדתה של מדינת־ישראל.

ככל שנתקרב לאחדות הערבית, כן יגדל הסיכוי לסלק את הישות הציונית.

כדי להבהיר זאת, הייתי רוצה להצביע על הסולטאן צלאח־אל־דין ומסעי־הצלב. כל ניצחון שנחל צלאח־אל־דין על נסיכות נוצרית קירב את

גופת סרטאווי במקום הרצח
"הוא היה איש הסי־איי־אי..."

מתי פלד ליד תמונת סרטאווי בבסר סרטה
"גנרל־המישטרה הציוני..."

(המשך מעמוד 15)

הערבים אל אחדותם. ואחרי שצלאח־אל־דין הגשים את האחדות הערבית, הוא הצליח לגרש את הצלבנים. זאת היתה אז הדרך הנכונה, וזוהי בשבילנו הדרך הנכונה גם כיום.

● אתה מבטל כל אפשרות של משא־ומתן בדרכי־שלום לפיתרון הבעיה הפלסטינית?

בכל העולם אין פיתרונות בדרכי־שלום. אם תקראו את ההיסטוריה הערבית, תראו כי שום דרך־שלום לא הובילה לפיתרון בעייתנו.

● האם אתה מאמין באמת שהמאבק המזויין יוביל למטרה?

אני מודה שקיום הציונים בפלסטין עוד יימשך זמן־מה. אנחנו לא חולמים. כעת מגוייסת כל החברה הציונית. בכל זאת מצליחים ילדינו להיאבק בכובשים באבנים ובסכינים.

הסכסוך־השלום של קמפ־דייוויד נכרת בשעתו על־ידי סאדאת, ומת עימו. זו רק שאלה של זמן עד שיורשו, חוסני מובארכ, ישלם ביוקר עבור בגידתו בהיסטוריה הערבית.

● לא מכבר נרצח איש השגרירות הישראלית בקאהיר. האם אתה גרמת לכך?

לצערנו איננו יכולים לתבוע לעצמנו כבוד זה. הכבוד שייך לאירגון „מהפכני מצריים".

„חקפנו את השגריר ארגוב כאשר עמד לקבל חפקיד מרכזי מטעם המוסד באירופה!"

■ ■ ■

● האם אתה יכול לספר לנו יותר על דרך חייך?

סיפור חיי אינו חשוב כל־כך. אבל אני רוצה לספר אותו בפעם הראשונה.

אבי בן למישפחה בורגנית. נולדתי ב־1937. אבי היה איש חשוב בכלכלה הפלסטינית. הוא היה עשיר מאוד. הוא נשא 13 נשים. אני בן האשה השמינית. אבי הוליד עם 13 הנשים עוד 16 אחים ושמונה אחיות. כתוצאה מכך אני הדוד של יותר מ־300 ילדים וילדות.

למדתי שלוש שנים בבית־הספר של המיסיון פרר („האחים") ביפו. גורשתי משם, יחד עם שני תלמידים ערביים נוצריים.

בית־ספר מוסלמי בירושלים קיבל אותי. אחרי שנתיים פרץ המאבק בין הערבים והציונים. כאשר נסוג הצבא המצרי מפלסטין, הצטרפנו. מישפחתי פוזרה בכל העולם.

● מה קרה לך?

היה עלינו לבלות תישעה חודשים במחנה אל־בוריי, ברצועת־עזה. אחר־כך נאלצתי להיות פועל בחברת־הנפט הסעודית בראמקו. בס־עודיה נאסרתי, עוניתי וגורשתי.

(פרטים אלה נכונים בעיקרם. אם כי אין כנראה, יסוד לטענה שאביו היה אמיד. סרטאווי האמין כי תסביכי אבו־נידאל נבעו מן התקופה שבה היה פועל פשוט בסעודיה – המעמד הנחות ביותר שאפשר להעלותו על הדעת באותה ארץ עשירה, הבזה לעבודה גופנית. מכאן שינאתו לסעודיה ולבעלות־בריתה.

פסיכולוג יכול להוסיף על כך את החוויה של היותו בן האשה השמינית של אביו, מעמד נחות, וחוסר־ההשכלה שלו. כל זה יכול להסביר את השקפת־עולמו, הרואה בעולם כולו זירה של מזימות ושרותים חשאיים. מכאן גם שאיפתו להתנקם בעולם הערבי הממוסד. ושאיפתו הכפייתית להטביע את חותמו על העולם – ולוא גם באמצעות הטרור.)

● האם אתה נשוי? האם יש לך ילדים?

כן, יש לי שלושה ילדים.

● האם יש לך יותר מאשה אחת, כפי שהוי לאביך?

אלוהים ישמור, רק אחת. זה מספיק בהחלט.

● איזה פוליטיקאי משמש לך במופת?

מבין הפוליטיקאים המודרניים, אני מעריץ מאוד את המישמעת והכושר האירגוני של צ'ו אן־לאי. (מי שהיה ראש ממשלת־סין.)

● איזו מהפכה הרשימה אותך ביותר — הצרפתית, הרוסית או האיסלאמית של חומייני?

ההכנה הטכנית והאירגונית של המהפכה הסובייטית, בשלב הראשון, הרשימה אותי ביותר. הדבר המכריע לגבי מהפכה מוצלחת הוא האירגון הטוב. התוכן הפוליטי של המהפכה הצרפתית הוא יפה להפליא: חרות, שיוויון, אחווה. אותנו, כאנשים מדוכאים, מרשימים עקרונות אלה.

● והמהפכה האיסלאמית?

(אבו־נידאל צוחק.)

(המישטר הסורי הוא חילוני קיצוני, וכן גם אבו־נידאל. אולם סוריה היא גם בעלת־ברית של איראן.)

● מה שימך האמיתי, בעצם?

צברי חלייל אל־בנא.

■ ■ ■

● בעיתונות מופיעים שוב ושוב מעשי־הטרור שלך. לפי ידיעות אלה, הורית לרצוח את הפלסטינים סעיד חמאמי, עזי־אל־דין קלק ונעים חאדר.

(ידידי סעיד חמאמי, נציג אש"ף בלונדון, נרצח בשל מגעיו איתי, עזי־אל־דין קלק היה נציג אש"ף בפאריס, והוא נרצח בטעות, מפני שנחשד במתן חסות למגעים שהתקיימו בפאריס בינינו ובין עיצאם אל־סרטאווי. האמת היא שלא היה לו שום קשר למגעים אלה. נעים חאדר, נציג אש"ף בברייסל, קיים מגעים עם ישראלים השוללים את קיום מדינת־ישראל.)

אתם מביאים כאן רשימה צנועה, צנועה מאוד. אני אומר לכם בגלוי: כל ערבי או פלסטיני, המקיים מגע או קשר כלשהו עם המוסד, סופו יהיה כסופם של שלושה אלה — חיסול. ביצענו כמעט מאה פעולות כאלה, מבלי להכריז על כך בקולי־קולות. הסיבה היתה תמיד אותה הסיבה: מגע עם המוסד.

● מעולם לא הרגת אדם חף־מפשע?

בוודאי שלא. חקרנו כל נאשם. אם לא נשמע לנו, הרגנו אותו. אגב, סעיד חמאמי היה אחיין שלי.

„שם מחברי האירגון שלי נרצחו על־ידי אנשי ערפאת בדם קר!"

(הפרט האחרון נכון. הטענה כאילו חקר את קורבנותיו לפני רציחתם היא מגוחכת. עוד יותר מגוחכת הטענה כאילו היה לאנ־שים כמו חמאמי וסרטאווי קשר כלשהו עם המוסד.)

● מה השגת ברציחות אלה? האם זה קירב אותך למטרתך?

בשבילי לא זאת השאלה. כאשר מישהו בוגד בארצו, בעמו, באומתו, הוא מקבל את התשובה המתאימה. כך עשו כל לוחמי־ההתנגדות. מה עשתה המחתרת הצרפתית בבוגדים שלה? מעולם לא יריינו בחפים־מפשע ובעיתונאים.

● זה לא נכון. הורית לרצוח את העיתונאי המצרי הידוע סיבאעי בקפ־ריסין.

(כאן הסביר אבו־נידאל ארוכות שרצח את יוסוף סיבאעי כחלק ממלכודת, שנועדה לחשוף את סאדאת עצמו לרצח. תוכנית זו נכשלה, כביכול.)

● אתם עושים גם כיום דברים באלה?

כן, למשל כלפי אחמד ג'אראללה, העורך הראשי של העיתון הכוויתי אל־סיאסה. אין לנו שום דבר נגד דיברי־הפרשנות והניתוחים שלו. אבל בית־ההוצאה שלו בכוויית אינו מוסד עיתונאי, אלא בית־זונות. תבענו ממנו כמה פעמים, בכתב ובעל־פה, למשוך את ידו החוצ־פנית, המושטת לעבר המוסד. אך המושחת הזה

„הפשע הגדול ביותר יהיה להניח לציונים לצאת ממולדתנו כשעודם בחיים!"

החליט להיענות להזמנה לבוא לפלסטין הכ־בושה.

כל ערבי צריך לדעת: בגידה תיענש במוות! המישטר בכוויית צריך לזכור שכוויית היא ארץ ערבית, ושהנפט שלה הוא נפט ערבי, ולא נפט ציוני או אמריקאי." יריינו בג'אראללה, והוא ניצל הפעם. אני מקווה שהבין את המסר.

■ ■ ■

● מה זה עזר לכם לרדוף אנשים כמו ג'אראללה? הרי יש מהיגים ערביים המקיימים מגע מתמיד עם הישראלים, כמו המלך חוסיין והנשיא מובארכ.

מי אומר לכם שמובארכ וחוסיין בטוחים, ויכולים לחיות בלי ראנה? כמעט מדי יום מגלה השרות החשאי המצרי תוכניות־התנקשות בחיי מובארכ. האירגון שלנו החליט לחסל את המלך חוסיין. כמה נסיונות־התנקשות נכשלו.

כבר היו שחצנים, שחשבו שהם בני־אלמוות — סאדאת וידידו של ערפאת, עיצאם אל־סרטאווי. אי־פה הם היום? מי עוד יעז לטעון שנועדו חיים ארוכים לחוסני מובארכ ולמלך חוסיין?

● לא חיסלת את סאדאת, אבל חיסלת את סרטאווי. מה היה הפשע שלו, לטענתך?

המיקרה שלו ברור כשמש. הוא הקים ועד־שלום עם הציונים. אחד מחברי הוועד הזה היה הגנרל־לשעבר של המישטרה הציונית, פלד. יש לנו מיסמכים שאין עליהם עוררים, המוכיחים שסרטאווי היה סוכן הסי־איי־אי. הוא היה יד־ימינו של ערפאת. גדענו את יד־ימינו של ער־פאת.

(כל אלה הם שקרים גסים. סרטאווי לא

„המוסד החדיר מאות סוכנים לעולם הערבי בעזרת השרות החשאי הבריטי!"

הקים שום ועד־שלום איתנו. מתיתיהו פלד לא היה מעולם קצין־מישטרה. לערפאת יש ידיים־ימניות קרובות לו יותר מאשר סרטאווי. סרטאווי נרצח מפני שהיה חסר־מגן, והיה קל לרצוח אותו.)

● האם, בעצם, כל יהודי וישראלי הוא האוייב שלך?

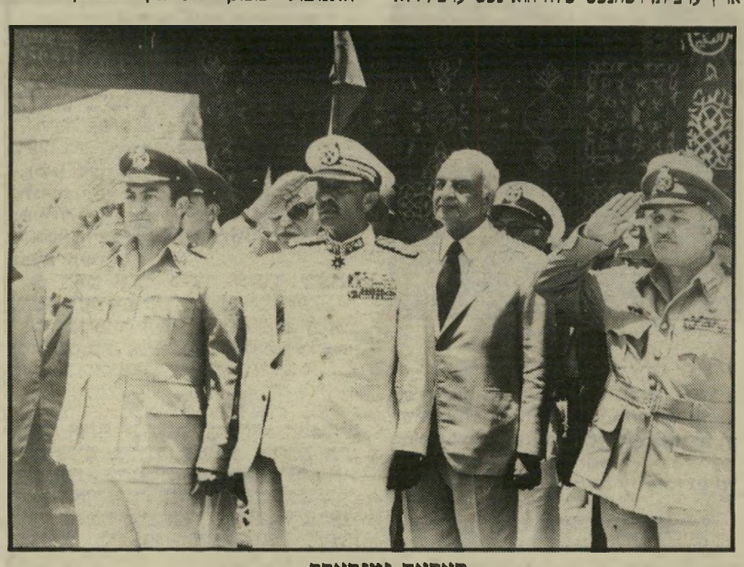
כל ציוני הוא אוייבי. אבל אני מבדיל בין ציונים ויהודים. אין זה נכון שכל יהודי הוא אוייבי.

(אלה מליצות ריקות מתוכן. אירגונו של אבו־נידאל תקף ברחבי אירופה בתי־יתו־מים ובתי־כנסת יהודיים, שלא היה להם שום קשר לישראל או לתנועה הציונית.)

● האם אינך רואה שיש גם בישראל כוחות, השואפים לשלום עם הערבים?

התנועה הקרויה שלום־עכשיו אינה אלא אחיזת־עיניים, אנחנו לא מאמינים לה. אורי אבנרי הוא עולה ציוני. שיחזור כלעומת שבא: לגרמניה, לסביבה של האנובר. אם כוונותיו כנות, עליו להסתייג בבירור מן האידאולוגיה הציונית. אז נאמין למה שהוא אומר.

(נראה לי כי המראיינים סיפרו לאבו־נידאל שהייתי בגיל 9 חברו־לכיתה של עורך „דר שפיגל", רודולף אוגשטיין, בעיר האנובר. מכאן הסיגנון המתון־יחסית.

סאדאת ומובארכ
„לא נועדו להם חיים ארוכים..."

בפירסומים רישמיים שלו הגדיר אותי אבו־נידאל כסוכן המוסד.)

● האם אתה משתף פעולה עם אירגוני־מחתרת אירופיים?

בוודאי. עם המחתרת הצרפתית אקסיון דירקט („פעולה ישירה", אירגון שמאלי־טרוריסטי), עם התאים הקומוניסטיים הלוחמים בבלגיה, עם הצבא הרפובליקאי האירי, עם המחתרת הבאסקית אט"א, עם הצבא האדום הגרמני, וכן הלאה. למה לא? מה רע בכך? האימפריאליסטים התאחדו ולוחמים בנו בכל מקום. לכן התאחדנו תחת הסיסמה: „המ־דוכאים, התאחדו!"

■ ■ ■

● היכן, בעיניך, ההבדל בין מילחמה צודקת וטרוריזם?

מילחמה צודקת פירושה זכותו של עם להשתמש בכל האמצעים המצויים נגד הכובשים של ארצו. טרוריזם הוא חיסולם של אנשים חפים־מפשע, בלי סיבה, על־ידי קבוצה או אירגון או מדינה, למשל במחנות־הפליטים צברה ושא־תילא.

(המשך בעמוד 28)

חצי משוגע, חצי שמח

פיתאום מצאתי את עצמי בתוך סרט איטלקי.

הסצינה צולמה בחדר אחורי של בר קטן בעיירה. חדר קטן למדי, שבו הצטופפו בישיבה ובעמידה כשלושים אנשים, כולם גברים. מלבד שתי נשים.

אין ספק שהאנשים נשלחו על־ידי מישרד של ליהוק. הבחירה היתה קפדנית. כל אחד היה טיפוס מושלם בפני עצמו. איכר זקן שפניו היו חרושות כמו שדה־פלחה. פועל קשיש שכבר ראיתי אותו. כך נדמה לי, בסרט נס במילאנו. מוכר־העיתונים בקיוסק. אשה יפה שדמתה לסימון סניורה בנעוריה. צעירה בעלת עיניים שחורות ומיכנסיים הדוקים־הדוקים. איש בעל שפם אדיר. ועוד ועוד.

בפינה ישב פועל בית־חרושת, בעל שערות אפורות ועיניים כחולות. וניגן בגיטארה. לידו עמד איש גוץ, בחולצת־פלאנל משובצת. שפרש על שולחן שש מפוחיות־פה שונות, ומדי פעם בחר באחת מהן, בהתאם לשיר. לידו עמד מנהל הבנק המקומי וניצה על התיזמורת בענף כרות.

איש־המפוחית ניגן, בליוויית הגיטארה, שיר־עם איטלקי. (כלומר. איטלקי באוזניי. באוזני הנוכחים אין דבר כזה. יש שיר של פירנצה, ושיר של פרוג'ה, ושיר של מילאנו, ואין כל דמיון בין זה לזה.) ברגע המתאים הצטרף הקהל כולו לשירה. כשמנהל־הבנק בחליפה האפורה מעודד אותו בתנועות פרועות של הענף הכרות. שיר אחד היה מורכב בעיקר מנעירות של חמור. ושיר אחר היה של עריק מהצבא המתגעגע אל אהובתו.

אחרי כל שיר פרץ ויכוח סוער על השיר הבא. פלוני הציע שיר אחד. אלמוני שיר אחר. עד שמישהו נטל יוזמה והתחיל לשיר משהו. הגיטרה והמפוחית הצטרפו, מנהל־הבנק נכנס לאכסטאזה וניצח בידיים וברגליים, מבלי שאיש שם לב אליו. ומכיוון שהיו שם איטלקים ולא ישראלים, זה נשמע כמו שיר. ולא כמו שאגה.

איש לא נכנס לחדר מבלי ששתה קודם לכן בחוץ שלוש־ארבע כוסות של יין מקומי. ומדי פעם דאג בעל־המקום להכניס מגש נוסף של כוסות מלאות. הכוסות התרוקנו. ואיש־המפוחית עבר מ־שיר־עם לבולרו של סן־סאן.

תיארתי לי איך תיראה סצינה זו על הבד („איזה טיפוסים אמיתיים! הווי כפרי איטלקי אמיתי!") כאשר נזכרתי שבעצם איש אינו מצלם. חוץ ממני. זה לא היה סרט. אלה היו טיפוסים אמיתיים. הווי כפרי איטלקי אמיתי.

מכיוון שהייתי זר ואורח, ובאתי בלוויית בן־המקום, לא הניחו לי לעמוד מאחור בצניעות. החישו אותי אל השורה הראשונה, מילאו את כוסי שוב ושוב ושוב. האיצו בי לקחת עוד ועוד מן העוגות הארומות, שלא עמדתי על טיבן (קוקוס? יין? אגוזים?) ושהיו שייכות לפולקלור המקומי.

מה חגגנו? שום דבר לא. זה היה ערב רגיל של בילוי בעיירה, כמו לפני 300 או 600 שנה. גם הטיפוסים לא השתנו. וגם לא המנגינות. כך נדמה. יש טלוויזיה בכל בית. שלושה ערוצים ושפע של תוכניות. אך איש אינו מעוניין. הטלוויזיה היא לוקנים, לנשים ולנוער. אנשים אמיתיים אינם מזדקקים לה, לבידור מיובא וארוז. ולראייה: איש לא הכיר אותי. למרות שערב לפני־כן הופעתי מעל המירקע, בשידור מכירת־המחז, פרוג'ה.

אבל אחרי שעתיים של שירה בציבור, הכרתי את מחצית הנוכחים בשמותיהם, וידעתי סיפורים עליהם. ידעתי, למשל, שבאלדינו, בעל בר אחר בעיירה, וגם בעלה של פאולינה היפה, שיחק פעם בסרט אמיתי בתפקיד ארכי־הגמון. בהפסקה בין הצילומים עמד על שפת אגם, כאשר חלפו על פניו שלוש יפהפיות עירומות בסירה. הן נדהמו לראות ארכי־בישוף. בגלימה שחורה וכיפה סגולה, מנפנף להן בהתלהבות.

כאשר שאלו באריבות מניין אני ושמעו שאני מ„יזראלה", הנידו בראש ואמרו „אה". כאילו הייתי מבוליביה או מאינדונזיה. אומנם, היינו בשיא של משבר ממשלתי, העיתונים היו מלאים בישראלים ובפלסטינים, אבל את בני־העיירה זה לא הטריד. כל אחד יצביע בבחירות הבאות כפי שהצביע בפעם שעברה, כי כל אחד שייך למיפלגה. כפי שהוא שייך לקבוצת־הכדורגל או לשכונה. המארח שלי היה איש השמאל החדש, ויריבו הפוליטי. סוציאליסט ותיק, אמר „כולנו ידידים. לא חשוב לאיזה מיפלגה שייכים."

סמוך לחצות התפזרנו. קצת שתויים. קצת שמחים. איש־איש לביתו. היום שלמחרת היה יום של שוק בעיירה. הגברים התאספו בפיאצה המרכזית. ורבים רבר הכירו אותי ובירכו אותי לשלום. הכל שאלו בראגת־מה איך התרשמתי מן הערב. אמרתי שזה היה נהדר. „אנחנו אנשים — — —", אמר מישהו, והשתמש במילה מקומית שלא הבנתי אותה. מישהו תירגם לאנגלית: „זה חצי משוגע, חצי שמח."

אריחים איטלקיים אמיתיים

באתי לעיירה זו כדי לנוח בין העימותים, הראיונות והאסיפות. צ'יטה־דל־קאסטלו („העיר המבוצרת") היא עתיקה מאוד. ולא השתנתה מאז המאה ה־13. סימטות צרות, כנסיה מרכזית, פיאצות קטנות, בתי־מרזח. נוספו מכוניות (פיאט 500 עדיין חוגגת כאן. כי מכונית גדולה יותר אינה יכולה לתמרן בסימטאות.)

המארח שלי היה לוצ'אנו, האחראי לענייני־חוץ של מיפלגת השמאל החדש („רמוקרטיה פרולטרית"). זוהי מיפלגה של אינטלקטואלים צעירים, שנולדה מתוך מהפכת־הסטודנטים של 1968. אחרי קרבות־גבורה עם המישטרה ושאר מאורעות רומנטיים, שויכרם מחמם את ליבם עד היום, החליטו הפעילים שהפעולה החוץ־מימסדית אינה מועילה, והקימו מיפלגה. עתה הם מנהלים בהצלחה מאבק פרלמנטרי ופוליטי. הם אומרים בריוק מה שהם חושבים, הקומוניסטים והסוציאליסטים אינם אוהבים אותם, אך הכל מקשיבים להם. הם שייכים לגל העולמי שאליו שייכים גם הירוקים בגרמניה ואלטרנטיבה בישראל.

אבא של לוצ'אנו היה פועל בחברת־החשמל, ועכשיו הוא בגימלאות. אחרי מיגור מוסוליני הפך לקומוניסט, כמו כולם, אך כעבור שנים התאכזב מהמיפלגה, המערבבת את קארל מארכס עם ניקולו מאקיאוולי.

אמא של לוצ'אנו היא אשה מהסרטים, עקרת־בית כפרית שעיניה מבהיקות מרוב חוכמת־חיים, אמא איטלקיה שישבה לידי

בשעת ארוחת־הערב במיטבח שלה ודחפה לי עוד ועוד מאכלים שלא ידעתי בדיוק מהם. נקניקיות־חזיר וגבינה חריפה ועוד כל מיני דברים, יחד עם יין מקומי.

ההורים הגשימו את חלום־חייו של פועל איטלקי. אחרי עשרות שנים של עבודה, הקימו בית למישפחה. בית של שלוש קומות. בקומה התחתונה גרים ההורים. הקומה מעליה שייכת לבן הבכור, שהוא ירקן (למחרת היום, כשראה אותי בשוק, הגיש לי אשכולי־ענבים שבחר לי במיוחד, וזה היה חגיגה.) בקומה העליונה גרים לוצ'אנו ואשתו הקטנה והנחמדה מארינה, שגם היא בת העיירה, כמובן. לוצ'אנו עובד ברומא ונודד על פני איטליה, אך מארינה רוצה להיות בעיירה. היא שונאת את עיר־הבירה.

הבית נקי להפליא. (האיטלקים, כמו הישראלים, אינם חושבים פעמיים לפני שהם זורקים כל דבר לרחוב. לשולי הכבישים הנהדרים ולשוליים של פסי־הרכבת. אך בבית הכל מבהיק.) הרצפות רצופות במרצפות־שיש איטלקיות. הקירות באריחים איטלקיים. חלום חייו של בורגני בסביון.

למטה, במוסך, יש לאבא סדנה משלו. כדי לתקן כל דבר. מחוץ לבית מלונה גדולה לכלבים. בסופי־השבוע נוהג האבא ללכת לצוד. בערבים הוא יושב עם אשתו בכורסות במיטבח ומביט בטלוויזיה, כשריח של שום ממלא את החלל. אדם שהגיע אל המנוחה ואל הנחלה.

בצהריים אכלתי ארוחת־צהריים במיסעדה פשוטה (ואיזה אוכל!) בחברת כומר מקומי. אחד מאנשי האגף המתקדם של הכמורה הצעירה. דיברנו צרפתית, והוא הקליט את הדברים למען כתב־עת כנסייתי קטן שהוא מוציא. השאלות היו אינטליגנטיות, והעידו על ידיעה רבה בענייני ישראל: דת ומדינה, מאיר כהנא, המערך והליכוד, אש"ף. המחוייבות היא לשלום, לזכויות הפ־לסטינים ולקיום ישראל.

לפני כן דיברתי על אותם הדברים בעת ביקור־נימוסין בעיירה. זו שוכנת במיבצר מן המאה ה־14. מדרגות־האבן העתיקות משופשפות לגמרי, הקצוות נעלמו במרוצת מאות השנים, וצריכים להיזהר שלא להחליק. אך אולם־הקבלה נאה, נציגי שלוש המיפלגות העיקריות נוכחים במקום, וגם כאן השאלות העידו על ידיעה רבה. עיר של 40 אלף תושבים, בלב־ליבה של איטליה, אך ענייני ישראל נהירים לשיכבה המשכילה.

תערוכה במרתף

צ'יטה־דל־קאסטלו שוכנת במחוז אומבריה, שבירתה היא פרוג'ה. עיר זו ידועה כיום בעולם בגלל השוקולד המצויין שהיא מייצרת, ובעיקר הבאצ'י („נשיקות") העגולות, שכל חובב־ממ־תקים נמס בחושבו עליהן.

המרכז העתיק של פרוג'ה שוכן בראש הר, על שטח קטן, וברור כי נבנה שם כדי להחזיק מעמד בארץ שהיתה תמיד סוערת. החומות התלולות של המיבצר נראות גם כיום כאילו הן מוכנות בכל רגע להיערך להגנה, מול פני צבא־שכירים של קונדוטיירי הרפתקן, צבא האפיפיור או צבא מלך צרפת.

גם במרכז פרוג'ה לא השתנה דבר מזה כמה מאות שנים. אין כאן הדר של קיסר או אפיפיור, כמו ברומא. הכל קשוח, תועלתי, יבש איכשהו. ארמונות שנבנו כדי למלא תפקיד, לא כדי להרשים מישלחות מאמסטרדאם או מאיסטמבול.

בעיר קיימת „אוניברסיטה לזרים" — הראשונה מסוגה באיטליה — והדבר מעניק לה הילה בינלאומית מסוימת. אולי בשל כך היא הולכת והופכת למרכז תנועת־השלום האיטלקית. סיבה אפשרית אחרת: קירבתה של אסיזי, עיר־מולדתו של פראנציסקוס הקדוש, האיש שדיבר אל הציפורים וניסה להשכין שלום בין הצלבנים והמוסלמים, והקים את המינזר הראשון.

בין פגישה עם העסקנים המקומיים בארמון אחד ועימות עם פלסטיני בארמון שני, נשאר לי זמן. ירדתי לבקר בתערוכה של הכתיב האטרוסקי. „ירדתי" כי התערוכה שכנה במרתף של המיבצר, שבסבך אולמותיו לחמו בני־פרוג'ה בשעתו מילחמת פנים־אל־פנים בפולש האכזר (שכחתי איזה) במאה ה־x.

האטרוסקים סיקרנו אותי תמיד. מניין באו לארץ זו? איך יצרו את תרבותם המיוחדת ואת הכתיב שלהם? האם אכן באו מלוד היוונית אשר באסיה הקטנה (תורכיה דהיום), כדיברי הרודוטוס?

היסטוריון יווני זה סיפר שהרעב היה בארץ לוד. כדי להחזיק מעמד. המציאו שם שיטה: יום אחד בילו במישחקי־תחרות, וצמו מרוב התלהבות. וביום השני אכלו. כך המציאו את מרבית המישחקים של העת הקדומה. והחזיקו מעמד במשך 18 שנים. אך כאשר זה לא עזר, התחלק העם לשניים. על־ידי הטלת מטבע. כל מי שזכה, נשאר בבית. מי שלא זכה, יצא לחו"ל בצי גדול, שנחת בחופי איטליה. אלה היו האטרוסקים. שהגיעה לארץ אומבריה והתערבבו עם האומברים. (סיפור מרתק, המזכיר את פלישת שיבטי־העברים לארץ־כנען, שם התמזגו עם הכנענים והפכו לעם־ישראל.)

יש גירסות מודרניות ומוסמכות יותר להתהוות התרבות האטרוסקית. שאת הדוגמות המעטות שלה ששרדו ראיתי בת־ערוכה. „אנחנו היינו תמיד עם שוחר־שלום." הסביר לי סגן ראש־העיריה, שהעניק לי ספר על תרבות האטרוסקים. „לכן כבשו אותנו הרומאים. ליבנו עם שוחרי־השלום בכל העולם."

האיש שחטף מטוס

בשיא המשבר האיטלקי, שפרץ בעיקבות יירוט המטוס המצרי על־ידי האמריקאים, התפרסמה ידיעה קטנה בעיתון איטלקי.

אזרח איטלקי הגיש קובלנה פלילית נגד אחד רונלד רגן נשיא ארצות־הברית. מסתבר שאותו אזרח חטף בשעתו מטוס, בעורת אקדח־צעצועים. על כך נדון לעונש־מאסר. ואף ריצה את העונש.

אם נגזר עליי מאסר בשל עבירה זו, טען האזרח, חייב גם הנשיא רגן לשאת בעונשו. הפשע שלו חמור מהפשע שלי.

אפרים לווינגר, כך נאמר. נאסר באשמת סחיטה. הוא איים על אזרחים כדי לגבות מהם כספים. הוא יועמד למישפט.

אפרים הוא בנו של משה לווינגר. מנהיג גוש־אמונים. הוא חונך על בירכי אביו, שהוא רב־אמן בדרכי איומים וסחיטה. מזה 16 שנים, מאז הופיע לראשונה בחברון, כופה עלינו לווינגר בכוח, באיומים ובסחיטה, את הקו המדיני של מיעוט קטן, תוך ביצוע פעולות בלתי־חוקיות למכביר, וגורר את כולנו אל תהומות המילחמה.

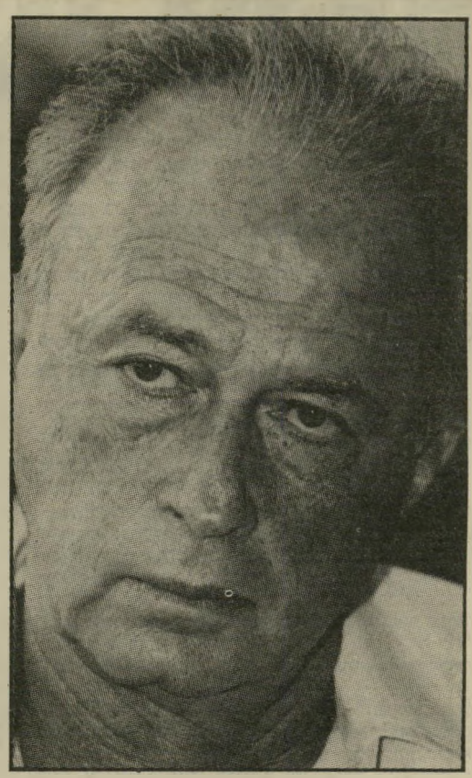
אם כן, יכול אפרים לטעון, מדוע נטפלים אליי? מדוע רודפים אותי, בעוד שאבי הוא גיבור לאומי?

זהו לקח ישן, שכדאי לאפרים לווינגר ולאותו אזרח איטלקי ללמוד: מי שגונב אלף שקל מחנות הוא גנב. מי שגונב מיליארד שקל מן הציבור הוא גאון פינאנסי, אילי־משק, מועמד לתפקיד שר. מי שהורג אדם אחד הוא רוצח שפל. מי שהורג אלף אנשים הוא גיבור לאומי ומפרסם ספרי־זיכרונות.

ככה זה בעולמנו. פורנוגרפיה היא עניין של גיאוגרפיה, ופשע הוא עניין של כמות.

צ'יטה־דל־קאסטלו: התיזמורת בפעולה

יצחק רבין:
„לא אצטרף לקופצים על כספי מודעי!"

„המדד הנוכחי הוא כמעט מעשה־ניסים!" התפעל השבוע שר־האוצר יצחק מודעי. שביעות־הרצון של השר מהצלחתה של תוכנית ההצלה הכלכלית השתלטה על אישים נוספים בכלכלה. הטורחים לציין שהמדד היה אפילו נמוך יותר. לולא מחיריהם המאמירים של הפירות והירקות.

דווקא באווירה אופטימית זאת, נזכרתי במי שלא התלהב מהתוכנית הכלכלית, או לפחות מסעיפים אחדים בה, ונמנע בעת ישיבת־הממשלה הדרמאתית מהצבעה – שר־הביטחון יצחק רבין.

● כיצד אתה מרגיש ביום, בעת שמסתמנת אופטימיות ביחס להצלחתה של התוכנית, לאור העובדה שהיית בין המעטים בממשלה שלא הצביעו בעדה?

ראשית, הייתי בעד התוכנית, למעט נושא אחד — הקיצוץ הדראסטי בתקציב־הביטחון. שתי הרגליים, שעליהן עומדת התוכנית, הן: השחיקה בשכר־העובדים וקיצוץ בתקציב־הביטחון. המדובר בקיצוץ ללא תקדים. לכן הסברתי בישיבת־הממשלה שאני מחוייב להימנע מההצבעה בעניין התוכנית.

● ואיך אתה מעריך ביום את הצלחתה של התוכנית? אתה שותף לאופטימיות המסתמנת?

אין לי ספק שבשלב זה, החלק של הבלימה הצליח. הצלחנו לבלום את העליה המסחררת של המדד על־ידי השחיקה בשכר־העובדים. אולם כל מי שעוקב לטווח ארוך יותר — אינו יכול להיות אופטימי בשלב זה. הרי רוב הפיטורין הם בסקטור היצרני. בינתיים, אין תחילתה של צמיחה במשק. נהפוך הוא: ראי את המצב במיפעלים כמו סייטקס או אלסינט. הם לא במצב הכי־טוב, בלשון־המעטה. אין לי ספק שהקיצוץ במישרד־הביטחון, האחראי גם להזמנות ממיפעלים אלה, יחמיר את המצב עוד יותר. קיצוץ נוסף — ואני לא אתן שיהיה כזה: — ישפיע עוד יותר לרעה. כלומר: שלב־הבלימה הצליח, על בסיס הקיצוצים בשכר ותקציב־הביטחון. אך מה עם הצמיחה?

● מעמדתך אני יכולה להקיש שכל שר צריך לראות תחילה את המישרד שעליו הוא מופקד, ורק אחר־כך את הבעיה הכללית.

אבל תבדקי את הנתונים: בשנת 1983/84 היה תקציב־הביטחון כ־3.2 מיליארד דולר, ואילו כעת עומד התקציב על כ־2.5 מיליארד דולר. כלומר: קיצוץ ענקי.

אני לא מכיר שום קיצוץ, בשום מישרד ממשלתי, המתקרב לקיצוץ כל־כך דראסטי.

● כעת, כשגילה מודעי שיש ברשותו כספים נוספים, ובכוונתו להקדישם להתנחלויות, תבקש הקצבה נוספת למישרד־הביטחון?

אני לא רוצה לעסוק בהתבטאויות של שרים אחרים. קיבלתי את החלטות־הממשלה ואת גודל התקציב שנקבע, ואני מתכוון לקיימם. אם את לוחצת, אז לא — לא אצטרף לקופצים על הכספים ההם.

אריק לביא:
„זאת סתם קינאה — שיחפוצצו כל הקאקרים!"

חיקוי זול, שיר גרוע, הופעה מבחילה – אלה הם רק כמה מהביטויים שהשמיעו כמה מבכירי הזמרים. שלא השתתפו בהקלטה הראוותנית של השיר „עם אחד, לב אחד". החלטתי לשמוע את תגובתו של אמן בכיר, לכל הדיעות, שנטל חלק במיבצע: אריק לביא.

● מהי תגובתך על הביקורות הקטלניות, שבהן זכיתם — אתה ועמיתיך — על הקלטת השיר, מפי אמנים שלא השתתפו בהקלטה?

אני לא מבין מה כל הרעש. אני חושב שבסך הכל זהו שיר יפה מאוד. שיר נהדר: המוסיקה נהדרת, הזמרים שרים את זה נהדר. מה צריך יותר?

● הטענה המושמעת כלפיכם היא שזהו חיקוי ל־שירים של האמנים האמריקאיים למען ילדי אתיופיה.

איזה חיקוי? זה בכלל לא רומנס! ההעמדה? האוזניות? כך מצלמים שיר באולפן!

● כיצד החלטת להשתתף במיבצע?

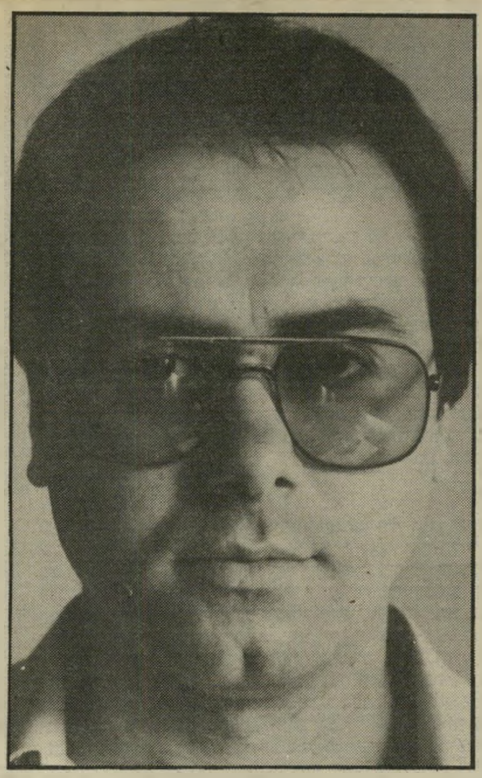
אני הרי לא שהיתי בארץ במשך חבלי־ההפקה. כשחזרתי, פנו אליי, ואמרתי שאני מוכן להקליט מישפט. כל העניין לקח בדיוק שש שניות באולפן, וחצי שעה המתנה.

● לאור סירובם של כמה מעמיתיך להשתתף בהקלטה, על־פי מה השבת בחיוב?

אני יודע שהסיבה היא לאסוף כסף לילדים. אמרו לי: „מש־תתפים כולם:" זה הכל. זה בכלל לא מסובך.

● אז כיצד אתה מסביר את התגובות החריפות לשיר?

קינאה: טלוויזיה זה מימד מהפנט: למעשה, כל העיתונאים וכל כתבי־הטלוויזיה מתים להופיע שם. צר לי לצער את הע־תונות ואת כל הקאקרים והמקטרגים. אני מרוצה. שיתפוצצו כולם: העיקר שזה יביא כסף לילדים.

סילבן שלום:
„שיניתי את עמדתי עקב המצב הכלכלי!"

שביתת־הסטודנטים נכנסה כבר לשבוע השלישי. אנ־שי־האקדמיה מתריעים מפני תוצאותיה לטווח ארוך. הסטודנטים זועקים על התוצאות הרות־האסון גם לטווח קצר יותר, והשלכותיהן על מדינת־ישראל, ואילו במישרד־האוצר נשמעים טיעוני־נגד חריפים לא־פחות.

אחת הדמויות המעניינות יותר במאבק הזה היא דמותו של סילבן שלום. דוברו של שר־האוצר יצחק מודעי. כיום, בתוקף תפקידו, הוא מתייצב נגד הסטודנטים ותבי־עותיהם. לפני שלוש שנים השבית האיש – אז יושב־ראש אגודת־הסטודנטים – את האוניברסיטות נגד מישרד־האוצר. שוחחתי עם שלום על השינוי שחל בעמדותיו. אם אכן חל בהן שינוי, ועל ריגשותיו במאבק הנוכחי.

● כיצד אתה מסביר את השינוי שחל בעמדתך בנושא זה, או שזה נובע מכורח התסקיד?

כשעמדתי בראש המאבק נגד שכר־הלימוד, כשהייתי ראש־אגודת הסטודנטים, היה שכר־הלימוד בסדר־גודל של 500 דולא־רים. כיום מדובר על שכר גבוה בהרבה מזה — 900 דולארים. וזהו סכום גבוה, לכל הדיעות.

אולם כיום אני רואה את התמונה בכללותה — גם את עמדתו של מישרד־האוצר וגם את בעיותיהם של הסטודנטים. נכון שמצד אחד צריך לעזור לסטודנט הישראלי שנתן את שנותיו הטובות למדינה, לצבא. אולם אין להתעלם ממצבה הכלכלי של המדינה ומאפשרויותיה.

● כלומר: עמדותיך השתנו, מפני שמצבה הכלכלי של המדינה הורע?

כן, המצב הכלכלי של ישראל גרוע היום בהרבה ממצבה לפני כמה שנים. הסטודנטים, אגב, עשו טעות, משביקשו שיצמידו את שכר־הלימוד למדד, ולא לדולר. כיום הם משלמים על הטעות הזאת. מה שאני מבין כיום הוא שלא צריך לסבסד כל סטודנט וסטודנט, ללא אבחנה באפשרויותיו הכספיות.

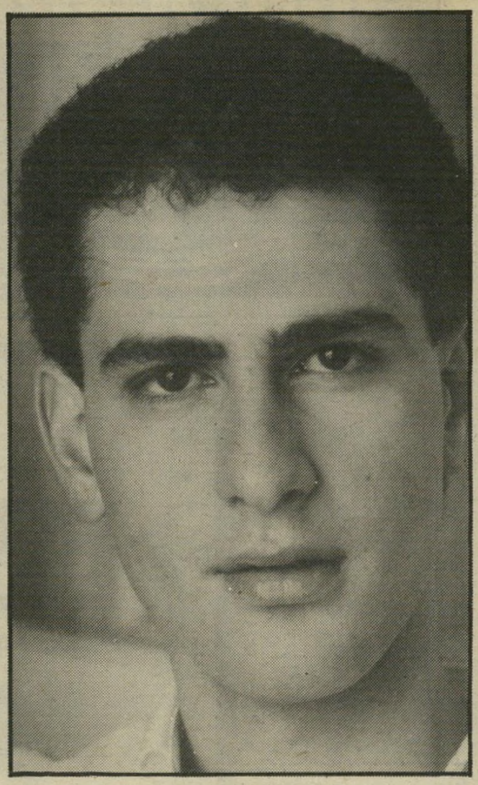
הנה, למשל, מישרד־האוצר הקציב 15 אלף הלוואות, בתנאים נוחים מאוד, עבור סטודנטים. מתוכן נוצלו רק 3000. את מבינה?

● תסביר לי.

אולי רק 3000 סטודנטים נזקקו להלוואות האלה. אני אומר — אולי. וזאת היתה רק דוגמה אחת.

● היו סטודנטים שזכרו לך חסד־נעורים וביקשו את עזרתך, או שההיפך — נזרו לך על עמדתך כיום?

התקשרו אליי כל מיני אנשים בהנהגת הסטודנטים, מכיוון שחשבו שאצלי תהיה להם אוזן קשבת יותר, ואני אכן מבין אותם. לא זכור לי שמישהו נופף לעברי את עמדותיי בעבר בהתרסה. אולם אל תשכחי שרוב הסטודנטים שלמדו איתי אינם סטודנטים כיום, ואינם נוטלים חלק במאבק הנוכחי.

ירין שחף:
„כולנו משתתפים בהצגה גדולה כל הזמן!"

הוא עומד בתוך חלון־ראווה של חנות – בכל יום חנות אחרת – ולפני הקהל הרב המתאסף במקום הוא מאפר דוגמנית.

הנשים שמחוץ לחלון נדבקות ממש אל הזכוכית כדי לראות יותר טוב מה הוא עושה.

שאלתי את ירין שחף מה כל העניין.

אני המאפר הראשי של חברת־תמרוקים. החברה יצאה עכשיו לשוק עם האיפור החדש לחורף 85', וכדי שמקסימום נשים בארץ יראו איך זה נראה ואיך עושים את זה, אני עומד כל יום בעיר אחרת ובחנות אחרת ועושה את ההצגה על הדוגמנית.

● **אני מבינה שהאיפור החדש שלהם מתיימר להציג, אשה עשירה. זה מה שמתאים היום לנשות־ישראל?**

זה לא סוד שכל אשה היתה רוצה להיות עשירה. דווקא בתקופה זו, כשהמצב קשה, אם אפשר בעזרת אביזרים מלא־כותיים ואיפור טוב לקבל אפקט של עשירה ומצליחה — זה יעזור למוראל של הנשים.

היום הכל הולך על נוצץ ומזוייף: יהלומים מזוייפים, זהב מזוייף, בגדים מבריקים. וכדי להשלים את התמונה צריך איפור חגיגי במיוחד.

● **כמה עולה לאשה ממוצעת להיראות עשירה ומצליחה, בעזרת תכשירי־היופי שלכם?**

המינימום הוא ארבעה מוצרי איפור, העולים ביחד 29 אלף שקל. אפשר כמובן גם יותר. אבל אפשר לקבל את האפקט גם במינימום.

● **כלומר, בעצם הכל בלוף אחד גדול — התכשיטים, הבגדים והאיפור?**

כולנו בהצגה גדולה כל הזמן, ואם בעזרת קצת בלופים אפשר להיראות מצליחה כדאי לבלף.

● **איך בחור צעיר כמוך נהיה המאפר הראשי של חברת־תמרוקים?**

למדתי את המיקצוע באיטליה, עוד לפני הצבא. אחרי השיחרור התחלתי לעבוד, ולאט־לאט עליתי בדרגה.

● **זה לא מיקצוע נשי?**

ככה חושבים כולם, עד שהם רואים את התוצאות של העבודה.

● **במומחה בעניין, האם הנשים הישראליות מאופרות טוב?**

זה משתפר בהדרגה. פעם היתה חלוקה ברורה מאוד בין הנשים שהתאפרו באופן מוגזם לגמרי לבין אותן שלא התאפרו כלל. המצב משתפר, אבל יקה עוד זמן עד שהנשים כאן ייראו כמו, למשל, הנשים באיטליה. שיחד עם האיפור מקבלות ביטחון שהן יפהפיות. ואין דבר שעוזר ליופי יותר מהביטחון שאת יפה.

טובה שפירא:
„השכן בנה בריכת שחיה, ואנחנו מיקווה!"

ברגע הראשון צרחתי מזעם. כדי להזיז קיר בחדר־הילדים בדירה שלי, אני מחכה לרשיון מהעיריה כבר שנה שלמה. חבר־הכנסת אברהם שפירא, לעומת זאת, בנה לעצמו בביתו מיקווה פרטי, ואחרי הבניה, בלי בעיות הוא קיבל רשיון.

אחרי שנרגעתי מההתרגשות הפרטית שלי, חשבתי למה בעצם צריכים אנשים מיקווה פרטי! טילפנתי לאשתו של הח"כ, הגברת טובה שפירא ושאלתי אותה.

בעצם את צריכה לדבר עם בעלי, כי המיקווה החדש בביתנו מיועד לגברים של המישפחה, ולא לנשים. במיקווה משתמשים בעלי, בניי וחתניי.

● **והנשים?**

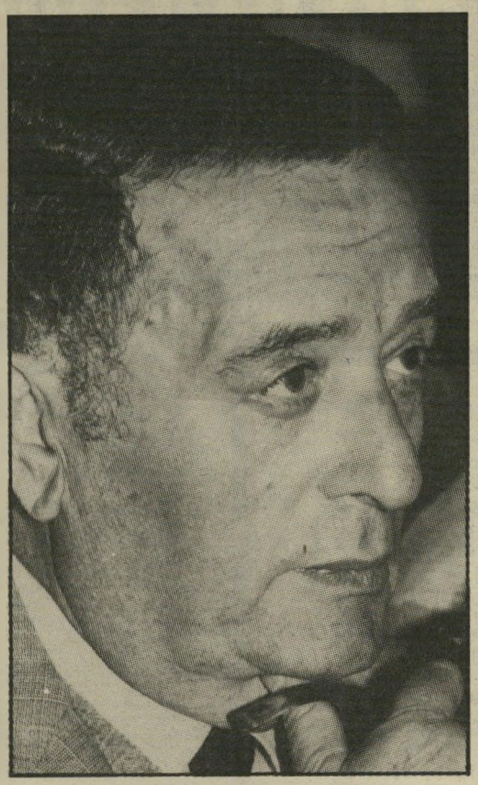
אנחנו הולכות למיקווה הציבורי באיזורנו. נשים צריכות פיקוח במיקווה, ולא רציתי שהבנות יקלו במיצוות ויסמכו רק על עצמן. מלבד זאת, אשה צריכה ללכת למיקווה פעמיים בחודש, וגברים המקפידים במיצוות חייבים לטבול כל יום לפני התפילה.

● **ובכל זאת, מיקווה פרטי זה לא קצת ניקור־עיניים בזמננו?**

מדוע? מי שיכול להרשות לעצמו, עושה. הנה השכנים שלנו, בבית הסמוך, בנו לעצמם בריכת־שחיה על הגג, ואף אחד לא אמר להם מילה.

● **עובדה שאנשים מדברים על זה, כי זה לוקסוס יוצא מן הכלל!**

הבילויים שלנו ושל הילדים שלנו הם מאוד מצומצמים. הילדים שלנו לא הולכים למועדוני־לילה ולדיסקוטקים. את הכסף הזה אנחנו מוציאים על דברים אחרים, דברים שאנחנו נהנים מהם. נעים לי לדעת שהגברים של המישפחה יכולים לטבול בבית לפני שהם מתפללים, ואינם צריכים ללכת השכם בבוקר למיקווה הציבורי. זה הלוקסוס שלנו.

מנחם סבידור:
„נדון בגודל המודעות של אישי־הציבור!"

גם אני, כמו שלמה ניצן וכמו כל עם ישראל, ראיתי את מודעות־הענק של הוועד הציבורי להבראת המשק. מודעות של 40 אינץ', העולות הון־תועפות, ובהן מסבירה, למשל, הגברת רעיה יגלום, לצד תמונתה הגדולה, שהיא שמעה תגובות מאוד אוהדות לתוכנית־ההבראה.

את שלמה ניצן זה הצחיק. אותי זה הרגיז. על־כן פניתי אל יו"ר הוועד הציבורי מנחם סבידור, ושאלתי אותו מה בדיוק הם מתכוונים להשיג במודעות האלה.

אנחנו מנסים לייצור אווירה של אמון בתוכנית הכלכלית. אז אולי עלייך זה לא משפיע מה אומרת רעיה יגלום, אבל על עשרות אלפים של חברות ויצ"ו זה השפיע מאוד.

● **השפעה ששווה עשרות אלפי דולארים? זו לא מודעה אחת. ראינו את שלמה ניצן בטלוויזיה מחזיק עשרות מודעות כאלה, שפורסמו בהרבה מאוד עיתונים!**

אני מבין שאת מבקרת את גודל המודעות, לא את עצם קיומן.

● **אני לא מבקרת כלום, אני רק חושבת שוועד שכל תפקידו הוא לשכנע את העם לחסוך כסף ולהסתפק במועט, לא יכול להוציא מיליונים על תמונות של אישי־ציבור והגיגיהם.**

אני יודע שבכל גודל שנפרסם, תמיד תהיה ביקורת. אני מוכן לקבל ביקורת אם היא ענינית. אולי אתם באמת צודקים בקשר לגודל. ואני מבטיח לך שבישיבה הבאה אעלה את הנושא.

עם מגון הוא יכול לעמוד, לעמוד ולעמוד.

קבקבי נוחות של מגון, קלים, אורטופדים ואופנתיים. צריך יותר מזה?

פרקשן 1&2

Magon

מגון

שיווק: לבנדה 42, ת"א. 03-374961.

"משב אקספרס"
חברת בלדרות אווירית בין־לאומית

משב אקספרס, חברת בלדרות בין־לאומית, מציעה את שירותיה הטובים, המהירים והאמינים לחברות, אנשי עסקים וכל הנזקק לשירותי דואר מהיר מדלת השולח לדלת המקבל, לכל יעד בעולם.

השירות ניתן מכל מקום בארץ לכל מקום בעולם ולהיפך, תוך דגש על מהימנות ומהירות, ושיחרור השולח או המקבל מכל דאגה הקשורה לשיחרור המשלוח מהמכס או מהתרוצצויות־שווא.

מנכ"ל משב אקספרס, מר **יונה שגב**, בוגר אוניברסיטת תל־אביב וקורס למינהל בכיר בטכניון, שרת בדרגה בכירה בצה"ל תקופה ארוכה, ורכש ניסיון רב בתחום המינהל, האירגון והמחדיעין. בסיוע צוות עובדים אמין, הוא מוכן להבטיח שירות הגון, מהימן ומהיר במחיר סביר, באמצעות מערכת מיומנת של בלדרים היוצאים לחר"ל ובאים מחר"ל כל יום. מערכת זו מבטיחה העברת משלוחים באמצעות הבלדר לכל יעד בעולם, ועד לביתו של המקבל, בזמן מזערי.

די בהרמת טלפון כדי שנציג משב אקספרס יופיע בפני השולח ויקח את משלוחו, בין אם זה מיכתב, חבילה, דוגמה לייצוא, דברי דפוס או כל דבר אחר הניתן להובלה באוויר. מרגע זה כל האחריות להבאת המשלוח ליעדו מוטלת על משב אקספרס.

יונה שגב מזמין את כל מי שיש לו צורך בהעברה מהירה (24-72 שעות) של משלוח לחר"ל, להצטרף לחוג הלקוחות הקיים וליהנות כמותם מהשירות.

יונה שגב: צוות אמין

אין הסתייגות
כספים + גלויה
5.5.85

טלפון 03 203734/5
פקסמיליה 03-288957

משב אקספרס EXPRESS MASHAV

לשרותך בלדר יום יום לכל יעד בעולם

שירותי דואר מהיר מדלת לדלת בכל יעד בעולם

מכתבים, חבילות, דוגמאות, דברי דפוס ועוד.

מהיר, אמין, במחיר סביר.

עם מי את הולכת לתיאטרון בחורף.

קבקבי נוחות של מגון, קלים, אורטופדים ואופנתיים. צריך יותר מזה?

פרקשן 1&2

Magon

מגון - לנשים שעומדות על שלהן

שיווק: לבנדה 42, ת"א. 03-374961.

ילד ממש סלוני

כל הצרות בארץ הזאת באות מהמישפחה שלי. אני כבר הולכת עם ההרגשה הזאת שנים, ובצדק. הנה, למשל, בשבוע שעבר. בני בן ה־10 גמר את השומר הצעיר.

ביום השישי הוא הגיע הביתה מבית־הספר, ובהתלהבות נעורים סיפר לנו שבאו שני מדריכים נורא נחמדים מהשומר הצעיר והזמינו את ילדי הכיתה לפעולה בקן שלהם ביום שבת.

הוא שאל מה זה בדיוק תנועת־נוער, ואנחנו, ההורים, שרק מחכים להזדמנות לרבר קצת על נעורינו שאבדו, סיפרנו לו שעות על הליכות זיקית ועל אומגות מסוכנות ועל טיולים מפרכים, שבסופם לילות ללא שינה, וגניבת פירות ממושבים וקומזיצים מסביב למדורה ועל א"ש־לילה ארוך ומייגע, שבסופו חזרנו עייפים אך מרוצים. עם כל מישפט נצצו עיני הילד יותר. בעיני רוחו הוא כבר ראה את עצמו עומד יחד עם חבריו מהשומר הצעיר על גיבעה אחת, כשממול עומדים הפחדנים מהצופים, ולאט־לאט, ממש בסלו־מושן, הם מתקרבים מחנה אחד אל השני, כשמקלות הקפ"פ בידיהם. כל הלילה לא נרדם הילד המיסכן שלי מהתרגשות ומציפיה לאירוע המסעיר של הצטרפותו לחבורת הנועזים.

בשבת, בשעה 3 אחרי־הצהריים, נפרדנו ממנו בבירכת חזק־ואמץ. ב־4 וחצי הוא חזר ואמר שלקחו אותם לגן־העצמאות, והיה נורא משעמם, ובגלל זה הוא גמר את השומר הצעיר.

זה הנוער של היום, רבותיי וגבירותיי, ועם זה צריך לנצח.

בשביל עור חלק

יש אנשים שיש להם במה להשוויץ. שלושה דוקטורטים למשל, או לחילופין 3 מיליון דולר בבנק, או וילה עם בריכת שחיה, איי־קיו 340 ואפילו טעם קלאסי בלבוש.

לעומת זאת, יש אנשים שעם יד על הלב — אין להם במה להשוויץ. מה הם עושים? הם ממציאים. הם מחליטים למשל שנורא כדאי להם להשוויץ בכך שהם לא שותים קפה. כי זה רעל לגוף. או שהם בשום פנים ואופן לא קונים עגבניות בזמן השביתה, או בהחלט־בהחלט לא מוכנים להוריד את הזבל. כל מיני שטויות, העיקר שהבן־אדם עצמו ירגיש שבמשהו הוא מאוד מיוחד.

הנה, למשל, אני משוויצה כבר שנים בשני דברים. בזה שאני לעולם לא מאחרת לפגישה (בעניין הזה כולם צוחקים עליי מאחורי הגב) ובכך שפירסומת לא עובדת עליי.

כקוראת עיתונים אני חשופה לשלוש־מאות או ארבע־מאות פירסומות ביום, ומול כולם אני עומדת בכבוד.

אבל אתמול, ביז המודעות על דירת שיבעה מפלסים, שעוני־יוקרה בשליש המחיר, פרקולטורים לקפה ממין משובח, 420 מליון שקל בלוטו וטלפון במכונית, היתה גם מודעה קטנה שסיפרה על קרם פנים אטרנה 27, המוריד את כל הקמטים בפנים תוך 21 יום.

תוך זילזול זרקתי את העיתון ופתחתי טלוויזיה. אחר־כך משום־מה הרמתי את העיתון, והוא נפתח מעצמו בדיוק על המודעה של הקרם נגד הקמטים. שוב הינחתי את העיתון ושוב הסתכלתי על המודעה ועל האותיות הקטנות. ככה איזה 30 פעם. כשבכל פעם אני מזלזלת בעצמי יותר מאשר קודם.

בסוף הלכתי לראי, ובעזרת זכוכית־מגדלת בחנתי את מיספר הקמטים בפנים שלי (המיספר, אגב, שמור במערכת). באופן סופי ומוחלט זרקתי את העיתון כולו לזבל, ושכחתי מכל העניין הטיפשי הזה. באמת, קרם מוריד קמטים: שאני אאמין לזה?

למחרת בבוקר, בדרכי לעבודה, היה לי רגע של איבוד ההכרה, כנראה. אחרת איך אפשר להסביר את העובדה שפשוט נכנסתי לבית־מירקחת וקניתי את הקרם בסכום הסימלי של 35,000 שקל?

טוב, אז אין לי אופי בגרוש. אבל לפחות אני לא מאחרת לשום פגישה. גם כז משהו, לא?

מטאטא חדש מטאטא טוב

המטאטא הישן, ששירת אותנו באמונה כמעט 10 שנים, החזיר את נשמתו לבורא. יהא זיכרו ברוך.

בגלל זה שאנחנו כל הזמן מתקדמים בחיים, יש לנו עכשיו בבית מטאטא יפאני. כל המכשי־רים בבית שלנו, מלבד שני הילדים, הם מכשירים יפאניים.

ומה כל־כך יפאני במטאטא? אתם שואלים. או, אז טוב ששאלתם. זה לא סתם מקל ארוך שמחובר אל מברשת כמו שיש לכולם. המטאטא שלנו עשוי ממקל פלסטיק נמתח, ולכן גם אשה נמוכה מאוד וגם אשה גבוהה מאוד יכולות לעבוד איתו בנוחיות (טוב, בסדר, גם גברים יכולים). כל העסק שוקל פחות מחצי קילו, והחלק של המיברשת מסתובב על צירו ב־180 מעלות, בשביל אלה שמוכרחות באופן דחוף לנקות על כל גיבעה רמה ומתחת לכל ספה רעועה.

מחיר המטאטא לאזרחי ישראל — כ־34 אלף שקל; ולכוחות המזויינים, שיכולים לקנות בשקם — רק כ־24 אלף שקל, אז משתלם להתגייס לצה"ל או לא?

רעיון טיפשי

באמת צריך להוריד את שכר הלימוד של הסטודנטים באוניברסיטה. בכלל, צריך להתייחס אליהם יפה, כי הם העתיד של המדינה, החכמים ושאלה. זה ידוע שלא כל אחד יכול להגיע לאוני־ברסיטה. רק החכמים.

מטומטמים כמוני, למשל, בכלל לא מביגים למה הם שובתים, הסטודנטים. מטומטמים כמוני היו מייד חושבים שהדרך הכי־טובה לפתור את הבעיה שלהם היא להתחיל ללמוד, וכשיגיע זמן התשלום — לארגן שכולם ישלמו רק 900 דולר, או סכום אחר שייקבע ועד־הסטודנטים. נראה את השילטונות תובעים את כל הסטודנטים במדינה.

אבל עיזבו את זה. זה רעיון של בן־אדם שבחיים שלו לא למד באוניברסיטה. אז מה הוא יודע?

פינת בן־יהודה

נא לשבת בשקט, לשלב ידיים ולהקשיב היטב למורה:

ספסרטו הוא פשוט **אשנב**. אם אתם לא מאמינים? הציצו נא במילון למונחי הצילום. התשכ"ח, עמ' 73, מונח מס' 566. אמרתי לכם?

וחוץ מזה לא אומרים **וינל** אלא **שנה**, ואפילו לא אומרים **שפן־נסיונות** אלא **ארנבון־נסיונות**, וכמובן לא אומרים **ערב־שבת** אלא **לילי־שבת**.

ככה זה. אני לא הבטחתי לכם גן של שושנים. להיפך.

הפתעה

הגשם הראשון תפס אותנו גם השנה במיכנסיים קצרים, בסנדלים ובחולצות דקות. כשהסוודרים בנפטלין, המגפיים כבר בבויידם, המיטריות מקולקלות ובשהילדים גדלו מתוך מעיליי־החורף שלהם.

למה זה קורה לנו כל שנה?

אולי זה פשוט מראה שאי־אפשר לסמוך

עלינו שנהיה אי־פעם מוכנים לחורף, ולכן הביא אותנו משה רבנו, במקום לאנגליה או לשוויץ, דווקא לארץ הצחיחה והחמה הזאת, שבה אפילו אנשים בלתי מוכנים לחורף לא ימותו מקור.

לא? טוב, אז לא.

שירים ונשיקות

לאלה מבין מכרי שתמיד אומרים בחצי גאווה, שהם לא מבינים שירה ולא קוראים שירה, נהגתי לקנות את ספר שיריו של יורם טהר־לב תנשיקה הראשונה. הוא כנראה הבין שהגיע הזמן בשבילי להחליף את המתנה, ולכן הוא הוציא לאור בימים אלה את סיפרו הנשיקה השניה.

גם בספר השני ממשיך טהר־לב באותו קו של רומנטיקה, ארוטיקה, הומור ונוסטלגיה. כשלפ־עמים מתערבבים לו התחומים, והארוטיקה הופכת להומור והרומנטיקה לנוסטלגיה.

מי לא מבין שירה כשיש לה צורה כזאת:

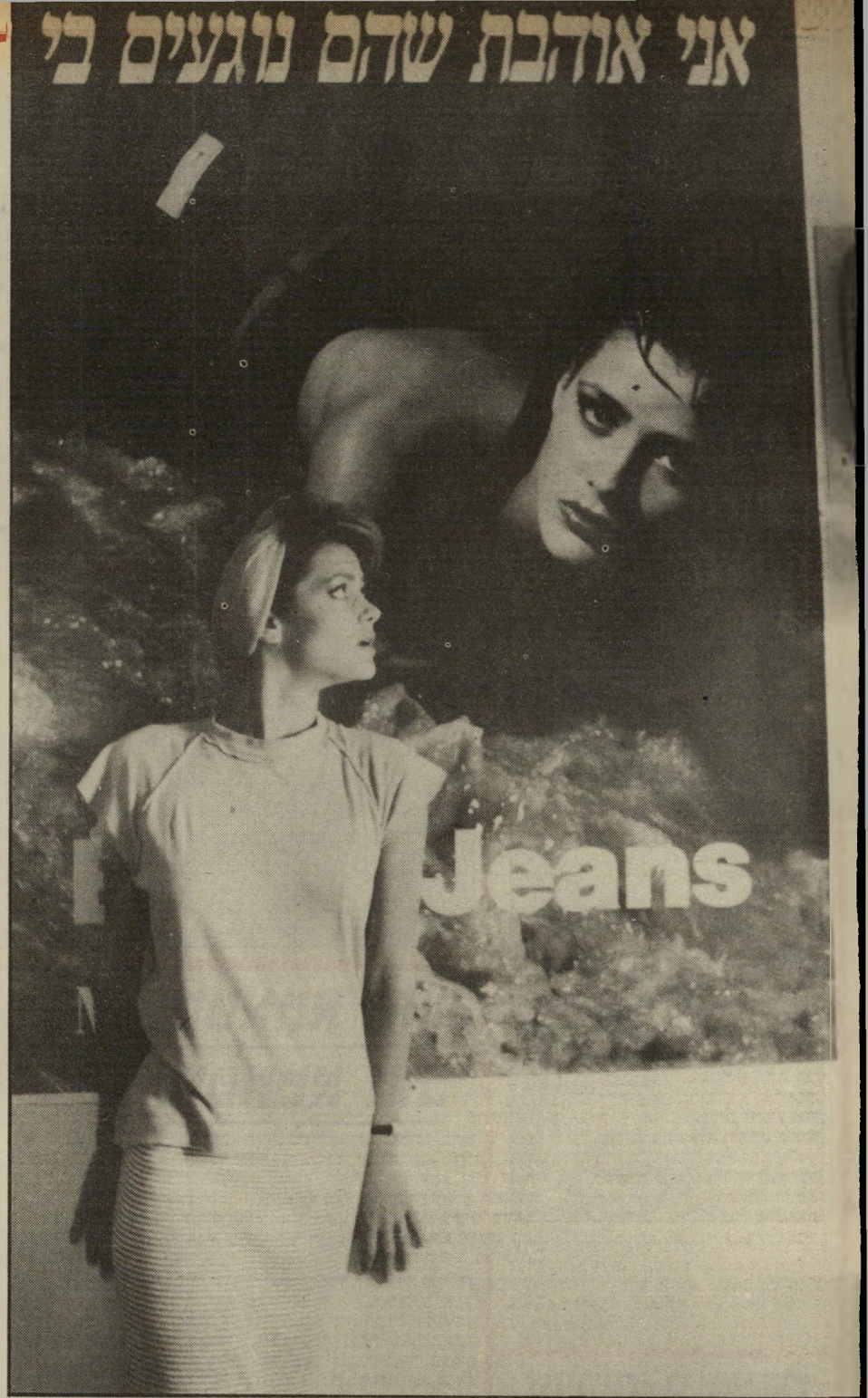
האהבה הראשונה שלי נפלה עליי
פיתאום
הייתי לא כל־כך מוכן, רציתי עוד לחלום
אבל כשזה הגיע, התביישתי בעצמי
נתתי אז לאצבעות ללכת במקומי

עברו הרבה שנים מאז, אני כבר מבוגר
אך בעניין הזה הכל נשאר אותו דבר
אני לא התגברתי עוד על המעצורים
אך לפחות למדתי לכתוב על זה שירים.

איורים: דני קרמן. הוצאה מוברת.

הפלא הוא שלספר מצורפת קלטת (אקדמיה. מה אתם אומרים עליי?) ואת העניין הזה אני מבינה רק אם הם מתכוונים שיקנה את הספר זוג שהבעל רק יודע לקרוא והאשה רק יודעת לשמוע. אבל זה באמת לא עניין שלי.

אני אוהבת שהם נוגעים בי

הנערה שמאחורי המודעה

רונית ליד הפוסטר השנוי במחלוקת, התלוי על הקיר שבחדרה. לדעתה, מי שלובשת מיכנסי ג'ינס צמודים, רוצה בוודאי להיראות סקסית, אבל אין פירוש הדבר שהיא מזמינה את כל עוברי־האורח לגעת בישבנה.

ספורט במיקצוע רונית במכון־ספורט. אומנם היא עזבה את בית־הספר בכתה י', אבל בכוונתה ללמוד חינוך גופני. היום היא עוסקת בהתעמלות קרקע ומכשירים.

כ מה ימים אחרי שהמודעה הר־פיעה בחוצות הערים, נסעה רונית ויגלר לחו"ל. הדוגמנית הצעירה, בת ה־16, שתמונתה מתנוססת על גבי מודעת פירסומת למיכנסי־ג'ינס („אני אוהבת שהם נוגעים בי"), התקשרה טלפונית להוריה. הם בישרו לה על הסערה שעוררה הפירסומת, על ההת־קוממות של נשים פמיניסטיות, אשר טענו כי זה זילזול באשה ומעורר אונס.

רונית אינה מבינה על מה כל המ־הומה. היא מכוכבת במודעה מפורסמת, ומכחינה זאת זכתה בהצלחה מיק־צועית. לדעתה, הפמיניסטיות הן נשים קיצוניות, הנלחמות בדברים שאינם כל־כך נוראיים או פוגעים.

„הן מגינות על הנשים? גם גברים צריכים להיות מוגנים. יש גברים יותר חלשים מהנשים, כמו ההומוסקסואלים, למשל, שאין להם כוח והם נרחקים מן החברה."

רונית היא דוגמנית בנשמה: „אני אוהבת להיות על הבימה." את הקר־יירה שלה התחילה מוקדם מאוד, בגיל 13, לפני שלוש שנים.

„אני לא

אומרת רונית ויגלר, בת ה־16, שתמונתה במיכנסי ג'ינס גרמה לסערה בקרב הנשים של ישראל

יום אחד, כשהלכה עם חברה דוג־מנית לאמרגן־דוגמניות, הוא הציע לה לדגמן. הראיון קרץ לה, אך הוריה לא רצו לשמוע על כך. היא הבינה שאין טעם לדבר איתם, ועשתה עיסקה עם האמרגן. שלוש תצוגות אופנה, תמורת קורס לדוגמנות, שנמשך חודשיים. הוא גם הצליח לשכנע את הוריה ש־הדוגמנות לא תפריע ללימודיה.

אביה התנגד בתוקף. אמה היתה רכה יותר, ורונית ניצלה את הפירצה. מאז היא ניצבת לפני המצלמה, ומקווה להמשיך לעשות זאת כל זמן שתוכל.

עיסוקה בדוגמנות מפריע קצת ליצור קשרים חברתיים, למרות שהיא פוגשת הרבה אנשים. „החברה הכי טובה שלי היא החתולה," אומרת רונית. אביה קנה לה חתולה פרסית גיזעית, כדי שתחדל להביא הביתה חתולים מיסכנים וחולים מהרחוב. היא טענה שאין מי שידאג להם. אבל היא המשיכה להביא.

„רציתי להיות בן!"

קיסטית, שאותה הביאה מלונדון. על י

היום היא הפסיקה, כי אין לה זמן. אבל, לדבריה, אם תראה כל בעל־חי חסר־אונים וזקוק לטיפול, היא תרוץ איתו לווטרינר.

לידידים אין לה זמן, מלבד חברה אחת, שהיא חברה מילדות. חוץ מזה, תשומת־לב וזמן של ממש היא מקדישה רק לחבר הקבוע שלה.

כבר בכיתה א' היה לה חבר. תמיד היו לה רק חברים־בנים, כי „תמיד רציתי להיות בן." אבל אהבה אמיתית היתה לה בגיל 13. „זה לא היה סקס. זאת היתה הנשיקה הראשונה." היא מאוד התרגשה ובכתה. כשסיפרה על כך לאמה, הגיבה האם בצחוק. איך זה היום? בכל פעם היא חושבת שמצאה אהבה. אבל אחרי שזה נגמר, היא מבינה שתמיד תבוא עוד אהבה חדשה. החבר הנוכחי מכיר את הגישה שלה לעניין הזה. „הרי גם הוא עשוי לעזוב אותי יום אחד. כל זמן שטוב לנו, אנחנו ביחד."

תמיד ישנים אצלה ידידים — נערי־

פמיניסטית!"

אזיקים ולראשה כובע־מלחים – אלה האביזרים שהיא משתמשת בהם בצילומיה. לרונית בגדים שהיא אוהבת לקנות בחו"ל. בתמונה מימין: רונית בבגד־ים נועז.

לא על סקס **בחברת החברה הכי־טובה שלה, חתולה פרסית, שאותה קיבלה במתנה מאביה, כדי שתפסיק לאסוף ברחוב חתולים מיסכנים וחולים, שאין מי שידאג להם.**

חוף גולשים מכל מיני מקומות בארץ, המזדמנים לתל־אביב, והיא מארחת אותם בביתה. בהתחלה הם התנגדו לרעיון, אבל אף פעם לא העיפו אותה מהבית. ועכשיו, כשיש לה חבר קבוע, הם מקבלים את העובדה שהוא ישן בחדרה.

לפעמים הוא מקנא לה, ובצדק, התפיסה של החברות שלהם היא של קשר קבוע. וגם היא מקנאה לו. אבל הוא יודע שהדוגמנות לגביה היא רק מיקצוע. יש ביניהם הבנה וחלוקת־תפקידים. הוא מכין של ומנקה, ולהיפך. וכך צריך להיות. "מה, האשה צריכה לעבוד במיטבח, והגבר חוזר מהעבודה, ומתיישב על הכורסא עם הרגליים על השולחן? היום נשים עובדות. לא רק גברים!" החבר שלה נוהג לשפוט את התצלומים שלה, והוא אוהב אותם. אבל בעיקבות המודעה המפורסמת הוא צועק בקול רם וצוחק: "הנה זאת שאוהבת שנוגעים בה!"

חוץ מעניין הבישולים, עניין השוויון לא כל־כך מעסיק אותה. "הנה, למשל, בצבא — רק הגברים נלחמים. אם הנשים רוצות שיוויון, שתלכנה להילחם!"

אולי יש קשר בין אי־השיוויון ובין החינוך שמקבלים בבית, כשלתינוק קונים אקדח, ולתינוקת בובה?

רונית דוחה את הרעיון ומספרת שבילדותה לא שיחקה בבובות. היא שיחקה במישחקים של האח הבוגר ממנה בשנתיים. והוא שיחק עם הבובות והדובונים שלה. לאחיה הקטן, בן השנתיים, אין צעצועי מילחמה. כמו רובה או חיילים מפלסטיק, מכיוון שאמא שלה מתנגדת למישחקי־מילחמה בבית.

בילדותה היא שיחקה במישחקים המוגדרים כמישחקים של בנים. היא אהבה לשחק כדורגל, לטפס על עצים. תמיד נפלה ונחבלה. רגליה היו תמיד פצועות, כמו רגלי־הבנים.

אבל היא גם מאוד מפונקת. "לכן אני יכולה ליפול באמצע הים ולהתחיל לשחות מייד. אבל מייד אחרי זה, אפצה את עצמי — אתפנק. אקנה לעצמי נעליים יקרות, למשל. אני יכולה להרשות לעצמי. אני עוברת קשה."

חוף־הים הוא אהבתה הגדולה השניה, אחרי הדוגמנות. הים זה הדבר הראשון שהיא זוכרת. כשטוב לה, היא רצה לים. כשעצוב לה — לים. אחיה הבכור התחיל לקחת אותה איתו לים, כשנהג לגלוש. הוא היה מעיר אותה בשעה 5 בבוקר, יום־יום, בחורף ובקיץ. הם נהגו לרכוב על אופניים לראות אם יש גלים. הם היו מגיעים לים עוד לפני הזקנים. רק טופסי המציל כבר היה שם.

בגיל 11 גם היא התחילה לגלוש, ואחר־כך למדה סקי־מים. היא ראתה שביץ הגלים הרבה יותר מעניין מאשר לשכב על החול ולהיצלות בשמש.

הוריה אומנם חשבו שזו מחלה, וניסו למנוע מילדיהם ללכת לים. "אבל מה, חסר טריקים? היינו בורחים לפני שהם התעוררו. וגם מבית הספר הייתי מתפלחת, ביום שבו ידעתי שיש גלים."

אחיה היה חוזר הביתה עייף, ואחר־כך מכין שיעורים. אבל היא נהגה ללכת לישון. כשאביה היה מבחין בכך, היה מעיר אותה ומכריח אותה להכין שיעורים, כשהוא יושב לצידה.

"בשביל הוריי, לימודים זה דבר ראשון. בפרט שאבי הוא מורה למתמטיקה בתיכון, ואמי רואת־חשבון. הם כל הזמן שטפו לי את השכל ללמוד — חוץ משיעורי־התעמלות, שלא הייתי מפספסת."

בים היא גילתה את אהבתה לספורט, ואחר־כך התחילה לעסוק בהתעמלות קרקע ומכשירים. בזה השקיעה את רוב זמנה. בעתיד, כשתמאס עליה הדוגמנות, היא מקווה לעסוק בחינוך גופני.

היא אומנם עזבה את בית־הספר בתחילת כיתה י', אבל בדיעה ברורה שתשוב להשלים את בחינות הבגרות. היא אפילו נרשמה — ושילמה מכיסה הפרטי — לבית־ספר אכסטרני. וזו, לדעתה, דוגמה טובה להוריה ולידידיה: כשלא לוחצים עליה, וכשהיא מרגישה שהיא רוצה — היא הולכת ללמוד.

אווירת אונס

על מה, בעצם, התעוררה כל ה־מהומה סביב המודעה?

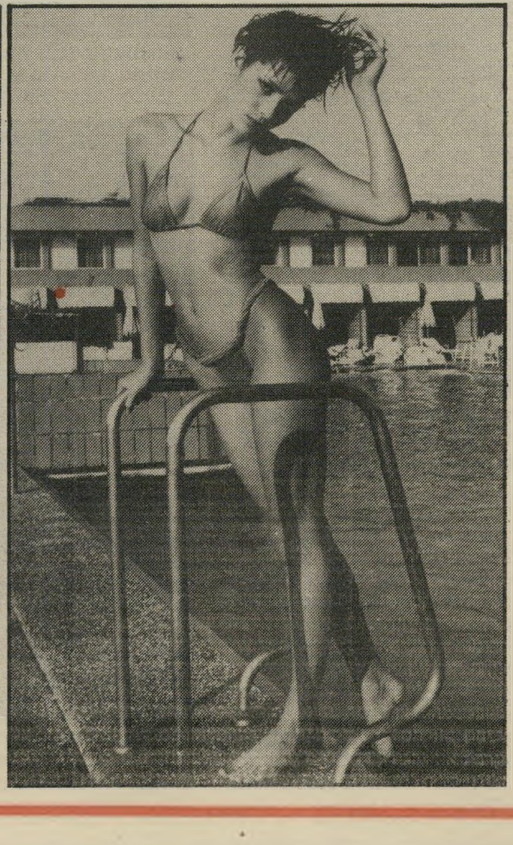
אסתר עילם, ממייסדות המרכז לסיוע לקורבנות אונס, טוענת כי דיכוי הנשים בעולם לובש בשנים האחרונות צורה חדשה, שהביטוי שלה הוא פורנוגרפיה. האשה משמשת כאובייקט מיני, בעוד שהגבר הוא בעל הבחירה והרצון. לכן, כשיש מודעה בנוסח "אני אוהבת שהם נוגעים בי", יש פה מסר שהאשה היא בעצם רכוש, ו"הם" יכולים לגעת בה מתי ש"הם" רוצים.

גם לדעתה של הפרופסור אליס שלווי, ראש שרולת הנשים בישראל, זו פירסומת שיש בה היבטים מיניים. לפירסומות כאלה יש השפעה מצטברת, ובסופו של דבר הן מעודדות אווירת־אונס.

"כל אירגוני הנשים, בתמיכת הגברים הפמיניסטים," אומרת הפרופסור, "צריכים לפנות ליצרנים, להביע סלידה מפירסומות כאלה ולדרוש להסיר אותן!"

כששואלים את רונית מה רעתה על הסיסמה שמופיעה מעל התצלום שלה, היא משיבה "אני לא נגד פירסומות שיש בהן רמז פורנוגרפי. אני לא פמיניסטית."

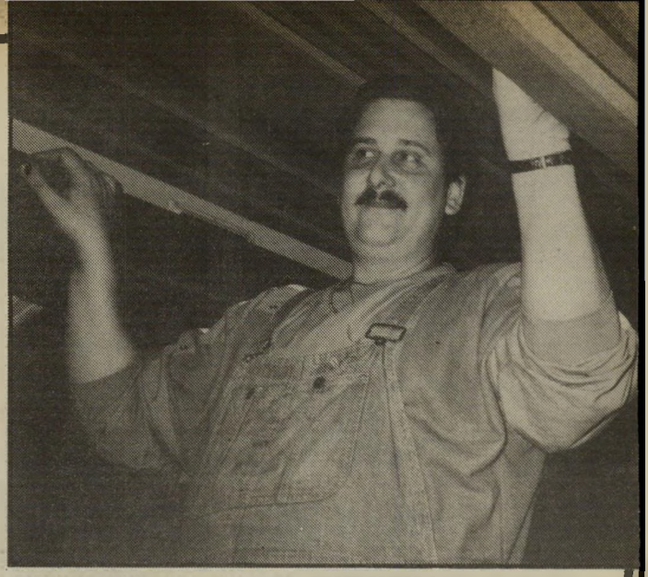

דוגמנית "אופנה" למעלה: רונית ב־תצוגת אופנה ב־מועדון תל־אביבי. מימין: בבריכה בתל־אביב.

אסתר ברוך

בסית על

זה יכול לקרות רק במקום אחר בעולם: בית־קפה שלם נכנס לאוטובוסים כדי לראות את עצמו בתערוכה אמנותית המתקיימת בעיר אחרת

המנצח באוטובוס משה איש־כסית עומד באוטובוס שהוביל את כל יושבי בית־הקפה לתערוכה במוסיאון־ישראל. שבה הונצחו על־ידי הצלם ברי פרידלנדר.

ר ושביו הקבועים של קפה כ־סית, מבלי יום השישי, חרגו ממינהגם ובאו למקום גם באמצע השבוע.

השבוע, ביום השלישי, שעליו נאמר פעמיים „כי טוב", טיפסו יושבי השול־חנות הקבועים לירושלים. לפתיחת תערוכת הצילומים של האמן ברי פרידלנדר שנפתחה במוסיאון ישר־אל. הם לא ויתרו על ההזדמנות, וכששבו לתל־אביב בשני אוטובוסים שנשכרו על־ידי כסית לצורך הנסיעה לתערוכה, הם נכנסו לבית־הקפה וחגגו — הפעם, לשם שינוי, לא בשולחנות הקבועים שלהם.

הצלם־האמן, שסיפק את הסיבה למסיבה, זרח מאושר. לא כך היו הדברים בעבר. פרידלנדר, שהתקבל הפעם בתשואות רמות, זכה בזמנו לביטויי עויינות ולשלל של כינויי־

בית־קפה נייד הזמר אריק לביא (מי־מין) ועוד כמה עשרות מוזמנים עלו ביום שלישי האחרון לתערוכה בירו־שלים בשני אוטובוסים, שיצאו מרחוב דיזנגוף, מול בית־הקפה. באמצע בולט העיתונאי שלמה שבא, ובצד שמאל – יושב הפרופסור אפרים טורגובניק.

פורטרט של גברת אחת הגברות מכסית, המונצחות בצילומיו של פרידלנדר, מחייכת לצילום שלה. זוהי אילה כספי, בתו של מנהל סולל־בונה לשעבר.

קטלוג מהחיים המשורר יונה בן־יהו־דה („יב"י"), האוחז בידיו את קטלוג התערוכה, לצד הפרופסור הירושלמי לתיאטרון ולסיפרות אנגלית אריה זקס (מזוקן), המחבק את חווה לוי בתערוכה. יב"י, המבלה בכסית יום־יום, בוקר, צהריים וערב, הוא חבר טוב של זקס.

מוצגים במוסיאון הפיזמונאי דידי מנוסי, איש ידיעות אחרונות, מיושבי הקבע של כסית בימי השישי בצהריים, מרכיב מישקפיים כדי להתבונן בפניניה רוזנבלום.

גנאי בגלל צילומים אלה.

הצלם החל יושב בכסית בשנת 1976, כשלמד קולנוע באוניברסיטת תל־אביב. אבל רק כעבור חמש שנים העז לתעד בצילום את באי כסית ביום השישי, שהוא יום מיוחד בבית־הקפה.

ברי התחיל לצלם. בשולחן־המנה־לים — כפי שמכונה אחד השולחנות, שלידו מתקבצים תמיד מנהלי־חברות וידידיהם — חששו שהוא צלם סמוי של מס־ההכנסה. בשולחן־השמאלנים התעורר חשש שהוא סוכן של שירות הביטחון הכללי. לא היה חסר הרבה שהוא יחטוף מכות ומצלמתו תישבר.

הצילומים נמשכו עד תחילת מיל־חמת־הלבנון. אז נסע האמן ללונדון, ובידו תיק צילומי בית־הקפה. שם, בגלריה ניקון המפורסמת, הציג במשך כמה שבועות את הצילומים מרחוב דיזנגוף.

פרידלנדר, צלם מיקצועי ומורה בבית־ספר לצילום, זכה השבוע להכרת המימסד המוסיאוני, ומה שחשוב יותר — להכרה מיושבי כסית.

השבוע, כשעלו מצולמיו למוסי־און ישראל, כדי להשתתף בפתיחת התערוכה, סבלו נוסעי אחד האוטובו־סים ממחסור בשתיה חריפה. הסנגריה שהכין משה איש־כסית הוכנסה לתא־המיטען, והנוסעים, שלא יכלו להשת־כר לפני פתיחת־התערוכה, ירדו בירו־שלים בעצבות רבה. נוסעי האוטובוס השני ירדו עליזים ושמחים — השתיה סופקה להם בשעת הנסיעה.

בתערוכה זיהו הנוכחים את עצמם כמו בצילומי־מחזור שנתי של בית־ספר, כשמשה איש־כסית משגיח על האורחים שלא יימלטו מהסנגריה המפורסת שלו.

גלגלים

שירי מולדת עמיקם גורביץ, מנחה ומו־ציא־לאור, הינחה את החגיגה בכסית. הוא ניצח על הנוכחים, ששרו שירי־מולדת. גורביץ, אף הוא מוותיקי בית־הקפה, יושב בין השחקנית אופליה שטראל וחווה לוי, עובדת מישרד־נסיעות. המסיבה הזו נמשכה עד מאוחר.

סוכן השי"ב פרידלנדר ואשתו אורלי באו למסיבה, שנערכה בתל־אביב – בכסית, כמובן. את תינוקם השאירו במכוניתם. בעבר, כשצילם בבית־הקפה, חשדו בו שהוא סוכן ש"ב.

מאחורי הסורג לאה איש־כסית, אמו של משה ואלמנתו של חצקל, עומדת כשדמעות של התרגשות בעיניה, ומביטה מבין הסורגים פנימה. לאה ידועה כבשלנית מעולה.

העיתונאי דידי מנוסי ואשתו צילה כמעט שהשביתו את השימחה. הם באו לתערוכה עם בתם החיילת, אך כשכולם עלו לאוטובוס בדרך לתל־אביב, התברר שנעלמו עיקבותיה. רק אחרי חיפושים נואשים היא נמצאה באגף הקלאסי של המוסיאון.

בשובם סוף־סוף לתל־אביב, נערכה מסיבת המצולמים.

דלק נוזלי באי התערוכה במוסיאון ישראל עומדים בתור לפני הדוד הגדול, שעמד באמצע התערוכה, שבו עורבבה הסנגריה המשכרת של משה איש־כסית. מוזג צדוק קראוס, אחיו של שמוליק. למטה: מתחככים בתערוכה ירושלמית, שבה היה הפעם רוב לתל־אביבים.

הגיבורים לא עייפים ותיק הפנתרים כוכבי שמש (מימין) והמשורר יב"י חוגגים בקפה כסית. עדיין כוחם עימם, בשעות הקטנות והמאוחרות של הלילה.

אריק לביא, שתיעד את התערוכה והמסיבה במצלמת־וידיאו, סירב להשתתף בשירה־בציבור עד שלא קיבל קציצת־בשר. בין שיר לשיר קם מתנדב אחר ונאם על כסית, על ותיקיה ועל ממשיכיה. אל החוגגים הצטרפה גם עליה, בתו בת השבועיים של הצלם.

כל אותה עת ישבו בצד שניים שכל המהומה לא הותירה עליהם רושם. הם היו שקועים בלוח־מישבצות וב־32 כלים מגולפים. היו אלה נציגי שחקני־השח־מת, הממלאים את כסית בכל ימי השבוע, מלבד יום השישי, שבו אוסר עליהם משה איש־כסית לשחק במקום, ואז מתפנים השולחנות ללקוחות הקבועים, שאותם הנציח פרידלנדר במצלמתו.

ובכל זאת, היו נפקדים. אורי ליפשיץ, שציור קיר ענק שלו מעטר את

(המשך בעמוד 26)

צביקה טישלר

כסית על גלגלים

(המשך מעמוד 25)

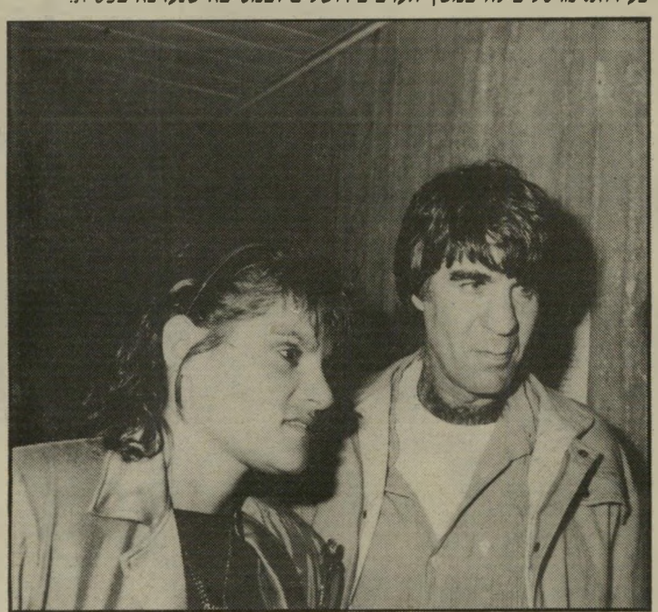
אחד מקירות בית־הקפה כסית, ובו גושבי־הקבע של המקום, לא בא לתע־רוכה. וכך גם העיתונאי עמוס קינן, שבזמנו לא הניח לפרידלנדר לצלם כאוות־נפשו. קינן שוחה בחו"ל. שולחן מצפן נעדר אף הוא, וכך גם יצחק ליבני, מי שהיה מנכ"ל רשות־השידור, והפסיכיאטר ריצ'רד קורנהויזר. הגר־פיקאי דויד („טרטה") טרטקובר לקח חלק רק במחצית הראשונה של הערב.

ובלטה בהיעדרה פנינה רוזנבלום, שאר־תה קלט פרידלנדר בעדשתו במידרכה שלפני בית־הקפה.

אתר־חצות החלו להשוות בין הדמו־יות של ליפשיץ ובין הצילומים של פרידלנדר. מבלי להיכנס לוויכוח על ביקורת אמנותית, יכלו כמה ממש־תתפי המסיבה לשמוח פעמיים: הם הונצחו על שני קירות — הקיר ב־כסית והקיר במוסיאון ישראל.

מרסל נהנה מרסל קאופמן, המלצר הוותיק והמפורסם של כסית, שפרש לגימלאות, מחבק בשתי ידיו שתי צעירות. מרסל בילה במשך הערב בירושלים ובמסיבה שנערכה בכסית.

שמוליק מזהה שמוליק קראוס וחברתו פטרישה. קראוס חיפש את עצמו במוסיאון־ישראל בצילו־מיו של פרידלנדר ושב אחר־כך לכסית והיה צמוד כל הערב לחברתו.

סנונית אחרונה צבי אל־פלג מעלעל בקטלוג התערוכה, שמציג לפניו יב"י. לידו: מיכל סנונית. למעלה מימין: מלצר בכסית. לצד אריק לביא; מתחתיו – כוכבי שמש.

מצברי גולד
G.N.B.
36 חודשי אחריות פרו-רטה
או 24 חודשים אחריות מלאה
7 שנים
נסיון טוב בישראל!
המצבר הזול ביותר
ניתן ביבוא.
never needs water
Free
לרכב פרטי
36 חודשי אחריות
פרו-רטה
• ללא הוספת מים
• ללא קורוזיה.
• מצבר סגור ללא טיפול
סוכנים לישראל
אחים פוק
סוכנויות · יבוא
בע"מ
תל-אביב, רח' לינקולן 19 ת.ד. 884 טל. 201935, 03-284976

מודעות בטלפון
לכל העתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת
ישראכרט
ויזה
DINERS CLUB INTERNATIONAL ISRAEL LTD
שרות ת.ד. ללא תשלום – חניה חופשית במקום
פרסום אידיאל
אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 – 20.00 רצוף
03-227117/8

תן טרמפ לחייל

החבר הראשון של שרה אנג'ל מכריז:

„אני אוהב את שרה ושמעיה!"

לא־עד־מדינה דה־פז
„הכבוד שלי חשוב לי!"

„רק **אחרי** שקראתי את הכתבה שנתפרסמה לפני כמה שבועות בהעולם הזה התבררו לי כל מיני דברים. היו כמה טלפונים מוזרים לביתי, ולא הבנתי מה קרה.

„בכתבה היה כתוב, כי אני הייתי עד־מדינה בתיק נגד שרה אנג'ל. זה לא נכון! אני לא הייתי עד־מדינה! לא עשיתי שום הסכם עם התביעה. העדתי בגלל מה. הוא סיפר לי כי בדרך־כלל באים לבקר אותו כל ערב המון חברים, אבל בגללי הוא אמר לכולם לא לבוא כי הוא רוצה להכיר אותי יותר טוב.

באתי לשם עם החברה שהיתה לי באותה תקופה, וארבעתנו בילינו ערב מרתק. ישבנו ודיברנו עד הבוקר. העולם שלו מאוד עניין אותי והוא התעניין בעולם שלי ושאל הרבה על הצבא ועל הצנחנים. מצאנו שפה משותפת והיה ערב מעניין מאוד.

דורסים חלשים

ר' **איתי מייד** כי היחסים בינו ובין שרה מצויינים. הם נראו מאוהבים. נראה היה שהנא ממש מטורף עליה. הוא לא נראה לי מסומם. וכלל לא חשבתי על זה אז. הוא היה מאוד נינוח ולא תוקפני. הוא סיפר לי על הכלא שאליו נכנס בגיל 17, ואמר ששם למד שאם אתה חלש — דורסים אותך. זה מאוד הרשים אותי.

התיידדנו והתראינו עוד כמה פעמים בביתם, אבל לא היכרתי איש מחבריו.

לא שאלתי ממה הם מתפרנסים. אבל נדמה לי ששמעיה סיפר שיש לו איזה עסק בשוק. שרה היתה אז מאושרת מאוד. אמרתי להם ששרה התחתנה בדיוק עם האדם שהיתה צריכה להתחתן. הם נראו לי זוג משמיים.

אחר כך שוב נפרדו דרכנו. לא התראינו איזו תקופה. אני נסעתי שוב לחו"ל ושהיתי שם שנה. בשבוע שנסעתי לחו"ל, שמעיה ושרה נעצרו לראשונה בעניין הרצח הכפול. אז הם שוחררו לאחר זמן קצר. כאשר חזרתי ארצה, אחרי שנה, הם כבר היו במעצר ממושך. ביררתי את כתובתה של שרה ושלחתי לה מיכתב לכלא. רציתי לעודד אותה וגם להזכיר לה שאם היא צריכה משהו, אני עומד לרשותה, וביקשתי שתכתוב לי בחזרה.

קיבלתי תשובה ממנה. היא מאוד שמחה לקבל את מיכתבי וביקשה שאבוא לבקר אותה בכלא. ביקרתי אותה, והיא הזמינה אותי לבוא למישפט. כך נוצר הקשר בינינו מחדש.

האמנתי בחפותם של שמעיה ושרה. חשבתי כי עדי־המדינה בתיק החליפו את הרוצחים האמיתיים בשמעיה ושרה. במהלך המישפט התחלתי לבקר גם את שמעיה בכלא. הלכתי אליו באופן הרגיל ביותר ולא חששתי להסתבך עם המישטרה. בביקורים אלה למדתי לאהוב את שמעיה. אפילו כאשר התנהג בצורה מוזרה במישפט, קילל את השופטים, ירק עליהם וזרק חפצים, זה נראה לי תגובה על דברים שקרו באולם בית־המישפט.

שמעיה ושרה אנג'ל
„אני נגד חברים שלי בחיים לא אלך!"

אחר־כך התברר לנו כי תמיד הרגשנו אותו הדבר. כאשר היא התגעגעה אליי חזק — גם אני התגעגעתי, וכאשר הרגישה ניכור — גם אני הרגשתי כך.

כאשר חזרה ארצה, היתה מין זרות בינינו. גם כאשר היינו יחד, לא אמרנו שאנחנו חברים, זה פשוט קרה. וכך נפרדנו וכל אחד הלך לדרכו.

הייתי בארמן. בזמנו זה היה המקום בתל־אביב, כולם באו לשם, גם שרה. כך נפגשנו. היא היתה אז בת 17, נמשכתי אליה כי היא היתה פיקחית, צחקנית ומלאת־חיים. היא גם היתה יפה מאוד. היא היתה צעירה. אבל התכוננה כבר לבחינות לאוניברסיטה, היא רצתה להמשיך ללמוד.

באותו זמן היתה לי דירה שכורה, עם עוד כמה חבר'ה. היינו יושבים שם לילות שלמים, מדברים ומקשיבים למוסיקה. גם שרה רצתה לנסוע לחו"ל לראות דברים, ודיברנו על זה. אני הייתי החבר הראשון הרציני שלה אני זמן רב לא נפגשתי איתה, אבל בשלב מסויים שמעתי שהיא מתחתנת. לא הייתי בחתונה ולא ידעתי עם מי התחתנה.

בערך שנה וחצי אחרי שנפרדנו.

אומנם כעד־תביעה, אבל לא קיבלתי שום הטבות על כך. להיפך, אמרו לי שעוד יכולים להגיש נגדי כתב־אישום."

כך פתח גיל דה־פז את דבריו.

גיל דה־פז, שהיה החבר הראשון של שרה אנג'ל, החשוד כי הוא שהבריח עבורה את האקדח לשמעיה בכלא, מספר ל העולם הזה על היכרותו ויחסיו עם בני־הזוג המפורסם ביותר בעולם הפשע

כאשר הגיע השבוע למערכת העולם הזה.

גיל הוא בחור נאה, דק־גיזרה ובעל עיניים כחולות וחיוך פיקחי. כאשר החל מספר על היכרותו ויחסיו עם שרה ושמעיה אנג'ל, הזוג הנודע ביותר בעולם התחתון, עישן ללא הרף, ומפעם לפעם רעדו ידיו. „זה מכיוון שהכבוד שלי מאוד חשוב לי, ואני נגד העניין של עדי־מדינה, לכן אני נרגש," הסביר.

מספר גיל:

היכרתי את שרה כאשר הייתי בן 21, לפני כשמונה שנים. אני הייתי בדיוק אחרי צבא. שירתי בצנחנים, נסעתי לחופשה לחו"ל, וכאשר חזרתי, עבדתי במיסעדה באבא בתל־אביב. חושב, ואהבנו מאוד זה את זה.

עבדתי כדי לחסוך כסף ולנסוע שוב לחוץ־לארץ. אני אוהב את זה. עד היום אני עובד, חוסך כסף, ואחר כך נוסע. לא נמשכתי לשום מיקצוע מסויים ולא אהבתי ללמוד. ובכל זאת מצאתי שפה משותפת עם שרה. היינו מדברים על ספרים שקראנו שנינו, כמו מילכוד 22. והיא גם הביאה לי ספר טוב — את האידיוט של דוסטוייבסקי.

אחרי שהיינו חברים שמונה חודשים, היתה לשרה פיתאום הזדמנות לנסוע לחו"ל. אני עוד לא אספתי מספיק כסף והוחלט שהיא תיסע לבדה ואני אצטרף אליה. היא נסעה, אבל לא יכולתי להצטרף והיא חזרה אחרי חודש. אחרי שחזרה ארצה נפרדנו. פגשתי אותה באוטובוס. ירדנו יחד ודיברנו. אז סיפרה לי על בעלה. היא אמרה שהוא נחשב לפושע גדול, „עבריין מס' 1," לדבריה. היא אמרה לי שהיא מאוד אוהבת אותו וכי זה סיפור־אהבה גדול, ממש סיפור מהסרטים. היא אמרה לי כי סיפרה עליי לשמעיה והוא רוצה להכיר אותי. גם אני גיליתי בו עניין רב.

אחרי זמן קצר שוב נפגשנו במיקרה בדיזנגוף. הפעם היא היתה עם שמעיה והיא הכירה לי אותו. לחצנו ידיים וכבר באותו ערב באתי לביתם. הם גרו אז בקריית־שלום. כבר ממבט ראשון התרשמתי טוב משמעיה. באותה תקופה הוא היה במעצר־בית משמונה בערב עד שש בבוקר. אני לא זוכר כאשר נגמר המישפט, שמעיה הורשע ונשלח למאסר־עולם, ושרה זוכתה ויצאה לחופשי. נפגשתי איתה הרבה והייתי מבקר יחד איתה את שמעיה. לפעמים היינו נוסעים רק שנינו, ולפעמים נסענו עם אמא של שמעיה. חיכיתי בחוץ ליד הכלא, כמו כל האנשים שהיו שם, ולא ראיתי בזה שום דבר יוצא־דופן.

אקדח לכלא

א' **חרי העונש** שמעיה נראה לי עצוב והיה די מדוכא. אבל דיברנו על כל הנושאים שבעולם. הוא שמח

(המשך בעמוד 32)

אילנה אלון

כשאנחנו "מסדרים" אותך, אתה מרוויח

גרפיקאי, פרסומאי, בעל עסק:
בפעם הבאה כשתזדקק לשרותי סדר צילום פנה אלינו. אין לך מה להפסיד מלבד תעריפי־סדר גבוהים!

ביצוע מהיר, של עבודות דחופות!
ביצוע וביצוע גראפי
הטיה לשני הכיוונים הרחבה, הצרה
מודעות, הזמנות, קטלוגים, חוברות, מאזנים, כתבי־עת בעברית ובלועזית.

צפריר רוני, סדר צילום בצפון העיר
רח' בובליק 15 ת"א, 447363; וגם ברעננה, אחוזה 142, 052־447985

מזל טוב — נולד לכם בן

מסיבות ברית וחתונות
המוצלחות ביותר

בבית הרופא
עם הגן היפה

תל־אביב, רחוב הפטמן 1
המשרד פתוח: בשעות 10-13; 17-19
טלפונים: 722314, 298772, 9223244

איתן עמיחי הדברת מזיקים

בע"מ
מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.
רמת־גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 790114-5-6 רש' מס' 21 עסק 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך

זקוק דחוף למודעה?
מודעון
לשרותך 24 שעות ביממה
03־38 38 38
לבעלי כרטיסי אשראי בלבד

שולה

השתלת ציפורניים מלאכותיות בשיטה אמריקאית — בידיים וגם ברגליים וכן השתלת ריסים.
גם ציפורן טבעית סדוקה או שבורה מתוקנת אצלנו, ונהיית — כחדשה!

תל־אביב, המלך ג'ורג' 72
טל. 282969, 284919, 295318

תן טרמפ לחייל

חטיפת סודותיך

אפשר למנוע על־ידי
* מכשירים למניעת ציתותים בטלפון
* שרות לגילוי מיקרופונים מושתלים
* מגלי מתכות
* מזכירות אוטומטיות

רדין דוקטור בע"מ
שלום עליכם 18, ת"א, טל' 286444

1985
ריאנה
קורסים מקצועיים ברמה גבוהה לספרות נשים וגברים.
לקוסמטיקה ואיפור. לאפילציה.
לפדיקור ומניקור
30 שנות נסיון
"ריאנה"
המכון הישראלי לספרות יקוסמטיקה
רייזנוף 190 ת"א 229388 226066

■ דיוקנו של טרוריסט ■

(המשך מעמוד 16)

● איך אתה מסתדר עם ה־עובדה שבהתנקשויות נרצחו יותר ערבים בידי ערבים, מא־שר בידי הציונים?

הערבים האלה, שאתם מתכוונים אליהם, אינם אלא מכשירים בידי ה־ציונים והאימפריאליסטים. את המדי־נות בחצי־האי ערב עוד נלמד ש־הילדים שלנו בסוריה, בלבנון, בירדן ובפלסטין אינם שווים פחות מאשר הילדים שלהם בסעודיה, בקטר, בבחריין, בכווית ובעומאן.

● אש"ף מסולג עתה. האם יש לכם, לדעתך, סיכוי כלשהו לנצח את ישראל באמצעים צבאיים?

לא הפלסטינים ולא אש"ף יצליחו אי־פעם להשיג ניצחון צבאי על הציונים. את הניצחון על הציונים ניתן להשיג רק באסטראטגיה כלל־ערבית. כל הערבים צריכים להשתתף בכך. כל עוד קיימת הישות הציונית בפלסטין, ייאלצו הערבים להתאחד, כדי להת־מודד עם סכנה זו.

אנו, הפלסטינים והלבנונים, נהיה הנפץ למאבק הכלל־ערבי בציונים. אנחנו נצית את התבערה הגדולה במיזרח התיכון.

● האם אתה מאמין בר־צינות שסוריה תרשה לך להילחם בישראל מתוך השטח שלה?

לא זאת השאלה, אלא: איך יתפתח הסיכסוך בין הערבים והציונים בשנים הבאות? איך יפתח המישטר הסורי את יחסיו עם הכוחות האחרים במרחב? חשוב גם: איך תתפתח סוריה, האם תהיה בסיס למהפכה שלנו או לא?

● מה יחסך לקראפי וללוב שלו?

האח מועמר הוא אדם ישר־לב. קושרת אותנו ידידות עמוקה וחזקה. היחסים בינינו מבוססים על כבוד הדדי. אנחנו חולמים את אותו החלום: אומה ערבית מאוחדת. הוא ציפור בודדת, ציפור ששרה את השיר שלה מחוץ ללהקת הציפורים האחרות. אבל אי־פעם תתעופפנה הציפורים האחרות אליו, ותשרנה את שירו יחד איתו.

ארצו היא בסיס מוצק נגד האימפר־יאליזם והציונות. הוא שונא את האימפריאליזם האמריקאי בכל ליבו. לנו הוא סעד גדול.

● איזה חלק ממדיניותו אתה דוחה?

אין לנו כל הסתייגות מרעיונותיו הפוליטיים. כמה מן ההגדרות והני־סוחים שלו שונים משלנו, אך עקרונות־היסוד שלו שווים לעק־רונותינו.

■ ■ ■

(ראיון זה מבהיר לחלוטין שאין כל יכולת לישראל לחיות בשלום. אם אבו־נידאל ואנשים כמוהו יצ־ליחו להשתלט על העולם הערבי והעם הפלסטיני, שלילתו את עצם קיומה של המדינה, בכל צורה ש־היא, היא מוחלטת.

משום־כך מוזר שבעתיים ש־קיים למעשה שיתוף־פעולה אוטו־מטי בין איש זה ובין המדיניות של ממשלות־ישראל. כל פעולות אבו־נידאל – החל בהתנקשות בחיי ה־שגריר ארגוב וכלה בפיגועים ב־בתי־כנסת באירופה – משרתות את התעמולה הישראלית ואת ה־תוכניות הקיצוניות של ישראל. מעולם לא נודע על פעולה כלשהי של זרועות־הביטחון הישראליות נגד אבו־נידאל. להיפך, ישראל פו־עלת במלוא המרץ וללא־לאות נגד אוייבו העיקרי של אבו־נידאל – ערפאת.

ערב פרוץ מילחמת־הלבנון ביק־שו ראשי שרותי־הביטחון להסביר למנחם בגין בישיבת־הממשלה כי אין למעשה עילה למילחמה ב־אש"ף, מפני שרובצת תהום בין אש"ף ובין אבו־נידאל, והוא שהתנקש בחיי ארגוב. בגין שיסע את דבריהם ואמר: „אין צורך, כולם אש"ף.")

במדינה

דיעות מיכתב לחייל

חברו לנשק של הרמטכ"ל מספר לחיילים על מילחמתיו

במחסום־הכביש, אי־שם בגדה, עצ־רו החיילים לבדיקה את המכוניות נושאות לוחיות־הזיהוי של השטחים הכבושים. המכוניות בעלות המיספר הצהוב הורשו לעבור ללא בדיקה.

באחת המכוניות הישראליות פתח הנהג את החלון והושיט ידו החוצה. הוא נתן לחייל דף נייר.

„זה מהאגודה למען החייל?" שאל הצנחן. הנהג חייך ולא ענה.

גדעון ספירו, הנהג החרוץ החורש לאחרונה את כבישי השטחים הכבו־שים, אינו מחלק מתנות לחיילים ואינו בא לעודד אותם בתפקידם. להיפך. הוא מנסה לזרוע בליבם רעיונות חר־שים.

כותב ספירו במיכתבו לחיי־לים:

צנחן, חייל!

אני פונה אליך כאזרח־ישראל וכ־איש מערך־המילואים של צה"ל.

את שרותי בצבא הסדיר עשיתי בש־עתו בגדוד 890 של הצנחנים, בצוותא עם הרמטכ"ל שלך, משה לוי. יחד השתתפנו בצניחה המפורסמת במעבר־המיתלה, בשנת 1956, במיסגרת ה־פלישה הישראלית למצריים, שלימים קיבלה את השם הפסטורלי „מיבצע קדש".

מאז עברו מיספר שנים, עברתי עוד כמה מילחמות, והפקתי לקחים שאותם אני רוצה לחלוק עימך.

ראשית, למדתי, כי אין זה מתפקידי לפלוש לארצות שכנות כדי לסדר שם את העניינים בהתאם לרצוני ולהמליך שם נשיא אשר יופעל על־ידי בשלט־רחוק.

שנית, הבנתי כי שליטה על אוכ־לוסיה של עם אחר הינה בלתי־צודקת, בלתי־כדאית, מביאה אך ורק צרות צרורות, מסוכנת, משחיתה ואין לה כל קשר להגנת המדינה, לה אני מחוייב כחייל.

התוצאה: סירבתי להימנות עם ה־צבא הישראלי שפלש ללבנון וסירבתי לשרת בשטחים הכבושים כחלק מצבא הכיבוש הישראלי.

עליך לזכור: כשאתה מסתובב בשכם, בראמאללה או בחברון, כש־בידיך נשק טעון המופנה כלפי האוכלוסיה האזרחית של עם אחר, אתה לא פותר שום בעיה — רק מחריף אותה. אתה לא מגן על ישראל, אלא מזרז את המילחמה הבאה.

שום עם אינו אוהב שישלטו בו. אנו לא אהבנו זאת שעה שהבריטים שלטו בנו, והפלסטינים אינם אוהבים כשאתה עושה זאת להם.

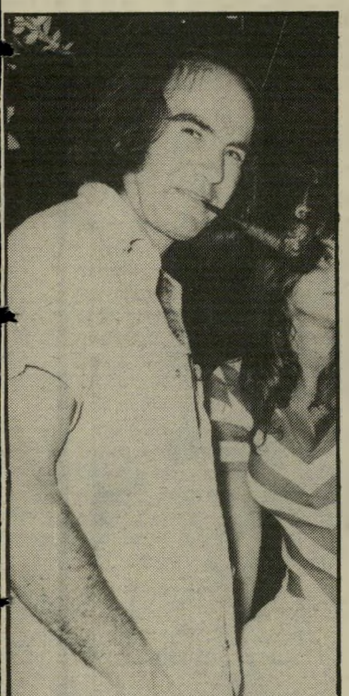
ראה איך ההיסטוריה חומדת לה לצון. כשהבריטים רצו להניג „יד קשה" נגד הישוב היהודי, הם שלחו לרחובות הערים את צנחניהם. שנודעו אז בשם „כלניות". היום שולחת ישראל את צנחניה, הכלניות שלה, כדי לשלול את חרויות־האדם וזכויות־האזרח מהעם הפלסטיני. מנהיגי־ישראל, שסבלו בשעתו מהיד הקשה הבריטית, לא למדו את הלקח, ומפעילים היום אותן השיטות נגד העם הפלסטיני. כפי שזה לא עזר אז, כך זה לא יעזור גם היום.

חשוב שתזכור: אין כיבוש ליברלי. כל כיבוש כרוך בטירטור, השפלה ועינישה קולקטיבית. כל כיבוש כרוך בהפלת חללים חפים מכל פשע. רק לפני כמה ימים ירה חייל מצבא הכיבוש הישראלי והרג ילד פלסטיני בן חמש. כל אלו לא ירבו שקט. הם רק יחריפו את ההתנגדות לכיבוש.

הסכנה לחייך נובעת מעצם הי־מצאותך במקום שבו אתה מסתובב. האפשרות כי פלסטיני כלשהו יתקע בך סכין או יירה בך היא תוצאה ישירה מהשוטטות המתגרה שלך בקרב אוכ־לוסיה פלסטינית.

חשוב רגע: כיצד אתה, חבריך ומישפחתך, הייתם מגיבים אילו צבא זר היה מסתובב בשכונתכם ועירכם, ועושה שם את מה שאתה עושה היום לפלסטינים?

אל תשכח את קרוב ל־700 הרוגי מילחמת־לבנון, ביניהם גם ודאי כמה מחבריך, אשר נפלו לשווא בגלל מנהיגות כושלת, שסברה כי ניתן לשלוט על עם אחר. אל תשכח את מותו המיותר של החייל שנהרג לפני כמה שבועות בקסבה של חברון. הימצאותו שם נבעה מהיגררות אחר טירוף של מתנחלים, הסבורים כי יש להם קו ישיר לקדוש־ברוך־הוא. תח־שוב על עתידך. על החיים שאתה יכול ליצור, על החוויות שעוד נכונו לך

סמל (מיל') ספירו
„אין זה מתפקידו לפלוש!"

ואשר נשללו מחבריך החללים שנפלו בלבנון. למה לך לסכן את חייך על שטויות?

ולבסוף, חשוב מאוד־מאוד שתזכור: קיים בצה"ל מושג של פקודה בלתי־חוקית. זכותך וחובתך לסרב למלא פקודה כזו.

אל תשכח כי זכותך להגיש טופס בקשת העברה, כדי לשרת בתחומי הקו הירוק.

הפתרון אינו ב„יד החזקה" ולא בגיוסנות אלא בהידברות ובמשא־ומתן, שיובילו לשלום ודרקיום.

סמל (מיל') גדעון ספירו.

ת"ד 7323 ירושלים (בגבולות הקו הירוק).

עד כאן פנייתו של ספירו.

הסמל (מיל') אינו פונה רק לחיילים הזוטרים. ואינו פועל במחתרת. מזה שנים הוא עושה לעצמו נוהג לפנות לקצינים בכירים, להזכיר להם את עברם המשותף ולנסות לשכנע אותם בעמדותיו.

לפני שמונה משה לוי כרמטכ"ל, הציע לו ספירו לסרב למיניו. לפשוט את מדיו ולהצטרף לבוחות־השלום. ובכך לכפר על שרותו הממושך בשלי־חותה של מדיניות מילחמתית. את המיכתב הנוכחי, שהוא מחלק לצנחנים הסדירים בגדה, שלח גם לסגן־הרמטכ"ל, האלוף דן שומרון, אף הוא צנחן.

הקצינים הבכירים אינם עונים לפניותיו של איש־המילואים. לעומת זאת נודע לספירו על הטרדות טל־פוניות, רצופות קללות, המגיעות לדירה שבה התגורר בעבר. במדריך רשום עדיין מיספר־הטלפון על שמו.

מרים בנימיני

מזל החודש:

עקרב

חיי־המין על־פי מצב הכוכבים

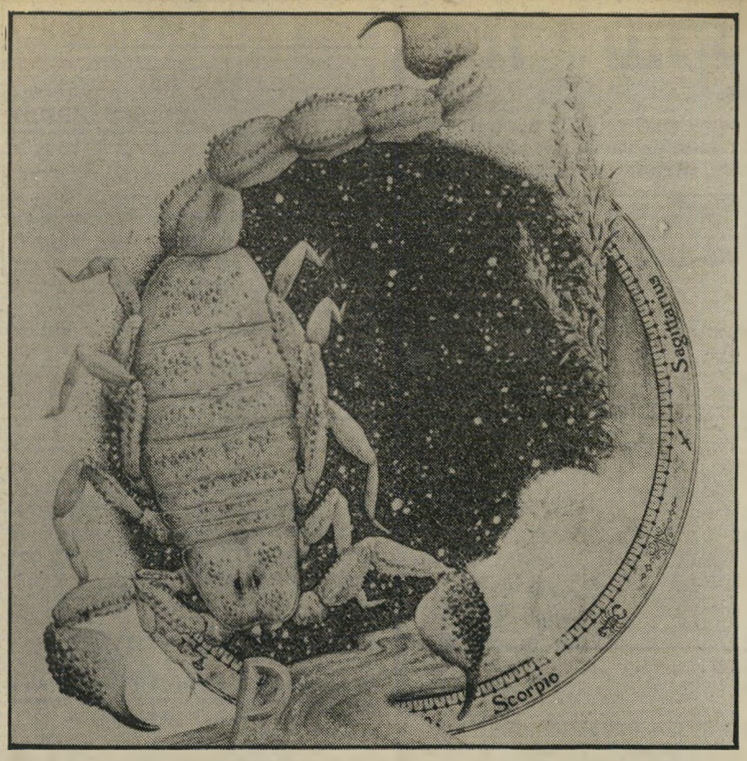
מזל עקרב מסמל את חיי־המין. בני מזל עקרב נחשבים ליצריים ולמיניים מבין כל המזלות. אלא שיש בין העקרבים כאלה הנהנים בעיקר מדיבורים, יש המגשימים הלכה למעשה את חלומותיהם ומאווייהם, ויש הגוזרים על עצמם כמעט חיי־נזירות, בגלל בעיות נפשיות. העקרב לא יבחר בדרך האמצעית – דמותו חייבת להצדיק את כל מה שמספרים עליו, ואם מסיבה כלשהי אינו מסוגל להיות אותו יצור מיני ומפתה, הוא מעדיף אף להתנזר.

המין אינו נחלת העקרבים בלבד. מעניין לבדוק מהו יחסם של בני שאר המזלות לנושא זה, ואיך ייראו חיי־המין של המזלות האחרים בשנת 1986, כשהעקרב הוא ה־ראשון ביניהם.

עקרב

העקרבים נחשבים כבעלי יצרים עמוקים וחזקים. הבית השמיני, המסמל באסטרולוגיה את חיי־המין, נמצא אצל בני מזל עקרב במזל תאומים. זה מלמד על הצורך של בני המזל בגירויים חיצוניים רבים ובתחלופה גבוהה. מזל תאומים משתעמם על נקלה, מחפש לו דרכים חדשות ודמויות שדרכן אפשר להביט על הנושא כאילו היה חדש, מסעיר ולא מוכר. הנטיה לא להסתפק בבן הזוג הקבוע אינה חייבת לבוא לידי ביטוי באופן מעשי, אולם אם המצפון אינו מרשה, אזי הדימיון משלים את החסר בחיי־היומיום.

בשנת 1986 יוצר כוכב סטורן זווית שאינה נוחה כלפי הבית השמיני של בני מזל עקרב. לכן זו לא תהיה שנה טובה להרפת־קנים ולמי שעיקר עניינם הוא בהחלפת בני־הזוג. קשרים עמוקים, רציניים ובעלי תוחלת־חיים ארוכה יהיו יותר מהנים ומ־ספקים. בעיקר אם העקרבים יוותרו על הנטיה לחשוב מי מעניק יותר לקשר, כי השנה הם ימצאו את עצמם מעניקים חום חיבה וחמימות – ומקבלים קצת פחות ממה שהם נותנים.

קשת

למרות נטייתם להכיר ולדעת כל נושא מקרוב, בקישרי־אהבה הקשתים מחפשים תוכן רוחני – יחסים המושתתים על הנאה גופנית בלבד דוחים אותם. הבית השמיני נמצא אצלם במזל סרטן, וזה מעניק להם רצון לחפש בן־זוג חם, לבבי ומפנק. הת־קופות שבהן הם אינם מוצאים קשר כזה מאמללות ומדכאות אותם. הצורה החיצו־נית חשובה פחות מהרמה האינטלקטואלית והתוכן הפנימי של בן־הזוג.

בשנת 1986 לא יהיה להם קל למצוא את בן־הזוג שאותו הם מבקשים. בעיקר אותם שנולדו בשבוע הראשון של המזל. אלה יסבלו מטעויות בשיפוט, וכשיכירו את השותף מקרוב יעדיפו להתרחק ולהתנתק במהירות. אותם שנולדו יותר מאוחר יוכלו להמשיך בקשרים הקבועים, או למצוא להם אנשים כלבבם.

גדי

הגדי, הנחשב לקר בין המזלות, אינו אדם נוקשה וחסר־יצרים. כשחושבים על הבית השמיני רואים תמונה שונה. בית זה הוא במזל אריה, וכאן מזמנת ההפתעה לאלה המכירים את הגדיים רק מבחוץ. מבפנים הם יצריים ולוהטים. חיי־המין חשובים להם. הם מעניקים חום בשפע וללא חשבון. הם נדיבים ביחסם ואינם סולחים על חוסר־נאמנות – זו פגיעה בגאוותם ובכבודם. למרות שמבן־הזוג הם דורשים נאמנות, הם עצמם לא תמיד מסתפקים בקשר אחד ויחיד. תאבונם עצום, נדמה שלעולם אינם שבעים.

בשנת 1986 ייהנו בני המזל מפופולאריות בתחום זה. לאחר שנתיים וחצי שבהן הם נאלצו להתאים את עצמם לתנאים הקשים שיצרו עבורם בני הזוג, השנה הם יהיו משוחררים וקלים, יוכלו להשיג את רצונם, ולנתק קשרים מבלי לחשוש שמא ישארו לבד. הם יהיו מאוד מבוקשים וימצאו להם שותפים מתאימים ללא קושי.

דלי

מזל דלי הוא החידה שאינה ניתנת לפיתרון. בחברה הוא חביב, טוב לב, חמים וידידותי. הוא מוכן לעזור לכל אדם במצוקה, ללא כל חשבון. אך מה קורה בקשריו היותר קרובים, או בחיי־המין שלו – האם גם כאן הוא יתמסר, יעניק וישקיע ללא חשבון? כשמסתכלים על הבית השמיני של מזל דלי, מוצאים את הפיתרון לחידה. בית זה ממוקם במזל בתולה. שמו כבר

(המשך בעמוד 32)

השבוע מתחילה תקופה שבה תצטרכו להיות מאוד זהירים וביקורתיים בכל מה שקשור לידידים, או יו־תר נכון הצעות מצידם. יש אפשרות לבצע דב־רים במשותף, וכל רעיון מסוג זה ייראה מלהיב ומבטיח. אבל בנקודה זו כדאי להיעצר ולב־דוק אם אינכם מסכנים את כספכם. כל עיסקה משותפת עלולה לעלות ביוקר, לגרום להפסד שממנו קשה יהיה להתאושש. בתחום הרומנטי – אתם מקבלים חיזוק נוסף.

* * *

ההרגשה הכללית משתפרת, מצב־הרוח הרבה יותר טוב, לפתע תמצאו את עצמכם מוקפים בידידים מן ה־עבר הרחוק וכן ב־מכרים חדשים שינעימו את זמנכם. בתחום ה־רומנטי ' מצבכם מזכיר את ערב החג. עדיין לא מתחיל משהו רציני, אבל כל ההיכרויות וה־קשרים שנוצרים בתקו־פה זו מבטיחים הת־להטות וסערות־נפש ב־חודש הבא. ביום חמישי או ביום שישי צפו להפתעה מיוחדת בתחום הכספי.

* * *

עד כמה שהייתם רוצים לשנות משהו בשטח העבודה – ברגע זה הדבר בלתי־אפשרי. מוטל עליכם עול כבד, יתכן שלקחתם על עצמכם יותר מדי, ה־31 באוקטובר וה־5 ב־נובמבר עלולים לסבך אתכם בגלל פליטת־פה או הערה שאיננה במ־קומה. בתחום הרומנטי ההצלחה שלכם עולה מיום ליום. אין ספק שתזכו בהצעות מוש־כות ומעניינות. זה לא הזמן לשבת בבית או לדחות פגישות, חבל להחמיץ את התקופה.

ה־31 באוקטובר וה־1 בנובמבר יהיו די מעייפים וקשים – חלקו את העבודה עם אנשים נוספים, אתם מתישים את עצמכם וזה עלול לפגוע בבריאות. ה־2 וה־3 בחודש יהיו הרבה יותר נעימים – לאמנים שביניכם יזהי תקופה שבה אפשר יה־יה להגיע להישגים מר־שימים. הורים לילדים צריכים להרחיק ' כל מכשיר או אביזר שיכול לגרום לפגיעה בילדים. בתחום הרומנטי – זה הזמן לסיום קשרים הגורמים כאב.

* * *

בעיות מגורים מעסיקות אתכם בימים אלה. לא נוח לכם בתנאים שבהם אתם גרים, זה הזמן לבצע שינוי גדול או קטן, לפי הצורך. אביזרים שונים עלולים להתקלקל או להעלם, בעיקר בין ה־1 ל־3 בנובמבר. בתחום החב־רתי תוכלו כעת לרכוש לכם ידידים חדשים, אלא שיותר מתאים שתזמינו אותם להת־ארח אצלכם, הרושם שתשאירו יהיה חזק. ב־4 וב־5 בחודש אתם עלולים לא להרגיש טוב, אל תתכננו נסיעה.

* * *

בעניינים כלכליים תוכלו כעת לפעול רבות כדי לקדם את מצבכם. אלא שדרושה העזה ויוזמה. כדאי להתייעץ עם אנשים העשויים לתת לכם עידוד, זה בדיוק הדבר שלו אתם זקוקים כעת. בשטח הקריירה טוב לשמור על שתיקה, יתכן שתקב־לו הצעה מאוד מושכת. אבל שיתוף של אחרים יכול למנוע את קבלת התפקיד. לפחות השבוע כדאי שתקפידו כדי שלא תמצאו את עצמכם שוב בתיסבוכת מאוד־מאוד לא נעימה.

ידיעות משמחות מארץ אחרת עשויות להגיע ב־31 באוקטובר או ב־1 בנובמבר. תיתכן גם פגישה עם מישהו שחזר משם לא מזמן. הימים הראשון או השני טובים ל־שיחות בעניינים מיק־צועיים, כושר השיכנוע שלכם יהיה טוב וה־רושם שתשאירו על הסביבה יהיה חזק. ב־5 בחודש צפויה אי־נעימות עם ידיד או שכן, שיעיר הערה מרגיזה ביותר שיכולה לפגוע בעקיפין גם בבני־משפחה אחרים.

* * *

השבוע תרגישו הרבה יותר טוב, בשטח העבודה העניינים מתחילים להסתדר, בקרוב מאוד תוכלו לפנות לתחום שאתם יותר אוהבים. ה־31 באוקטובר וה־1 בנו־במבר, אינם מתאימים לשיחות עם הבוס או עם עובדים אחרים. ה־3 וה־4 בחודש – טובים יותר, ידיעה משמחת מחו"ל תגיע אז, וזה ישפיע על כל התקופה הקרובה. סטודנטים ותלמידי בית־ספר יהנו מהצלחה. ביחוד אם יעבדו עם חבר נוסף.

* * *

אתם חשים בעייפות ותשישות, מצב־הרוח גם הוא לא מן המשובחים. הימים היותר קשים הם ב־2 וב־3 בחודש, שאז אתם עלולים לחלות. עניינים כספיים מטרידים את־כם. קשה לעמוד בכל התביעות והדרישות שבאות מצד אנשים שונים, בני־משפחה ו־אחרים. בתקופה זו כדאי לחשוב על מכ־רים, ידידים או קרובי־משפחה הגרים בחו"ל, כדאי לחדש עימם את הקשרים ולברר מה מצבם העכשווי.

ב־31 באוקטובר וב־1 בנובמבר צפויות בעיות בעבודה, זה יתחיל בגלל שטות, אבל יתגלגל ויהפוך לעניין רציני. נראה שמה־3 בחודש הכל יסתדר ל־טובה, אפילו טוב מש־היה קודם לכן. בענייני כספים כדאי שתהיו זהירים בהוצאותיכם. לפתע תצטרכו להוציא כספים על דבר שכלל לא עלה על דעתכם. כדאי שתשמרו רזרווה כלשהי בבנק. בתחום הרומנטי אתם מבול־בלים, הקשרים שמתפתחים יהיו רציניים.

* * *

נראה שבתקופה זו כל הבעיות שהיו לכם בתחום הקריירה מתחילות לעבור. מעכשיו תרגישו שאתם שולטים במצב, מקבלים יותר סמכות והערכה מצד הסביבה. תזכו לקבל שבחים על עבודות שאתם מבצעים. קש־רים עם בני המין השני יוסיפו רבות, אלא ש־יהיה עליכם להיות היוזמים. קיים סיכוי לחדש קשר שניתק, וזה קשור בעיקר למישהו ששב מחו"ל ומעוניין לחדש אתכם את הקשרים הטובים מהעבר.

* * *

בתקופה זו אתם מתכננים נסיעות ארוכות וקצרות, ונפגשים עם אנשים שיכולים לעזור לכם לקדם את ה־שאיפות. סמוך ל־3 ב־נובמבר צפויות פגישות נעימות, תהיו מאוד מבוקשים בחברה. אך גם על־ידי בני המין השני. קשר שיתפתח ב־תקופה זו יהיה די מסו־בך. תצטרכו לשמור על סודיות וכן להקפיד על שיחות בטלפון או על הערות העלולות להסגיר אתכם. ב־5 וב־6 בחודש אתם עלולים להסתכסך עם אנשים.

שידור

צל"ש

נעשוש וגעשוש

● לתוכנית הרדיו הדוקומנטרית של **יהודה קורן** (שבת, רשת א', שעה 12) מה קרה לנעשוש ולגעשוש. על ביטאוני־צעירים מצפון תל־אביב שעוררו התרגשות רבה כאשר הופיעו, לראשונה, בשלהי שנות ה־60, קורן שילב, ברגישות רבה, קולות של פוליטיקאים מאותה התקופה, שאותם תקפו שני העלונים, כמו גולדה מאיר ומשה דיין, קטעים ממה שנכתב אז ושיחות עם עורכי הביטאונים, או תיכוניסטים, והיום בני 30 פלוס. התוכנית הציגה מודל של צעירים מהפכנים שצצו בעיקבות מילחמת ששת־הימים, ושלא היו מוכנים ללכת למילחמת־יש־ברירה, הם רצו לנצל כל סיכוי לשלום, כולל נסיעת נחום גולדמן לקאהיר — שלא יצאה אל הפועל בגלל התנגדות גולדה — ומולם המימצאים המדאיגים של המישאלים כיום, המעידים על תזוזה חמורה ימינה של התיכוניים. ותיקי נעשוש וגעשוש, ביניהם עיתונאי חדשות **יגאל סרנה** ושחקן תיאטרון נווה־צדק **סיני פתר**, השכילו לומר שוב, שלצערם כל הנבואות השחורות שהם ניבאו אז מתגשמות כיום.

מאחורי המירקע

האולפן הירושלמי מושלם

בימים אלה הולכת ומושלמת בניית בית־התיזמורת של רשות־השידור. סמוך לבניין תיאטרון ירושלים. בחודש פברואר יחנכו אותו בקונצרט חגיגי, שבו ישתתף אייזיק שטרן.

הכספים להקמת הבניין — 11 מיליון דולר — יועדו ברובם להקמת מיגרש־כדורגל בעיר, אך טדי קולק שיכנע את התורמים, בני מישפחת קראוס מקנדה, שעדיף להקים בית הופעות וחזרות הולם לתיזמורת הירושלמית.

בשלב השני הוכנו באולם השיפוצים המת־חייבים, שהפכו אותו למעשה לאולפן הקלטות טלוויזיוני חדיש.

אחרי חנוכת הבניין ישמש האולם כאולפן ההקלטות העיקרי של הטלוויזיה. כיום משתמ־שת הטלוויזיה בשני אולפנים קטנים בבירה ובאולפני הרצליה לתוכניות־בידור בליווי קהל.

למעשה, החל בשנת 1986, יי־ערכו בירושלים כמעט כל הקלטות־הטלוויזיה שבליווי קהל.

אלמוג לטלוויזיה

איתן אלמוג, יושב־ראש אגודת־העיתונאים בירושלים, זומם לגשת למיכרז על מישרת מנהל תוכניות הטלוויזיה במקומו של **צבי** („צביקה") **שפירא**. אלמוג, עורך יומן השבוע ברדיו, הוא איש־רדיו ותיק, שהיה פעיל מאוד בתוקף תפקי־דו הנבחר במאבקי־הכוחות בתוך הטלוויזיה.

הצופה התחשמל למוות

צופי תוכנית־כלבוטק האחרונה, שעסקה כולה בתחנות הפירטיות של טלוויזיה בכבלים, אינם יודעים שהקטע הדרמאתי ביותר לא הוקרן להם.

במיסגרת הכנתתכת־התחקיר של **בני עזרי** הגיע צוות־הטלוויזיה לביתה של מישפחה בקריות, שאחד מבניה התחשמל־למוות כאשר נגע על גג ביתו, בכבל מחושמל של רשת־כבלים פיראטית.

אחרי שבני־המישפחה ניאותו להתראיין ו־לספר מול המצלמה את סיפורם המזעזע, הם חזרו בהם וביקשו שהראיון עימם לא ישודר בתוכנית.

עורך ומגיש התוכנית **רפי גינת** ניאות שלא לשדר את הקטע, אך ציין בדיבריי־הפתיחה ש־תחנות־הטלוויזיה בכבלים גובות מחיר־דמים.

„כאן לא מתפטרים"

הישיבות של מליאת רשות־השידור אינן בימה להתחכמויות. אך בשבוע שעבר היתה אחת כזו, לקראת סוף הישיבה.

נציג מפ"ם, עורך־הדין **אליעזר רונן** מירו־שאלה של עיתוי. השמות הבולטים שהוזכרו כמיועדים להחלפתו הם **דודו טוסף** ו**מני פאר**. רייכר מבקש להיכנס למירוץ, והברים שלו פועלים למענו.

מאחורי המיקרופון

חלם ברדיו

באמצע החורף מתכוונים לערוך ברדיו, ברשת ב', מהפכת־זוטא בשידורי אחר־הצהריים. בכל יום, אחרי השעה 4, תשודר תוכנית חדשה לתלמידים, שירים ושיעורים. באותה שעה משודרת כיום תוכנית אחרת בשידור חי, סעו לשלום של **גידעון הוד**.

התוכנית זוכה לפופולאריות רבה בקרב האחוזים בהגה, למרות שעת־שידורה המוקדמת. הוד היה מעדיף שהיא תשודר בשעה מאוחרת יותר, שבה נמצאים יותר נהגים בכביש, אבל בהתחשב בכך שאחרי השעה 5 משודר יומן כלכלי ארוך, גם שעת השידור המוקצית לו נראתה סבירה, בתנאים הקיימים.

אלא שעתה, עם כניסת שירים ושיעורים ללוחה־המישדרים, תירחק תוכנית־הנהגים סעו לשלום של אחר־הצהריים לשעת השידורים שבין 3 ו־4. מיספר האוחזים בהגה, הנמצא בשעה זו ברכים, קטן אף מאותם המסיימים את יום־עבודתם שעה־שעתיים מאוחר יותר.

וזה לא הכל. סעו לשלום תרחוק ממפת־השידורים תוכנית יומית פופולארית אחרת, ריגעי קסם של **אפרים וייל**, שעה של שירי־שמאלץ ישנים וטובים, הזוכה להאזנה רבה.

ברדיו טוענים שהיה עדיף ששירים ושיעו־רים תעבור לרשת א', המתמחה בשידורים ללומ־דים למיניהם. עדיין לא הוכרע סופית אם שירים ושיעורים אכן תישאר ברשת ב', או שמישהו יתפכח ויעביר אותה למקומה הטיבעי.

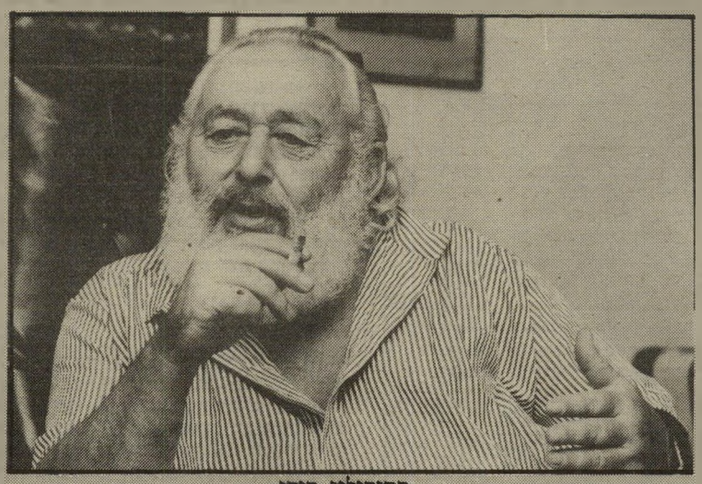
היתוש ממשיך לעקוץ

ליצחק אלון, עורך ומנחה משיכת־יתר.

רודי שקל התאבדות

תוכניתה של עדנה עברון, מגירות הלב, שתשודר בגלי צה"ל ביום השישי הבא, אחרי חדשות השעה 7, מוצאת עצמה עוסקת הפעם הראשונה בחומר מישפטי.

הגורם לכך הוא ספר העומד לצאת בקרוב לשוק, בשם הפרובוקטיבי אף מילה אמת. מחבריו, הד"ר דויד רודי, פסיכולוג שנוי־במחלוקת, מתאר את מאבקו באמצעות בג"ץ

פסיכולוג רודי
עדיין חי

ברשויות מישרד־הבריאות, שסירבו עד כה להעניק לו את התואר פסיכולוג קליני, אף שהוא עוסק בתחום זה כבר 40 שנה.

בתוכנית משיב רודי על ההאשמות והרכילויות שנפוצו עליו במשך השנים, על כישוריו, על אורגיות שערך כאמצעי טיפולי ועל תג־השרלטנות שהוצמד לו.

בתוך כך צפים תיאורים של משברים חמורים שעבר בתקופת מאבקו המישפטי, ובשיאם הגיע לידי כך ששקל התאבדות במיקרה שייכשל במאבקו.

מאבקו היכתר בסופו של דבר בהצלחה. עובדה: הוא חי ומדבר במגירות הלב, גם על ילדותו, על ריגשי־האשם שרדפו אותו כל ימי חייו, ועל המחיר הגבוה של הפופו־לאריות וההצלחה.

רודי הוא מרואיין אידיאלי. עברון לא היתה צריכה לבשל את השיחה שהוקלטה איתו לפני השידור. הוא דיבר בדיוק 50 דקות, שלא כמרואיינים אחרים, כגון יוסי שריד, שרואיין בזמנו לתוכנית זו ולא פסק מלדבר במשך שעתיים רצופות, והיה צורך לקצץ בדבריו באכזריות.

פורת מחפש את פאפו

עורך־הדין אהרון פאפו הבין מייד שנפלה טעות. על הקו במישרדו היתה מזכירתו של מנכ"ל רשות־השידור, אורי פורת. היא הסבירה למי שהיה חבר הוועד־המנהל של רשות־השידור, ומ־מתנגדיו הגדולים של פורת, שהמנכ"ל רוצה לשוחח איתו.

כשהוא מתגלגל מצחוק, אמר לה פאפו: „פורת בוודאי רוצה הנחה במלון של פפושדו!" התברר שהוא כמעט ניחש נכונה.

פורת אכן ביקש לשוחח עם חברו אלי („פפו") פפושדו, בעל רשת מלונות סונסטה ברחבי־הארץ, אך לא היה זה דווקא לגבי הנחה לסוף־שבוע בטאבה.

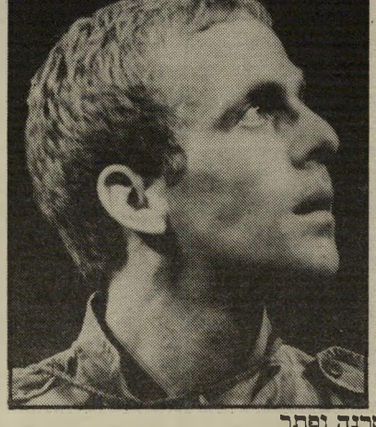

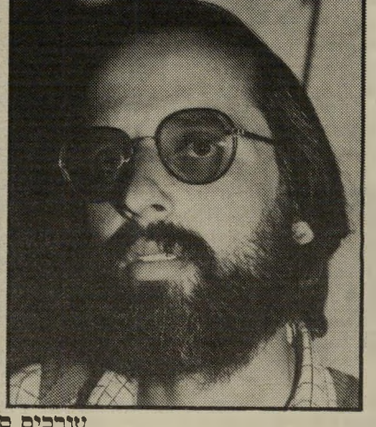
מלונאי פפושדו
לא רוצה הנחה

פסטיבל הזמר חוזר?

הוועד־המנהל של רשות־השידור ידון בקרוב בהצעה שהועלתה במליאה, ועי־קרה – חידוש פסטיבל הזמר והפיזמון כמופע חגיגי מצולם. שיחתום את אירו־עי יום־העצמאות. על־פי ההצעה ניתן יהיה לממן את האירוע בחסות לשידור הטלוויזיוני, ולעשות הכנות לעריכתו כבר בשנת 86'.

ייתכן מאוד שההצעה תזכה ברוב, ללא מתנגדים. המציעים מבקשים שלא לקשר בינה ובין תחרויות קדם האיר־וויזיון. הנערכות מידי שנה.

עורכים סרנה ופתר
מה קרה מאז?

תוכנית־הרדיו ההיתולית של קול ישראל היה השבוע רגע של נחת, אך לזמן קצר ביותר.

יריבתו הקשה והמוצלחת יותר בגלי־צה"ל, יתוש בראש, ירדה מעל גלי־האתר. לאלון היה נדמה שתוכניתו תשתלט על שעת השידורים הפופולארית, 12 בצהרי־שבת.

אבל לא עברו כמה ימים, והוא נאלץ לעמוד מול מציאות חדשה. היתוש לא ויתר. עד שהוא יאזור־כוח לשוב אל מעל גלי־האתר, החליטה המפיקה **בתיה שושני** לספק מדי שבת לקט מהקלטות יתוש בחמש השנים האחרונות.

ואם לא די בזה, היתוש כבר מתכנן שיבה בצירוף כוח בולט נוסף, המשורר והסטיריקן **יהונתן גפן**, למגינת ליבו של אלון שניסה בעבר, ונכשל, להעביר אליו משתתפים מיתוש. למרות התשלום הגבוה שקול־ישראל מעניק למשתתפים במשיכת יתר.

המפה של אשרוב

חמישה בעיקבות אחד — מישחק־הרדיו שבו מנסים הגרפולוג **צבי סופובסקי** והאס־טרולוג **דני הרמן**, יחד עם חברי צוות, לזהות אישיות על־פי כתב־ידה — מספקת בשבת ה־קרובה מידע חדש על השחקן **מישה אשרוב**.

בתוכנית, שאותה עורך ומנחה איש־הרדיו הוותיק **שמואל שי**, מגלה אשרוב מהו הפרוייקט הנוכחי שלו: הוא עוסק במיפוי שושלת־היוחסין של מישפחתו, על הגילגולים שעברו עליה במשך דורות בכורכה.

אתה והשקל

איך תינצל סולל־בונה?

מצבה הקשה של חברת העובדים מאפיל על ועידת ההסתדרות שתיפתח בקרוב, אבל מי שעושה הכי־הרבה חושך בעיניים **לישראל קיסר** וזהי חברת סולל־בונה.

חובות החברה הקבלנית הגדולה מגיעים למאות אלפי דולארים, רובם לבנק הפועלים. לא רק **שרגא רוטמן**, המנכ"ל, אינו ישן בלילות. כמוהו גם המזכ"ל וגם מזכיר חברת העובדים **דני רזיזוליו**.

תוכנית־החירום של חברת־העובדים להצלת סולל־בונה מורכבת מאלמנטים רבים, שאינם בהכרח קשורים זה בזה.

● מדברים ברצינות רבה על איחוד חטיבת הבניה של חברת־העובדים — סולל בונה, יובל גד ושיכון עובדים. סולל־בונה תביא את הפועלים והציוד המכני הכבד, יובל־גד את שיטות המכירה האגרסיביות ושיכון עובדים את רזרבות־הקרקע הגדולות והיקרות שלה — חלקן פרי רכישה ביוזמתו של **אברהם עופר** המנוח. אך זהו תהליך ממושך, הדורש הרבה כסף.

● סולל בונה אמורה לקבל את פרוייקט בניית נמל־הפחם באשדוד. זוהי עיסקה שתכניס לזוכה במיכרז 135 מיליון דולר. שרי־העבודה מתעקשים על בניית המסוף באשדוד, אם כי השר **יגאל הורביץ** טען, שעדיף היה לבנות אותו באילת. בהשקעה קטנה יותר, כי הפחם מגיע מאוסטרליה ומדרום־אפריקה, ולהובילו ברכבת דרך הערבה. מכיוון שסולל־בונה אינה יודעת להניח פסי־רכבת, יש לחץ להקמת הנמל באשדוד. ויש יותר מסברה שהפרוייקט השמן יפול בידי החברה ההסתדרותית. הסיבה: בזמנו, כשהודיעה רשות־הנמלים שהיא תרצה למסור את העבודה לידי קבלן זר, התקשרה סולל בונה עם חברת־הבת שלה בארצות־הברית, חברת ריינולדס, וביחד עם גורמים מדרום־אפריקה ואיטליה הם ניגשו למיכרז.

התיכנון הראשוני של הנמל באשדוד הוא פרי עבודת סולל־בונה ושותפיו מחו"ל. מה יותר טיבעי שהם יקבלו על עצמם להמשיך אותו?

● סולל־בונה מקווה לקבל פרוייקט בניה גדול בדרום הארץ. מתחרה בה כור מתכת נראה שהנהלת כור תתבקש, על־ידי קיסר ורוזוליו, לצאת מהמיכרז הדרומי. הפרוייקט הוא בהיקף של 100 מיליון דולר.

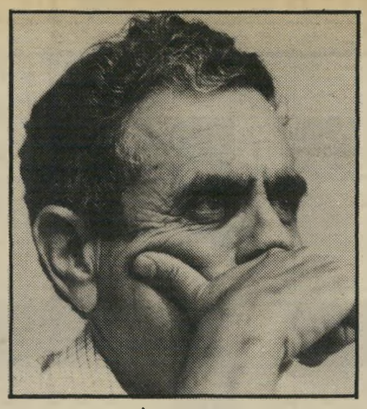
● בחודש מרס הקרוב, שבו ימלאו שלוש שנים להסכם בין סולל בונה ודרוקר זכריה, צפוי פירוק חברתו של הקבלן החיפאי, העושה חיל בארצות־הברית. נכסיה יימכרו ומאות עובדיה עלולים למצוא את עצמם ללא מקום־עבודה וללא שום תמיכה מוסרית של קולגים למיקצוע מסולל־בונה.

● השאלה הקרדינלית היא מי יעמוד בראש החברה אחרי רוטמן, כשזה יפרוש מתי שיפרוש? בחברת העובדים מגחכים למישמע הרעיון שיהיה זה **דויד מימון**, איש צבא בכיר שמוצאו העדתי זהה לזה של המזכ"ל. פרט זה פורסם לראשונה במדור זה לפני חודשיים.

מדובר על אפשרות שיהיה זה **נתן פרנקל** — מנהל סולל בונה – ישראל. אך ברור שאם הבחירה תיפול עליו יפרוש **רפי צייזל** — החשב שגם הוא שוען לכתר.

רעיון חדש שמופץ באחרונה הוא שרוזוליו יתבקש על־ידי קיסר לצאת למסע הצלה למען סולל־בונה ולקחת את תפקיד הניהול לתקופת חירום לידיו ולנהלו במשולש לצד פרנקל וצייזל.

לא סביר שרוזוליו ייענה לפנייה.

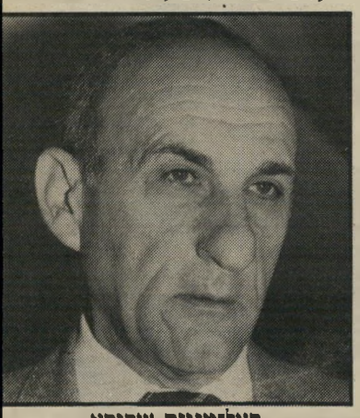

מזכיר רוזוליו
תפקיד חדש

כל מריבות מוניה שפירא

מידע חדש על הסיבות לסיכסוך המתמשך בי
איש־העסקים **מוניה שפירא** ושני שותפי
בקאנטרי קלאב רמת השרון — **עוזי פגיר**
סקי ונורי דרוויש:

על־פי סיפור זה, הציע שפירא לשני שותפיו

בעל־מניות שפירא
ריב על "מגור"

שהחברה המפעילה את מרכז־הספורט תקנה ממנ
חבילת מניות מגור, שהוא מחזיק בידיו כבר יותר
משלוש שנים. על־פי המידע, פנה שפירא כמו
פעמים ל**עודד רונן** ממגור והציע לו לרכוש אר
החבילה. כשזה סירב, פנה שפירא לשותפיו
רחייתם את הסחורה המוצעת גרמה לסיכסוך בי
שפירא לשניים.

שפירא מכחיש בתוקף את הסיפור. לדבריו
הוא מרוצה מחבילת מניות מגור ואינו מתכוו
לוותר עליה. אם כן, מהן הסיבות לסכסוך?

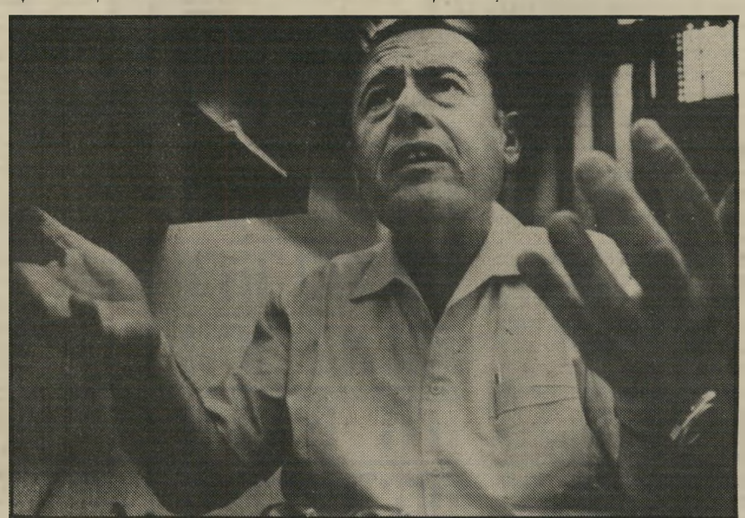
על־פי גירסתו, הוא ביקש להתרחב, בניגוו
לדעת שותפיו. הוא רצה לרכוש את מלון גרנז
רומנו בטבריה מידי מישפחת רומנו — קבלנ
בניין ומלונאים — ושותפיו התנגדו.

המיסעדה הכשרה של בנו לויבל

בנו לויבל, ספקולט־בורסה ותיק היושב כרגע בצריך, מחזיק בידיו 12 אחוז ממניות חברת דנות. שהתפרקה השבוע.

לויבל, באמצעות ילדיו בארץ, ביקש למנוע את הפירוק בכל מחיר, והיו לו תוכניות רבות לשיקום החברה. אך תוכניות על הנייר לא מספיקות. צריך היה לפרסם אותם. ואכן, באחרונה הוא הציף את הכתבים הכלכליים בשיחות טלפון משווייץ, על חשבונו, ודיווח בהרחבה מה הוא רוצה מדנות.

אבל לויבל חש ששיחת־טלפון ממרחק כה רב לא תורמת תמיד להבנת החומר. לכן, הוא ביקש

ספקולנט לויבל
טיסה + אחוזים

מארבעה כתבים כלכליים לעלות אליו לציריך, על חשבונו, לאכול עימו ארוחת־צהריים במיסעדה כשרה ולשמוע מקרוב מה יש לו לומר. לויבל נתן להבין, שאם בעזרתם יימנע הפירוק, הם יזכו באחוזים מהרווחים.

שניים פסלו מייד אפשרות שכזו. אחד התנדנד ואחד החליט לנצל את הנסיעה לשווייץ כדי להביא. כביכול, חומר נוסף משם. הוא בוודאי יזדקק להמלצתו של לויבל לאכול במיסעדה כשרה.

השאלה היא אם הדיווחים שלו משם היו יכולים להיות כשרים?

מרמים בעגבניות

כמה מתווכי־ירקות עשו הרבה כסף בחודש האחרון בזכות העגבניה. אבל לא רק המתווכים האלמונים. למשל, מיפעל גדול בצפון, המייצר רסק־עגבניות, העביר ברגע האחרון לשוקים עגבניות תעשייתיות, שנמכרו לו בעשירית ממחיר עגבניה לאכילה.

הרשתות הגדולות סבלו בשבועיים האחרונים ממחסור כרוני בעגבניות מזן תמר, שמחירן המירבי לצרכן הוא 800 שקל. לרשתות יש כסף, ולכן הן שכרו שרותי־חקירה כדי לאתר את העגבניות הזולות האבודות. האבידה נתגלתה בהיפרכלים של תנובה — הספק הבלעדי של עגבניות לשוק — במחיר של 1200 שקל לקילוגרם.

לתנובה יש זיקה לחברת־העובדים. מזכ"ל ההסתדרות **ישראל קיסר** חייב לבקש ולקבל הסבר מ**יצחק לנדסמן** המנכ"ל מה קרה באמת עם העגבניות הזולות, שנעלמו מהדוכנים בדיוק ברגע שהקונים נזקקו להן.

קוו ואדיס, אלכס אלון?

מדורי המינויים בעמודים הכלכליים מלאים בשמות חדשים וישנים, של מנהלים העוברים ממקום למקום וממישרה למישרה. שם אחד

מנכ"ל אלון
מחברה לחברה

שהוזכר באחרונה, במינוי חדש, שווה איזכור נוסף.

המדובר ב**אלכס אלון**, היום מינוי חדש ביצהר. ההיסטוריה שלו ארוכה ורצופה בפרקים מרתקים. שנים עבד לצידו של **עמוס בן**

פליטת־פה

מערכת היחסים בין **בנימין גיבלי**, מנכ"
כור. מזון, **ורחל שילה**, דוברת כור, אינו
מצטיינת באהבה יתרה. גיבלי רומז בהזדמנויו
שנות ששילה נותנת יד להשמצתו בכלי
התיקשורת. אחרי כל תקופת מתח באה הפוג
אך לא להרבה זמן.

בשבוע שעבר, כאשר גיבלי שהה בתערוכ
מיקצועית בגרמניה עם תעשיינים ופקידים רבי
מענף־המזון, הפליטה הדוברת פנינה חדש
והסתבכה פעמיים.

באחד החינמונים הוזכר שגיבלי — העומד
להתמנות כיו"ר מועצת־המנהלים של חברת
החשמל — ישאר כנראה גם בכור. הדוברו
ענתה, לכתב שפנה אליה, כי לדעתה גיבלי יוכ
לכהן בו־זמנית בשתי המישרות, משום שהתפקי
בחברת־החשמל הוא ייצוגי בלבד. אגב, היו"ר
הנוכחי, **עמוס פרישן**, העיר באותה הזדמנו
שלא מדובר בתפקיד ייצוגי אלא במישרה מלא

שילה רצתה להיטיב עם גיבלי. אך למעש
הודתה שהתפקיד שלו מייחל הבנימין הינו ריק
מתוכן.

אבל לא זה העיקר: סוד גלוי הוא שבעל הבי
בכור, **ישעיהו** ("שייקה") **גביש**, מצפה בקו
צר־רוח לחילופים בכור מזון. והליכתו של גיבל
לחברת־החשמל היתה יכולה לשמש מנו
מצויין לחילופים. באה הדוברת וטרפה את ה
קלפים.

גוריון גם במישטרה וגם באתא. ערב המפול
הוא יצא משם בזמן, והכריז קבל עם ועדה במיס
עדת אולימפיה שהוא עובר לפפקו, חברת טכ
סטיל אופנתית, ושהוא יקדם מאוד את החברה.
לא לדאוג, הוא עזב את פפקו עוד לפני ש
יהודה סלקוביץ, הבעלים של החברה, הוריע
רישמית בימים אלה שפפקו מתה. אלון פנה
לפירסום אדמון. הוא בילה עם הבוס החדש שלו
כמה וכמה פעמים בארוחות־צהריים במיסעדה
טריאנה, אבל הארוחות בנוסח הבלקן לא
הועילו הרבה למערכת־היחסים בין השניים והם
נפרדו בריב, אם כי אדמון טוען שהפרידה היתה
ברוח טובה.

רלים הוא פירסומאי ותיק של יצהר, שבעליו,
מישפחת **מטלמן**, היא מקורבת לחרות. אלון,
בתוקף תפקידו החדש, אחראי גם לפירסום. איך
הוא יסתדר עתה עם אדמון, או שאולי גם זו
תחנת־ביניים?

גם אקירוב?

שמועות עקשניות שאין להן אישור אומרות, שעוד ישראלי רוצה להעתיק את מרכז עסקיו ללונדון. הפעם המדובר בקבלן ואיש־העסקים **אלפרד אקירוב**. הוא יצטרף שם, אם אכן יבצע את הצעד הזה, לחבורה גדולה של ישראלים, המעדיפים לעבוד בקבלנות־בניין מעבר לים.

בינתיים לא הושלמה עדיין בנייתו של בית אל רוב — בניין מישרדים סמוך לכל בו שלום, שאותו בונה אקירוב. מעניין איך משלימים מישרד רואה־החשבון **סומך וחייקין** ועורך־הדין **רם כספי**, שהוא גם פרקליטו של אקירוב, עם עובדה זו? הם כבר היו אמורים להיכנס למישרדיהם החדשים בבניין זה לפני כמה חו־רשים טובים.

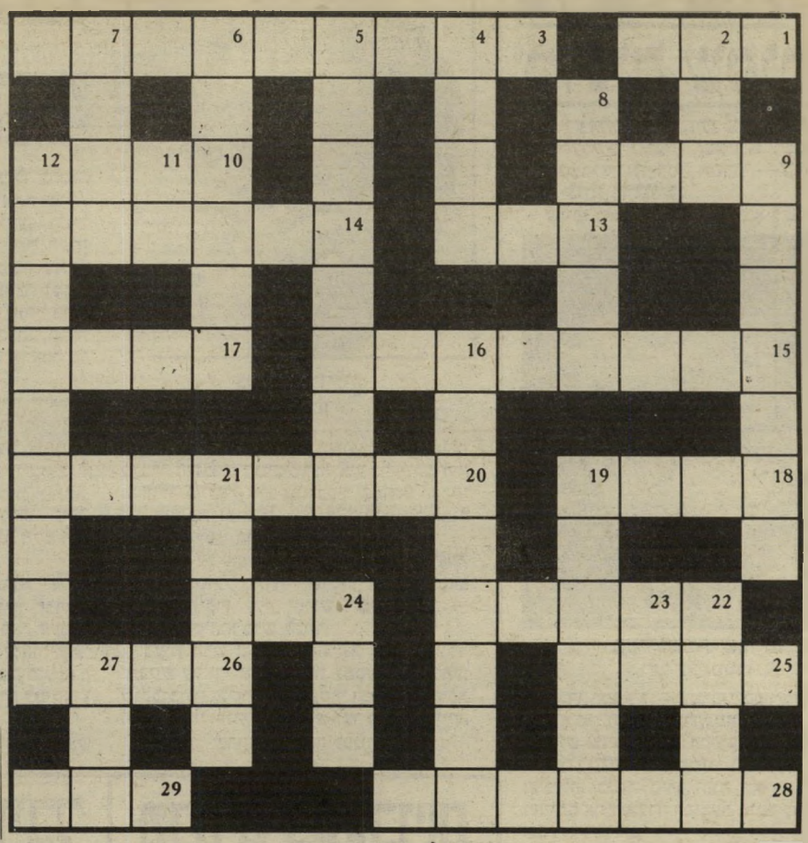
דולר תרדוף

עצה ששווה זהב היישר מפיו של יועץ־השקעות ותיק ומוכר, המעדיף כמובן שלא להשאיר עיקבות. לא בורסה, לא תפ"ס ופק"ם, לא ריביות ג'מבו ולא שום תוכנית בנקאית מפתה אחרת, כמו לקשישים שנפלו בפח ונותרו כש־בידיהם מניות ההסדר הבנקאיות.

רק דולר. היום הוא זול במיוחד, וכך הוא יהיה קרוב לוודאי בשבועות הקרובים. אחר־כך הכל פתוח.

אומנם, הממשלה נתנה כמעין התחייבות ג'נטלמנית ששער־הדולר לא יעלה, כל עוד לא ישתנה מרכיב השכר במשק. אבל הרי קצת מוגזם לסמוך על הבטחות מסוג זה, כשהממשלה עוד עלולה להתפרק, מסיבות אחרות, בעוד זמן קצר.

תשבצופן העולם הזה 2513

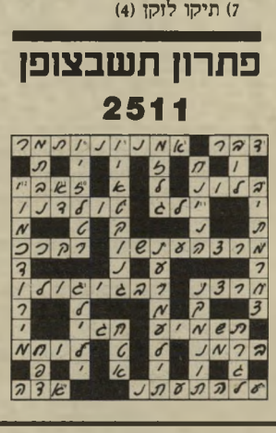
מאונך:

2) רקורד של אדם עומד על ראשו (3)
4) גנדרן כמו סקוטית (4)
5) כולם יעבדו, גם זה שעלה לגדולה מאשפתות (5,3)
6) פחות ממה מודים בקרבה (6)
7) תיקו לזקן (4)
8) הגיע אל הספרות מאחורי הצאן (5)
9) כה תאמר לתרומה — שום דבר לא אסור! (4,3)
11) רב של ארמים (2)
12) אמר הכלכלן לצייר: „מודה לאל אני, שנובל לא היה עני (9) (מ)
16) אלה שלא נשברו בדרגה א', ימשיכו לעלות בסולם (3, 5)
19) בין בקר ובן אצילים יחדיו, זה בניגוד למוסכמות (6)
21) לא עובר? גועל נפש, לקחו אותם בכוח (5)
22) תקוע עמוק, אבל לא נוגע (4)
23) הישר יצא נפסד (2)
24) בחודש זה הזהרו מאיידס (3)
27) נביא רחב לב? (3).

מאוזן:

1) פרי גן־העדן של דיוויד ברוזה (3)
3) עובד בייצור טוב יותר מבעל חוקי (4, 5)
9) האצבע נוטפת מים (4)
10) על בעלה הראשון אמרה בריז'יט ברדו /שום דבר לא קיבלתי מידו (4)
13) מימין כאב, משמאל מרפא (3)
14) מעניין כיצד יקומו אחרי שיטוהרו (6)
15) מורל של „עיצעס ג'יבער" (4, 4)
17) כל היטל — צרה (4)
18) „שים עליו כפך, זכור, מלחמה אל..." (איוב מ') (4)
20) נפל לבי בקרבי, תודה לאל! (4, 4)
22) אין עד לתקופה הארמית (5)
24) שמענו על מוות בקפיצה (3)
25) דמי הכושי שהעלה לגרדום, זרמו כמים (4)
26) הקטנצ'יק שיחיה, כבר עכו"ם (4)
28) לאן נסע הגמד עם הפרי הקטן? (4, 3)
29) עצר בבית אלקנה (3).

פתרון תשבצופן 2511

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
בע"מ
מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.
רמת־גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 6-5-790114 רש' מס' 21 עסק 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך

תן טרמפ לחייל

הורוסקופ

(המשך מעמוד 29)

מרמז על כך שהתשתוללות והשיכחה העצמית לא שייכות לשם. הדלי הוא ביקורתי כלפי השותף הקרוב אליו, הוא אינו מתקשר במהירות. בקשריו המיניים הוא חם וספונטני. כל מה שהוא יתן – הוא מצפה לקבל בחזרה. שגיונותיו ומינהגיו מפתיעים ומוזרים. שותף המחפש קירבה, הבנה וביטחון – ייצא מאוכזב.

שנת 1986 לא תפנק את בני המזל בתחום זה. יצירת קשרים חדשים תהיה מלווה בקשיים, כשהביקורת היא דווקא מצד השותפים. גם בקשרים קיימים הם יצטרכו להשתדל להיות יותר פתוחים וגלויים. התנהגות חסרת־יציבות וחמקמקת תגרום לכך שימצאו את עצמם בודדים.

דגים

אומנם הם שייכים לקבוצת מזלות המים, הנחשבים לרגישים ולרגשנים שבין המזלות, אולם אי־אפשר לומר שהם בעלי להט־יצרים בלתי־ניתן לשליטה. הבית השמיני נמצא במאזניים, כך שהמין קשור אצלם בקבלת פינוק, חמימות ואהבה. בקשרים שבהם הקשר אינו מעורב, הם מצפים מבני־הזוג שיפנקו אותם וידאגו להם, כשהם עצמם די פסיביים. הם ימצאו להם את אותם המוכנים להעניק בלי פרופורציה למה שהם מקבלים בחזרה. המצב האידיאלי עבורם יהיה כשהאהבה והמין יתאחדו. זהו המצב היחידי שבו יעניקו לא פחות ממה שיקבלו.

בשנת 1986 יופיטר שוהה במזלם ומפנק אותם. גם הבית השמיני יהיה נקי מהשפעות שליליות. כך שהשנה הם ייהנו מקשרים טובים ונעימים, ויזכו לאהבה ויחסים הרמוניים ושלווים.

טלה

הטלה מעורר אסוציאציה של משהו מהיר וחולף. אופיו הילדותי והצורך לספק את צרכיו ודחפיו בו ברגע שהם מתעוררים לא מאפשר לבקר את בן־הזוג לפני שיתקרבו אליו. קודם מנסים ואחר כך מחליטים.

הטליים יזכו בהרבה מין חסר־דאגות ולדגים יהיה הרבה פינוק

הבית השמיני של הטלה הוא במזל עקרב, המדגיש ביתר חוזקה את התכונות המרסיאליות של המזל. ההרפתקנות והבריחה מהשיגרתי והנדוש מגוונת את חיי המין של הטלה. הוא מתמסר בכל להט חושיו ויצריו עד כדי שיכחה עצמית, אלא שהתנאי הוא שבני הזוג יתחלפו בקצב מהיר. המצפון, חוש־הצדק וההתחשבות מודחקים עמוק, ואין להם שימוש אלא אם שפע ההרפתקות מסכנות את מהלך החיים התקין.

שנת 1986 תאפשר לבני המזל ליהנות מחיי־המין מבלי לעשות לעצמם חשבון. בשנתיים שחלפו הם נאלצו לעמוד מול מצבים לא נעימים, ולא פעם היו במשברים חריפים. אולי כדאי להסיק את המסקנות. למרות שהכוכבים מציעים להם מלוא החופניים מזל והצלחה, כדאי שיעצרו מדי פעם ויהיו ערים למה שקורה בסביבתם הקרובה.

אני אוהב

(המשך מעמוד 27)

תמיד לראות אותי. כשאני באתי, הוא יצא קצת מאווירת הדיכאון שלו והיינו צוחקים הרבה.

בהתחלה שרה גרה בדירה שלי יחד איתי. שמעיה שמח שהיא איתי, והוא סמך עליי, למרות שגרנו באותה הדירה. שרה גרה אצלי בערך חודש, ואחר־כך שכרה דירה מהעיתונאי יוסי היימן.

שוב נסעתי לחו"ל, ושם נודע לי ששרה נעצרה יחד עם תיקי ארביב בגלל סחר סמים והברחת אקדח לכלא, וכי השותף שלי לדירה היה שוטר סמוי.

רציתי לחזור ארצה, אבל חיכיתי עד שהדברים יתבהרו. ידעתי שכאשר אחזור מייד יעצרו אותי, כי בעיתון היה כתוב שהמישטרה יודעת כי אני הוא שהכנסתי את האקדח המוברח לכלא שבו ישב שמעיה.

כאשר חזרתי, אומנם נעצרתי מייד. האשימו אותי בסחר־בסמים ובהברחת

„ידעתי שכאשר אחזור ארצה — יעצרו אותי מיד!"

האקדח לכלא. ישבתי שבועיים במעצר והכחשתי הכל. בעניין הסמים לא רציתי להגיד מילה, ואמרתי כי אספר הכל בבית־המישפט. לא יכולתי לדבר אז, מפני שהם עוד לא הודו באשמה. בעניין האקדח, אמרתי שלא אני הברחתי אותו לכלא, ואני לא יודע מי הבריח.

המישטרה מאוד כעסה שלא שיתפתי פעולה איתם. הם אמרו לי שעוד יגישו נגדי כתב־אישום, כדי שאלמד לקח בגלל זה שלא שיתפתי פעולה.

הוזמנתי להעיד בבית־המישפט, ושבוע לפני זה נעצרתי שנית. האמתלה היתה שיש עדויות חדשות, שמישהו טוען, כי סיפרתי לו בבית־המעצר שאני הכנסתי את האקדח לכלא. המישטרה לחצה עליי כדי שאפליל את שרה, אבל אני לא הסכמתי.

העדתי בבית־המישפט, ונשאלתי על־ידי התובעת כמה שאלות. אמרתי שאני לא הכנסתי את האקדח לכלא ואינני יודע מי הכניס אותו, וזהו.

כאשר קראתי בכתבה בהעולם הזה כי אני הייתי עד־מדינה בתיק, זה נורא הרגיז אותי. אני בחור שגדל על עקרונות בחיים. השם הטוב שלי מאוד חשוב לי. שנים עובד הבן־אדם לבנות לו שם, ובשורה וחצי בעיתון הורסים את זה. אני נגד חברים שלי בחיים לא אלך! גם במישטרה אמרו לי שאולי הגיע הזמן לחשוב מחדש על העקרונות שלי, אבל עניתי להם שכל החיים העקרונות שלי היו רק תיאורטיים. כעת, כאשר זו הפעם הראשונה לממש אותם במציאות, אני חייב לבצע אותם. אחרי שכל הסיפור הזה ייגמר, אולי אעשה חושבים ואראה.

הדרכון שלי עדיין במישטרה. כאשר ייגמר המישפט של שרה והדרכון יוחזר לי, אדע שלגביי העניין הזה נגמר.

עד כאן דבריו של גיל דה־פז.

השבוע, בסיכומיה של התובעת דבורה חן, במישפט שבו נאשמות שרה אנג'ל ותיקי ארביב בסחר־בסמים והברחת האקדח לכלא, טענה לראשונה, כי היה זה גיל דה־פו שהכניס את האקדח לכלא. היא אמרה כי זה היה בתיאום עם שרה ותיקי. התובעת טענה כי טרם הוגש כתב־אישום נגד דה־פז, מכיוון שהדבר התגלה לה רק בשלב מאוחר מאוד. היא גם סיפרה לבית־המישפט, כי תמורת הברחת האקדח קיבל דה־פז משרה כרטיס־טיסה לפאריס.

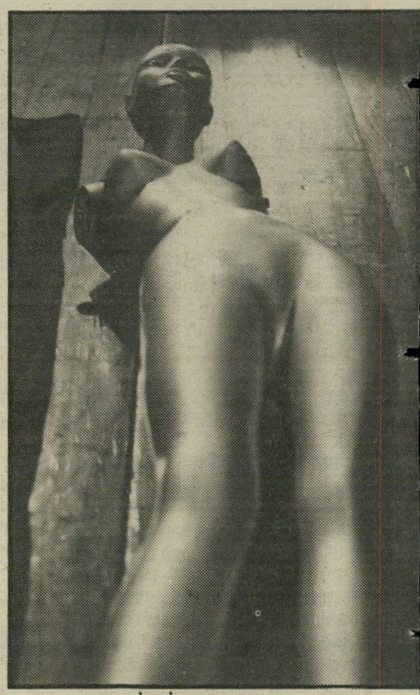
שרה ותיקי הודו בסחר בסמים. הן מחכות לפסק־דין בהאשמה של הברחת האקדח לכלא השמור ביותר במדינה, שם ישב אז שמעיה אנג'ל.

קולנוע

ישראל
בובותיו של כחול־הזקן

מי שאינו מתעצל ומחפש לעצמו הרפתקות מגוונות והתנסויות חדשות על הבד הישראלי, ובעיקר מי שרוצה לתת קרדיט לעבודות לא מושלמות אך אמיצות, יעלה לרגל לצוותא הקטן. כאן מוקרן מדי ערב (חוץ מימי שישי) סירטה של רחל חלפי אפשרויות / או כחול הזקן ואני (45 דקות).

חלפי מעידה כי עשתה את הסרט בתנאי־מחתרת. כלומר: תקציב בלתי־נראה, סחיבה אינסופית של צילומים (1979־1983), עבודה התנדבותית של חברים וארבעה צלמים שהת־חלפו כל אימת שמצאו פרנסה אחרת (גדי דנציג,

מאניקין של חלפי
פמיניזם ציני

ארי הירשביין, אלי שריד, יכין הירש). אם כי מבחינה ויזואלית איכויותיו גבוהות, הרי המרכי־בים הקולנועיים מצומצמים מאוד — חלפי מתבססת בעיקר על בובות־מאנקין תחת שח־קניות, מה שמשרת גם את ההצהרה הרעיונית בדבר כחול־הזקן במירקם־התודעה שלה. שכן, אין לחפש אצל חלפי את כחול־הזקן המחסל את נשיו וטומן אותן בקירות, כי אם השלכה של האימאז'ים והאסוציאציות על כמה גברים, כמה פולחנים וכמה מיתוסים גבריים, שהווייתה הפמי־ניסטית של היוצרת מנפצת כאן בציניות רבה.

תדריך
חובה לראות

תל־אביב: לחיי אהבותינו. שושנת קא־היר הסגולה. אמדאוס;

ירושלים: כאוס. אמדאוס. המעבר להו־דו;

חיפה: שושנת קאהיר הסגולה.

תל־אביב

★★★★ **שושנת קאהיר הסגולה** (שחף. ארצות־הברית. מוצג גם בשביט. חיפה) – וודי אלן בלי וודי אלן, באחד מסירטי־השנה ובאחד מסרטיו הטובים ביותר: עקרת־בית מדוכאה מוצאת מיפלט בקולנוע, עד שביום אחד יורד הגיבור מן המסך ומציע לה חלום תמורת מציאות.

★★★★ **לחיי אהבותינו** (החוויה הישי־ראלית. צרפת) – סרט בוטה ומריר של הבימאי מוריס פיאלה על יחסי אב ובתו ועל חוסר היכולת לגשר בין גילים, הרגלים, תרבויות ונפשות הקשורות זו בזו בקשר הגובל בפאניקה.

★★★ **השוטר מגנב סטור** (חן 3. צרפת) – השחיתות במישטרה הצרפתית בלי כחל וסרק אבל עם הרבה הומור, ושחקן אחד הנושא על גבו את המעמסה כולה — פיליפ נוארה.

★★★ **רציחות פשוטות** (גורדון. אר־צות־הברית) – תרגיל באסתטיקה ובשפה קולנועית מסוגננת מדגימים שני האחים יואל ואיתן כהן. אף שהמדובר ברציחות, אסור לקחת את העניין יותר מדי ברצינות.

במעקב אחרי כוכבי המחר

אמיליו אסטבס ואנדי מקדאוואל: מוכשרים

חברים (סטודיו. תל־אביב. אר־צות־הברית) – **עוד ז'אנר פופולארי לאחרונה: סירטי בוגרים. כולם יחד עוסקים באותו הסיפור: אסופת צעירים שסיימו זה עתה את חוק לימודיהם בתיכון, באוניברסיטה, בקולג' או בכל מקום אחר, ואינם יודעים בדיוק איך להתמודד עם החיים.**

הפעם מדובר בשביעיה כזאת, בעיר־שדה אמריקאית קטנה, כאשר כל אחד מן השיבעה צריך לייצג מיגזר אחד של הנוער החדש באמריקה. האחד מרובע ורוצה קריירה, השני מכונס בתוך עצמו ובקושי יוצר תיקשורת, השלישי מוסיקאי זרוק, הרביעי חולת־אהבה, החמישית נערה רצינית הבונה בשקדנות את חייה, השישית משחקת את נערת־השעשועים ומרמה גם את עצמה, השביעית היא הבתולה הנצחית הממתינה לאהבה הגדולה.

כל זה נשמע כמו נוסחה מוכנה מראש, שאפשר להכניסה למחשב. מה שיתקבל אחרי שהמכונה תעכל את כל הנתונים, הוא סרט מן הסוג הזה. הדמויות, הדיאלוגים, המשברים והפיתרונות – הכל יוצר כאן מין קטלוג קלאסי של המלודרא־מה ההוליוודית. עם מעט הומור וקצת דמע, בדיוק מה שצריך כדי שהעניין יימכר היטב לבני טיפשעשרה מינוס. הסבורים שהחיים נראים באמת כמו סרט־קולנוע, ומשום כך משוכנעים שכל מה שמוצג כאן הוא דראמה ריאליסטית לתיפארת.

להיסטוריונים של הקולנוע עשוי בכל זאת להיות עניין בסרט הזה, כי יש כאן שיבעה שחקנים, אשר סביר להניח, לפי התעסוקה שמספקים להם באחרונה, כי יהיו כוכבי־המחר של התעשיה. קשה לומר שמי מהם מגלה כאן כישרון עוצר־נשימה, אם כי יכול להיות שגם הבימאי, יואל שומאכר (שהיה פעם מפיק), אשם בכך.

בחיפוש אחרי פרוסט האבוד

אורנלה מוטי וג'רמי איירונס: מנוון

אהבתו של סוואן (גת. תל־אביב. צרפת) – בחיפוש אחרי הזמן האבוד של **מארסל פרוסט** הוא אחד הרומנים החשובים ביותר שנכתבו אי־פעם, יצירה סיפרותית טהורה המבוססת על המילה ועל כל מה שהמילה מסוגלת לעורר בתודעתו של הקורא, יצירה שאין שום טעם או הגיון לעבדה למדיום אחר.

על אחת כמה וכמה אין טעם בעיבוד הזה של פולקר שלנדורף, המתייחס לחלק קטן מתוך היצירה כולה, ונוטל את סיפור העלילה כאילו זה כל מה שאפשר לדלות מתוך המקור. התוצאה היא סיפור על נער־שעשועים מנוון ואהבתו הנואשת ליצאנית־צמרת, על רקע טורי־הרכילות של החברה הגבוהה בצרפת של סוף המאה הקודמת.

על המסך לא נותר דבר מן הקסם המיוחד של פרוסט. מי שלא קרא את המקור לא יבין בדיוק מה הרקע ומה המיבנה החברתי של הסביבה שבה חי הגיבור, סוואן, מה מיוחד בהתקשרויות בינו לבין האנשים שהוא פוגש בסלונים השונים, מה הכללים בתוך החברה הזו ומי מכתיב אותם.

לעומת זאת, מי שקרא את פרוסט לא יוכל שלא לבעוס על ההתעללות המיותרת הזאת בספר, שהשפעתו מכרעת על כל מה שנכתב במאה שלנו.

הרעיון להשתמש בשחקן בריטי, ג'רמי איירונס, לתפקיד הראשי, כאשר קולו של שחקן צרפתי, פייר ארדיטי, מדבר מגרונו, הוא רעיון כושל מלכתחילה, כי ניתוק שחקן מכלי־עבודה חשוב כל־כך כמו הקול בוודאי שאינו לטובת הדמות שהוא מגלם. אורנלה מוטי, יפהפיה איטלקית מנומנמת, נתמכת בתילבושות ובמסננות־אור של סוון ניקוויסט, הצלם, כדי לעשות רושם שהיא משחקת. העניין היחיד בהופעתו של אלן דלון בסרט היא העובדה שהוא מגלם בארון בעל נטיות הומוסקסואליות.

בדישדוש בתוך הטירוף

ריצ'ארד מאליגן: מטורף מוטרף

בית־ספר לאסירים מתחילים (אסתר. תל־אביב. ארצות־הברית) – **עוד אחת מקומדיות הטיימטום שהפכו לאחרונה ז'אנר קולנועי בפני עצמו. כאשר אדם בעל השראה וכישרון אוחז בשרביט הבימוי, כמו ג'ון לאנדיס לדוגמה, זה יכול להיות שיעור מאלף באנארכיה אנטי־מימסדית של הדור הצעיר. כאשר בימאי בינוני מן הטלוויזיה – כמו ג'ורג' מאנדלוק, במיקרה זה – אחראי לתוצאה, קשה להחליט אם הוא סבור שהצופים שלו מוגבלים בשיכלם, או שאינו יודע לעשות שום דבר טוב יותר.**

הנושא שנועד לעורר הפעם את העליצות על הבד הוא בית־הסוהר. בבית־כלא, המוקדש לזיכרו של ג'ון דילינג'ר המנוח, משתוללים האסירים כאילו היו בדיסקוטק אופנתי. הסוהרים משתפים פעולה בשימחה רבה, והכל חוגגים ברוב עם ועדה מאחורי סורג ובריח. עד כדי כך, שהעונש החמור ביותר לאסיר ותיק הוא איום שישוחרר וישולח לחופשי. יום אחד מתחלף מנהל־הכלא, כתוצאה ממעשה שחיתות פוליטית, ובמקומו מגיע מנהל אחר, המבטיח דם, יזע ודמעות. וזה כמובן, צריך להיות עוד יותר מצחיק. בכך, למעשה, מצטמצמת כל עלילת הסרט.

כנהוג בז'אנר מכובד זה, בכל פעם שהשראת היוצרים פושטת רגל, פונים לארכיון ושואלים השראה ממקורות קודמים. וכך אפשר למצוא כאן את רוק בבית־הסוהר ואת המורד. את רוקי ואת פאטון ועוד כל מיני שיברי־חיקוים של סירטי־עבר. אם כי לא ברור כלל אם מדובר כאן בחיקוי מתוך התבוללות, חיקוי מתוך הערכה, או חיקוי מתוך יאוש, כי אין משהו טוב יותר לעשות בתסריט הזה.

ריצ'ארד מאליגן, ברט מסידרת־הטלוויזיה בועות, מגלם את המפקד החדש של הכלא. בדיוק כפי שגילם מורה מטורף, אב־מישפחה מטורף, וכל שאר המטורפים שנקרו בקריירה שלו.

קוקו

לא ינום ולא יישן זמר ישראל

ציפי שביט הוציאה לפני חודש וחצי תקליט־ילדים בשם ציפי ...ולי־שון. אך לברנרית האהובה אין זמן לישון, כי תקליטה הפך תוך זמן קצר לשלאגר גדול, שנמכר ב־15 אלף עו־תקים כבר בחודש הראשון להפצתו, והוא תקליט־הילדים הנמכר ביותר בהיסטוריה של תקליטי־ילדים בישׂ־ראל.

וחוץ מזה: תוכנית הבידור שבה היא מופיעה עם **ספי ריבלין**, הנקראת ספי וציפי אוהבים שרים ומספרים לילדים. חוגגת בימים אלה את הצגת ה־100, ועוד היד נטויה.

בימים אלה ממש היא משתתפת בחזרות להצגת הילדים הנודעת עוץ לי גוץ לי, שתועלה בחנוכה בתל־אביב.

כינור הזהב של גרפלי

בסוף חודש נובמבר יבוא ארצה להופעות אחד מגדולי נגני הג'אז של דורנו **סטפן גרפלי**.

גרפלי החל את הקריירה המוסי־קאלית שלו כנגן פסנתר ואקורדיון במועדוני ג'אז ברחבי אירופה, בשנים שלפני מילחמת־העולם.

יותר מאוחר הוא גילה את הכינור. ושילב אותו בנגינתו. השנים שעברו הביאו את גרפלי לתודעת אוהבי הג'אז בעולם כווירטואוז מעולה. מבקרי

סטפן גרפלי
הופעות בישראל

מוסיקה בעולם אומרים על גרפלי שהצלולים שהוא מוציא מהכינור הם הפתעה חדשה בכל הופעה.

בארץ הוא ירדע בזכות תקליטיו הרבים, בהם ניגן יחד עם **יהודי מנוחין**. להופעות יתלוו אליו **מרק פוסטר** בגיטרה ו**ג'אק סוראנג** בקונטרבאס.

בת הרב

ג'ניפר ראש היא השם הלוהט ביותר כיום במיצעדי ההיי אנרג'י בעולם. שירה כוח האהבה הגיע למקומות הראשונים בכל העולם. בבריטניה, למשל, הוא הגיע למקום הראשון מייד עם היכנסו למיצעד. שיא שלא הרבה זמרים/ות יכולים לזקוף לזכותם.

ראש ניסתה להופיע בישראל כבר בשנה שעברה, לפני הצלחתה הגדולה. היא יצרה קשר עם חברת סי־בי־אס בארץ, וביקשה שיארגנו עבורה הו־פעות כאן, מכיוון שישראל חשובה לה מאוד: אביה הוא הרב הקהילתי בברלין, והיא עצמה באה מבית שומר מסורת, שבו התחנכה על ערכי ה־יהדות. ואכן, לפני שנתיים היא בילתה חודשיים בישראל, בקיבוץ.

בחברת־התקליטים הסבירו לה שב־ישראל היא עדיין אלמונית, ושאין טעם לארגן למענה הופעות. עכשיו, לאחר הצלחתה הגדולה של ג'ניפר במיצעדים, נזכרו בסי־בי־אס בנערה היהודיה אוהבת־ישראל. כמובן שגם הפעם היא שמחה מאוד על ההזדמנות לבוא ארצה, אלא שלאנשי חברת־התקליטים היתה בעיה אחת גדולה מאוד: לוח ההופעות של ג'ניפר עמוס מאוד עד חודש מאי הקרוב.

לבסוף נמצאה פירצה של שלושה ימי מנוחה בחודש ינואר, שאותם תבלה הזמרת בהופעות אצלנו.

אגב, הבית היהודי החם לא מנע אותה מלעורר שערוריה בבריטניה: סירטון הווידאו שלה צונזר ונערך ארבע פעמים ברציפות, עד שהותר להקרנה ברשת הטלוויזיה הבריטית שומרת הצניעות.

ג'ניפר ראש
בעיה של צניעות

מלביש הכוכבים

ניסים מיזרחי הוא ללא ספק סיפור של הצלחה. בית־האופנה שלו הפך תוך זמן קצר למוביל בתחום האופנה בארץ.

בשנתיים האחרונות הפך מיזרחי לאהוב ואהוד על אמני ישראל, מאז שלקח על עצמו את המשימה הכמעט בלתי־אפשרית: להלביש את הזמרות והזמרים. השחקנים והשחקניות ועוד אנשי בידור.

ירדנה ארזי, ציפי שביט, אלון אולארצ'יק, אילנה אביטל,

ניסים מיזרחי
בזכותו נראים טוב

סנינה רוזנבלום ועוד רבים מקב־לים ממנו את הבגדים בהם הם מו־פיעים, ולא תמיד תמורת כסף או פירסום. מיזרחי אומר, שלרעתו חשוב שהאמנים יהיו לבושים תמיד בצורה יפה וחדישה, ומכיוון שלהרבה אמנים בארץ אין די כסף כדי להרשות לעצמם את הלוקסוס הזה, הוא עוזר להם. לפעמים הוא נותן במתנה, לפעמים במחיר סימלי.

ריקי גל אמרה, שבזכות מיזרחי היא לא שוברת את הראש לפני כל הופעה, כי היא יודעת שתקבל ממנו בדיוק את הבגד שיתאים לה. „צריך לארגן ערב מיוחד לכבודו, כדי שיידע עד כמה אנחנו מעריכים את מה שהוא עושה למעננו," אמרה.

„הוא בן־אדם מאוד מאוד מיוחד, תמיד מוכן לעזור ולשמוע לדעתך." אמר הזמר **יזהר כהן**. „באמת שה־רעיון לעשות ערב מיוחד עבורו הוא נהדר. צריך רק למצוא את מי שיארגן ערב כזה. אני בטוח שכולם יופיעו. הרי בזכותו אנחנו נראים כל־כך טוב כל הזמן."

כמעט כל המשתתפים בתחרות הקרם־אירוויזיון השנה היו לבושים בבגדים שעוצבו על־ידו, באופן אישי. אין לו אמן מועדף. „כולם," הוא אומר. „תורמים תרומה חשובה לחיי־התרבות בארץ, ואני שמח מאוד שגם אני יכול לתרום משהו לעניין הזה."

תקליטים חדשים

המעגל הרביעי

האלבום ה־20 של הזמר הכושי העיוור **סטיבי וונדר** יצא השבוע בהדפסה מקומית. וונדר מגלה באח־רונה נטיה פוליטית ברורה — הוא הקליט שירים נגד הגיזענות בדרום־אפריקה. הוא תורם למוסדות פוליטיים שונים הופעות ותמלוגים. מלבד נושאי

סטיבי וונדר
מעורבות פוליטית

השירים שבתקליט האחרון, וונדר אינו מחדש דבר. הוא מעגל ריבוע.

אבל אפשר להבין את היוצר הכושי החשוב ביותר בעולם הפופ: אחרי 20 תקליטים, אין־ספור להיטים ואלפי הופעות — כל אחד היה מתקשה להפתיע.

הטיסה של אבי מטוס

זהו תקליט יוצא־דופן ומעניין לזמר לא כל־כך מוכר או ידוע, תקליט הרגאיי העברי הראשון.

שלוש שנים לקח לו לאבי מטוס להמריא, והוא עושה זאת בעזרתו של **דניס בוואל** שהוא אחד מהחשובים שביוצרי מוסיקת הרגאיי בעולם.

את הקשר הראשוני בין מטוס לבין בוואל יצר ירדין ישראלי. מטוס צילצל, סיפר על עצמו ובוואל אמר: „טוב, אז אולי ניפגש פעם." אבי לא רצה להה־מיץ את ההזדמנות יוצאת־הדופן, ולקח את המטוס הראשון שיצא לדרך.

הפגישה בין השניים היתה מאוד נלהבת ופוריה. בוואל גייס חברים טובים, שהם במיקרה מפורסמים מאוד בתחום מוסיקת הרגאיי בעולם, כמו **ג'ון קוסאי** (גיטרה), **סטיב גרגורי** (חליל), **ברוס סמיט** (תופים), **ג'רי סקנטלברי** (כלי הקשה), ודניס בוואל עצמו (בס־קלידים וקולות־רקע).

את המיפגש המעניין אפשר לשמוע מעל גבי התקליט שנקרא לוקח את היום לאט.

מקס וביפת הרעם — פסקול הסרט

אינני וזקוקים לעוד גיבור הוא ב־עצם הלהיט שעליו מתבסס התקליט. כמעט כל פסקולי הסרטים שייכים לעלילת הסרט שעליו הם מבוססים ולמה שקורה על המסך. הפעם התק־ליט מתבסס על הופעתה של הכוכבת החמה ביותר בעולם הפופ **טינה טרנר**. שני קטעים נהדרים יש לה בתקליט. שניהם הצליחו מאוד במיצ־עדי הפיזמונים בעולם. ואפילו אם זה רק בשבילה — כדאי לקנות את התקליט.

נמר החברבורות ב„הבימה"

השבוע החלו חזרות על מחזהו של **יעקב שבתאי** נמר חברבורות. בבימויו של **חנן שניר**. הסיפור מתרחש בחולות־ההזהב של תל־אביב הישנה, ומספר על נוכל יהודי המנסה למכור למתיישבים חלום על קירקס מפואר שהוא עומד להקים. בסוף, מה שנשאר במציאות, הוא חלום שפשט את הרגל. ההצגה תציין את שובו של **יוסי בנאי** בתפקיד ראשי לתיאטרון הממוסד.

עוד משתתפים: **מוסקו אלקלאי, נחום בוכמן, רבקה גור, אליעזר יונג, שמואל סגל, ניסים עזיקרי** ואחרים.

ושוב הבימה

לזוג השחקנים **יעל פרל ומשה בקר** נולד השבוע במזל טוב בן בכור. אולי יהיה זה דור שלישי לשחקני תיאטרון.

קובי אושרת ושטיח הכוכבים

קובי אושרת עוזב את אורות תל־אביב לטובת אורותיה של פאריס. שם יושב האמרגן **שלמה צח**. אושרת אומר ששום שטיח־זהב אינו פרוס לרגליו. והוא ינסה לעבוד שם בעזרת הקשרים של צח. „אני פשוט מחפש תנאים אחרים לעבודה," מספר אושרת. „כולם יודעים שבארץ התנאים הם גרועים, ושם. בפאריס, המצב שונה.

„זה לא עניין של סנוביות או של ניתוק. אני לא יורד מהארץ. רק לוקח פסק־זמן ארוך, כדי לנסות דברים חדשים.

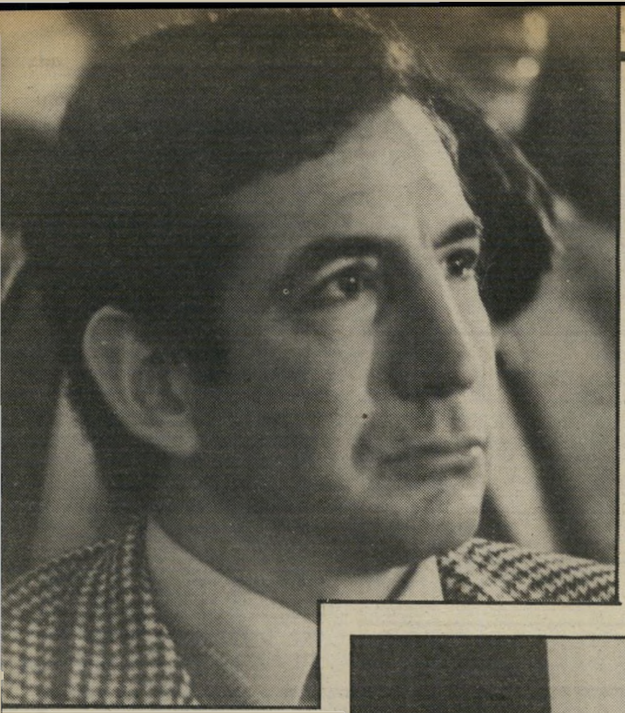
„אם תהיה לי עבודה גם בארץ, המרחק לא כל־כך גדול. תמיד אפשר לעלות על המטוס הבא. בינתיים בפאריס הפקתי ועיבדתי **לאילנה אביטל** שיר חדש בשם מחכה לך, שהלחין צרפתי מאוד מפורסם **קלוד ולואה**, ובשבוע הבא היא תופיע איתו בתוכנית להיטים טלוויזיונית בצרפת.

„גם חברת סי־בי־אס הצרפתית מגלה התעניינות בחומר שצח ואני מפיקים. ובינתיים היא החתימה את **חיים בהן** להקליט עוד שיר חדש.

„כך שבשביל התחלה הולך לי מצויין. לידיעת כל אלה שיירכלו שעזבתי את הארץ — אני משאיר את כל עסקיי בארץ פתוחים. והשבוע בנוסף פתחתי מיספרה, שאותה תנהל בת זוגי לחיים **עדה תומר**. שמהיום והלאה תצטרך לחיות בקו תל־אביב־פאריס."

קובי אושרת ועדה תומר
בקו תל־אביב־פאריס

יעקב לוינסון (מימין)
התאבד.
מיקי אלבין (משמאל)
התאבד.
השולם הזה
חושף לראשונה את
הקשר בין השניים:
אריה אבנרי (למטה)

חברה של הוצאה־לאור, שבבעלות מיקי אלבין המנוח והעיתונאים אריה אבנרי וזאב גלילי מידיעות אחרונות, הפיקה את הספר רצח אופי על יעקב לוינסון, שהתאבד בפברואר 1984. הספר יצא לאור ערב שבוע־הספר ביוני 1985, בהוצאת זמורה־ביתן. הספר הוא שיר הלל על לוינסון, שנכתב על־ידי עיתונאי, שנבחר על־ידי הבנקאי להיות נאמנו ודוברו גם אחרי התאבדותו.

בכריכה האחורית של הספר, בכותרת „חידת לוינסון", נאמר בין היתר: „... זהו דיווח מכלי ראשון של עיתונאי, שבינו לבין יעקב לוינסון נרקמו יחסי־ידידות עמוקים. האמון הרב שרחש יעקב לוינסון לאריה אבנרי הביא לכך שבימים האחרונים לחייו, כשכבר גמלה ההחלטה להתאבד (מעשה שתיכנן בדקדקנות ובקור־רוח) סיפר לאבנרי את סיפור חייו, את כתב־ההגנה שלו נגד מאשימיו, שהפך לכתב־אישום חמור נגד ה„כנופיה" ונגד האווירה והמיסגרת שאיפשרה את צמיחתה..."

● אבנרי־גלילי־מיקי

סיפור מתחיל במאי 1983, או זמן קצר לפני כן. מיקי אלבין התייצב במישרד פרקליטי־נאמנו, עורך־הדין עמיהוד בן־פורת, משרדות רוטשילד 72 בתל־אביב. הוא ביקשו להעביר לבעלותו „חברת מדף" כדי שיוכל לעסוק גם במו"לות, כהמשך להשקעותיו בתיקשורת, שהלכו ותפחו. („חברות־מדף" מצויות לכל דורש אצל פרקליטים מוכרים). מחיר חברה כזאת אצל בן־פורת נאמד אז בכ־750 דולר פלוס מינוס.

עורך־הדין בן־פורת נענה לבקשת אלבין. הוא שלף מן המדף העמוס במישרדו את חברת ע.ב.פ. (עמיהוד בן־פורת פירסומים) והעמידה לרשות אלבין.

לבקשת מיקי אלבין היקצה בן־פורת בחברה מניות לעיתונאים אריה אבנרי, כתב כללי ב„ידיעות אחרונות", ולזאב גלילי, רכז־הכתבים של העיתון. „ר.י.ע. נאמנים" בע"מ, חברת הנאמנות של מישרד בן־פורת, החזיקה במניות „ע.ב.פ." בנאמנות בשביל הלקוח שלה, אלבין, שביקש להסתיר את זהותו בשותפות המשולשת.

באותו מועד, כלומר בקיץ 1983, חדל בן־פורת לשמש כדירקטור בחברה, וזאת שינתה באותו מעמד את שמה לא.ג.ם. סיפרות בע"מ (כנראה: אבנרי־גלילי־מיקי).

אלבין אמר לבן־פורת — האחרון נרתע מלנקוב בשמו ומתייחס אליו (מטעמי „סודיות") בקיצור בשם „הלקוח" — כי הוא מבקש להשקיע „בחברה רצינית של הוצאה־לאור, לשם הפקת סיפרות רצינית." מכאן — כהסברו באוזני בן־פורת — הוא מבקש לצרף אל החברה את העיתונאים אבנרי וגלילי. הוא לא פירש מדוע בחר דווקא בצמד זה.

כך השתלשלו הדברים בחברת א.ג.ם. לפי מיסמכים רישמיים:

● חברת א.ג.ם. סיפרות בע"מ, ח.פ. 51־095769־9, נרשמה בתאריך 19.12.82 במטרה לעסוק בתיקשורת ובהפקת תוכניות־טלוויזיה. שמה של החברה, עם היווסדה, היה ע.ב.פ. פירסומים בע"מ. כבעלי המניות בחברה שימשו עורך־הדין בן־פורת וחברת ר.י.ע. נאמנים בע"מ. כל אחד מהם החזיק במניה אחת.

● החלטה מיוחדת של הנהלת החברה מיום 2.5.83 עוסקת בנושאים כדלקמן:

(א) בתיקון מטרות החברה והוספת המטרות „לעסוק בכל עיסקי הפקה, כתיבה, ייצור ועריכה של ספרים, סיפורים, מאמרים, דו"חות, תסריטים, דיברי־כתב מכל מין וסוג שהוא."

(ב) שינויים בהרכב ההון של החברה, על־ידי הפיכה של ארבע מניות רגילות, בלתי־מוקצבות, למניות הנהלה ושליטה.

(ג) שינוי שם החברה מע.ב.פ. פרסומים בע"מ לא.ג.ם. סיפרות בע"מ.

● בתאריך 5.5.83 בוצע בפועל שינוי בהרכב בעלי־המניות בחברה, כשלחברה מצטרפים אריה אבנרי וזאב גלילי כבעלי־מניות פורמליים, בעיקבות העברת מניות מעמיהוד בן־פורת לחברת ר.י.ע. נאמנים בע"מ.

מצבה המישפטי החדש של החברה מורה כדלקמן:

(א) אריה אבנרי: מחזיק במניית־הנהלה אחת וב־30 מניות רגילות.

(ב) זאב גלילי: מחזיק במניית־הנהלה אחת וב־ 30 מניות רגילות.

(ג) חברת ר.י.ע. נאמנים בע"מ: מחזיקה בשתי מניות־הנהלה וב־38 מניות רגילות.

● בתאריך 7.6.83 חדל עמיהוד בן־פורת לשמש כמנהל בחברה, וכמנהלים מונו אבנרי וגלילי.

● חברת ר.י.ע. נאמנים בע"מ, ח.פ. 51־094925־8, המחזיקה במחצית הבעלות על חברת א.ג.ם. סיפרות בע"מ, הוקמה בתאריך 17.10.82, במטרה לנהל חברת־נאמנות.

בעלי המניות בחברה הם:

(א) עורך־הדין עמיהוד בן־פורת.

(ב) רחל בן־פורת.

● החברה הוקמה ונרשמה על־ידי עורך־הדין עמיהוד בן־פורת בתקופה שבה הועסק במישרד עורכי־הדין צדוק, ברזל, שטריקס. מיסמכי יסוד־החברה מולאו על־ידי מישרד זה. **העיתוי של רכישת חברה להוצאה־לאור על־ידי מיקי אלבין, וצירופם של העיתונאים**

קשר המתאבדים

מיקי אלבין מסר לעיתונאים אריה אבנרי וזאב גלילי מניות בחברה שפעולתה היחידה היתה „להפיק" שני ספרים של אריה אבנרי: אחד לטיהור יעקב לוינסון ואחד על התככים במיפלגה הליברלית, שבה ביקש מיקי אלבין לעשות קריירה פוליטית

(המשך מעמוד 35)

אבנרי וגלילי כשותפים. מעניין מאוד.

בקיץ 1983 היה מצבו של יעקב לוינסון בכל רע. התיקים הסודיים נגדו נערמו בכספת בנק הפועלים. מנהל הבנק בשוויץ, ולטר סימונסון, הזין את יריבי לוינסון, ובראשם יו"ר ההנ־הלה גיורא (ג'ורי") גזית, בחומר סודי רב, שהצביע על חשדות למעשים פליליים של לוינסון בבנק, בשלוחותיו בעולם, בחברת אמפ"ל.

באותו הזמן שבו הוקמה החברה על־ידי אלבין עמלו שני הדירקטורים של בנק הפועלים, שרגא רוטמן ועמירם סיוון, בהכנת הדוח („דוח רוטמרסיון") על מעשיו של לוינסון, שנרשם ב־22 בינואר 1984 ונגנז — עד שהעולם הזה פוצץ חלקים ממנו. כעבור כמה שבועות, בפברואר 1984, התאבד יעקב לוינסון ביריה בביתו.

● השלישיה המוזרה

ב**צמרת „בנק הפועלים"**, בעי־קר אצל יו"ר ההנהלה גזית, נרלקה נורה אדומה כאשר נודע על הקמת א.ג.מ. שותפיה ומטרותיה. הועלה החשש כי בדרך זו או אחרת תשרת א.ג.מ. את לוינסון.

איך יתכן — שאלו בתמיהה בצמרת „בנק הפועלים" — שעורך־הדין בן־פורת קשור בהקמת „א.ג.מ." בדרך זו או אחרת, שבה גם שותף אריה אבנרי, נאמנו, איש־סודו ודובר הלא רישמי של יעקב לוינסון?

בן־פורת הוא פרקליט מכובד, המשרת את בנק הפועלים. הוא היה הנאמן בה"א הידיעה, שנבחר על־ידי דני רוזולי, גיורא גזית, עמירם סיוון ושרגא רוטמן כדי לרשום את פרטיכל דוח רוטמן־סיוון, כפי שקראו לפניו במישרדו.

מבנק הפועלים התקשרו בטלפון אל בן־פורת כדי לברר את חלקו באג.מ. המיסתורית. בן־פורת ביקש להרגיע את השואלים בהדגישו כי מכר למיקי אלבין „חברת מדף" בלבד, ואלבין הוא שביקשו להקצות בה מניות לאריה אבנרי ולזאב גלילי כשותפיו — הטריאומוויראט המוזר. „אני רק נאמנו של מיקי אלבין," השיב בן־פורת למתעניין מבנק הפועלים.

תשובתו של בן־פורת לא סיפקה את צמרת „בנק הפועלים". נותרה חידה שלא הובהרה על־ידי בן־פורת לבנק: למה ביקש מיקי אלבין להזרים כספים לחברה, שאמורה היתה להוציא ספר על לוינסון עוד באשר זה היה בחיים — כחצי שנה לפני התאבדותו?

על קושיות הבנק חזר והשיב בן־פורת כי מיקי אלבין אמר לו כי רצונו לעסוק במו"לות ולהפיק ספרים. גם ההסבר הנוסף לא נשמע סביר בעיני השואלים בבנק.

בן־פורת חשש כי מעמדו יתערער אצל גיורא גזית, יריבו המושבע של יעקב לוינסון, והוא עלול לאבד מיכרה־זהב למישרדו. הפרקליט מיהר להתקשר לאלבין, אחרי פניית הבנק אליו, כדי לשמוע מפיו על תוכניות א.ג.מ. ולוינסון.

אלבין השיב לבן־פורת (כך בן־פורת!) שאין בדעת „א.ג.מ." לטפל בהפקת ספר על לוינסון.

אך תשובתו הסתמית־משהו של אלבין באוזני בן־פורת לא סיפקה הפעם את פרקליטו, שמיהר להגיב באוזני לקוחו: „איני רוצה לדעת מכך," כלומר: מהקשר הצפוי בין א.ג.מ. לבין יעקב לוינסון.

בן־פורת הדגיש כי באג.מ. לא היתה לו אישית כל פעילות כבעל מניות, עד להעברת החברה לאבנרי ולגלילי לפי הוראות „הלקוח" שלו (אלבין). למרות שמניות אלבין רשו־מות על שם ר.י.ע., אין הן שייכות לגוף זה.

אך מעולם — עד לגילוי כאן — לא גילה בן־פורת כי הוא נאמנו של אלבין ב„א.ג.מ.", באמצעות „ר.י.ע." ואת מניות לקוחו הוא מחזיק בנאמנות.

הספר על יעקב לוינסון" (**ראה מיסגרת**).

אריה אבנרי אמור היה להיפגש איתי ביום החמישי, ה־26 בספטמבר בצהריים בקפה תל־אביבי. ביקשתי לשמוע את הסבריו למיסתרי א.ג.מ. אך באותו בוקר ביטלה רעיתו, זיווה, את הפגישה. „אריה מחוץ לעיר. אחרי הצהריים הוא במילואים. הוא יחזור מאוחר." היא הבטיחה, לבקשתי, כי אבנרי יחזיר לי צילצול לקביעת מועד חדש לפגישה, אך עד היום לא שמעתי ממנו. כאשר צילצלתי אליו למחרת, ה־27 בספטמבר, שוב הרימה את השפופרת זיווה. „עדיין לא ראיתי את אריה."

השיחה התנהלה עם הגב' זיווה אבנרי ביום השישי, אחרי 6 בערב:

● הסוד ירד לקבר

„**א.ג.מ." ניהלה** את ענייניה ♦ממישרדה הראשון, ברחוב מוא"ה 51 בתל־אביב. אחר־כך הועתק כאשר התייצב אלבין במשרדו של בן־פורת בעניין א.ג.מ., דרש ממנו בן־פורת כמעט אולטימטיווית (מחשש לזעם בנק הפועלים): קחו את המניות שלכם מר.י.ע.!

בחינמון העיר (28.6.85), במאמר על אריה אבנרי תחת הכותרת „בשם החברים של אבנרי", הכחיש אריה אבנרי כל קשר בין א.ג.מ. ובין הספר שכתב על לוינסון רצח אופי. הוא טען כי א.ג.מ. הוקמה כדי להוציא לאור אנציקלופדיה ליהדות „ללא כל קשר להוצאת הספר על לוינסון."

לא כך אמר שותפו לכתיבת ספרים, זאב גלילי.

הוא אישר: „א.ג.מ. הפיקה את

סיפרו של אבנרי על לוינסון
מישרד, מזכירה, נסיעות

זאב גלילי מכחיש ומאשר:

„א.ג.מ. הפיקה את רצח אופי!"

זאב גלילי, רכז הכתבים של ידיעות אחרונות, התחיל את ה־קריירה העיתונאית שלו בחרות, ביטאון חרות, בשנות החמישים. הוא היה שם סופר לענייני־פיתוח. בעיתונו מתארים אותו בכירים בשתי מלים מחמיאות: „עורך מעולה". הוא היה ללא ספק הצלע החזקה (בכתיבה ובעריכה) בטריאומוויראט אבנרי/גלילי/אלבין.

ב־11 באוקטובר פניתי לשמוע את הסבריו. הוא השיב ברוגז רב, בכעס, בעוינות. התפרצויותיו הסגירו אותו. כך התנהלה השיחה בינו לביני בטלפון:

שאלה: מה מצבה של חברת א.ג.מ. היום?

גלילי: א.ג.מ. היא חברה רדומה, ישנה. אני ואבנרי שותפים בה.

שאלה: האם הוקמה א.ג.מ. גם לצורך כתיבת ספר על לוינסון?

גלילי: שטויות!

שאלה: מה הקשר בין א.ג.מ. למיקי אלבין?

גלילי: שום קשר.

שאלה: בכל זאת?

גלילי: למה אתה חוקר אותי? האם עליי להשיב לך? האם אני מוכרח להשיב לך? אין לי חשק להשיב לך! אני לא חייב להשיב לך!

שאלה: אולי תירגע. מה מטרת א.ג.מ.?

גלילי: א.ג.מ. הוקמה לצורך הפקת ספרים דוקומנטריים.

שאלה: איזה ספרים הוציאה כבר א.ג.מ.?

גלילי: שני ספרים: הקשר הליברלי ורצח אופי על לוינסון.

(לשאלה קודמת הכחיש שא.ג.מ. הפיקה את רצח אופי. הקשר הליברלי מספר על המתרחש בתוכני המיפלגה הליברלית, שבה היה מיקי אלבין תכנן לא־קטן, משך כחוטים, המליך אנשים. תמך כספית בגורמים אלה או אחרים, ידע סודות, שוודאי אריה אבנרי, כותב הספר, הסתייע בו).

שאלה: מה עור עשתה א.ג.מ.?

גלילי: היינו צריכים להפיק אנציקלופדיה ליהדות בשביל (אוהר) זמורה (הכוונה לזמורה־ביתן. מו"לים). דובר על השתתפות של מיקי אלבין, אריה אבנרי ואנוכי. אלבין דיבר על תוכנית להוציא לקסיקון על היהדות, אך לא יצא דבר מזה, בגלל 200 אלף דולר שהיו דרושים כהשקעה התחלתית, וזמורה לא יכול להשקעה כזאת. אני הייתי צריך לערוך את הלקסיקון.

שאלה: ודאי נועדתם בעניין זה עם מיקי אלבין וזמורה?

גלילי: היתה פגישה אחת בין אלבין, אבנרי, אני וזמורה.

שאלה: למה ביקש מיקי מעורך־הדין בן־פורת, נאמנו, להקצות מניות באג.מ. לך ולאבנרי?

גלילי: שאל את מיקי.

שאלה: האם הבטיחה א.ג.מ. לזמורה־ביתן כיסוי הוצאות (או הפס־דים), אחרי שההוצאה תוציא את רצח אופי על לוינסון בהפקת א.ג.מ.?

גלילי: א.ג.מ. מימנה את עצמה.

שאלה: האם היו לחברה שלכם הוצאות כבדות בקשר להפקת רצח אופי והקשר הליברלי?

גלילי: פעם נסע אבנרי לחו"ל ומימן את ההוצאות מכיסו.

שאלה: כמה הכניס כל שותף באג.מ.: אתה, אבנרי, אלבין?

גלילי: כל שותף השקיע במניות יסוד 50 אלף לירות.

שאלה: לירות, שקלים, או...?

גלילי: אני לא זוכר (בכעס רב).

שאלה: האם היה די בכספי שהוזרם לא.ג.מ. במיסגרת מניות־היסוד של הבעלים, כדי לגלגל הפקת שני ספרים, אחזקת מישרד, העסקת מזכירה, טלפונים, חשמל, נסיעות?

גלילי: אני לא רוצה להגיד לך!

שאלה: מה מקור הכסף שזרם לא.ג.מ.?

גלילי: אני לא רוצה להגיד לך!

שאלה: מה מצבה הכספי של א.ג.מ. היום?

גלילי: החברה נמצאת בהליכי־פירוק. א.ג.מ. הפיקה גם את הספר על אפריים אילין. אני כתבתי אותו. אריה אבנרי ואני הפקנו במשותף שלושה ספרים: על דויד לוי, על יעקב לוינסון, על חיל־האוויר. בעצמי כתבתי 12 ספרים, אך שמי אינו מודפס עליהם.

שאלה: מה פירוש ראשי התיבות של א.ג.מ.?

גלילי: לא אשיב לך יותר על שום שאלה!

		שקל	שקל	
אריה אבנרי	הנ	1	1.-	רמת אפעל, אל-על 19
זאב גלילי	הנ	1	1.-	בני-ברק, הרב קוק 32
ר.י.ע. נאמנים בע"מ	הנ	2	1.-	תל-אביב שד' רוטשילד 72 י.

רישומים של אבנרי, גלילי וחברת־הקש של אלבין כבעלי מניות ב„א.ג.מ."
המחיר: 1 שקל

משפחה	שם פרטי (שם מלא אם של חברה)	משלח־יד	כתובת: מיקוד	רחוב	מס בית	נתיבה אל
אבנרי	אריה	סופר		ברמת אפעל אל-על 19		
גלילי	זאב	סופר		בני-ברק הרב - קוק 32		

רישומים של אבנרי וגלילי כמנהלי „א.ג.מ." מיום 7.6.83
המיקצוע: סופר

(המשך מעמוד 7)

עליו המלך חוסיין בראיון בעיתון אמריקאי.

הוא השיב לפרס בדיוק כגמולו: המטיר עליו שבחים חסרי־תוכן, תוך שלילה גמורה של תוכן נאומו.

מבחינה עניינית, לא התקדם השׂבוע דבר וחצי־דבר. העמדות של ירדן (ועידה בינלאומית ואש"ף) והעמדות של ישראל („תמיכה בינלאומית" חסרת־תוכן ושלילה גמורה של שיתוף אש"ף) נשארו מנוגדות כפי שהיו.

המלך חוסיין הבהיר, באמצעות אחד משריו, שהוא שולל את הצעות פרס. אך הוא השתמש בהן כדי להפעיל לחץ על הנהגת אש"ף ולכופף את ידה. למעשה רצה חוסיין, בעזרת חוסני מובארכ, להשיג מאש"ף הכרעה חד־משמעית להמשך תהליך־השלום לפי שיטת חוסיין. יתכן שלחץ זה יעזור ליאסר ערפאת להתגבר על היסודות הסרבניים בתוך אירגונו, ש־אינם מוכנים עדיין להכרעה חד־משמ־עית כזאת.

אולם חוסיין יודע היטב כי אינו יכול לזוז אף צעד משמעותי אחד קדימה בלי תמיכת אש"ף. תיזכורת על כך הגיש לו צברי ח'ליל („אבו־ג'יהאד") אל־בנא, הארכי־טרוריסט. בראיון שבו הודיע כי ירצח את חוסיין וערפאת גם יחד, אם יעזו להתקדם בדרך השלום (ראה עמודים 14-15). חוסיין לבדו, בלי גיבוי פלסטיני מאסיבי, לא יוכל להתקדם.

כך, בהעדר נס, יימשכו הדב־רים בעתיד הקרוב במישור של מילים חסרות־תוכן, הצהרות חסרות־משמעות ודיברי־ש־בח, ששום דבר אינו עומד מא־חוריהם.

● הזירה הקובעת

פרס זקף לזכותו גם הישג גדול ביחסים שבין ישראל וברית־המועצות. הוא הדגיש את הסיכוי הממשי לחידוש העליה, ואנשיו לא היססו מלהציג את שינוי האווירה כניצחון גדול של פרס המדינאי.

התוכן הממשי של הדברים ברור פחות. שתי המעצמות הגדולות דרו־כות עתה לקראת המיפגש של מיכאיל גורבאצ'וב והנשיא רונלד רגן, האמור להיות מאורע היסטורי. שני האישים מתמקדים עתה לגמרי באירוע זה, וכל עניין אחר משועבד לו כליל.

יתכן כי גורבאצ'וב יאשר עליה מסויימת ערב מיפגש זה, באחד האמצעים לרכישת אהד־דה ברעת־הקהל האמריקאית.

זוהי אפשרות — אך איש אינו יודע אם הדבר יהיה בכלל, ואם כן — האם זוהי התחלה חדשה, או רק מחווה חד־פעמית.

על רקע זה יתכן גם צעד קטן אך חשוב של חידוש היחסים בדרג זוטר. כאשר אמר פרס באו"ם כי מדינה שאינה מקיימת יחסים עם ישראל מוציאה את עצמה מכלל השתתפות ב„פורום הבינלאומי" שיעניק „תמי־כה" למשא־ומתן, הוא הקדים רפואה למכה. כי פתיחת מישרד סובייטי ב־שגרירות פינלנד בישראל אינה מהווה, רישמית, חידוש היחסים הדיפלומ־טיים.

זירת רגן־גורבאצ'וב היא עתה הזירה הקובעת.

ידוע כי יאסר ערפאת תולה את כל תיקוותיו להתקדמות לקראת פיתרון־שלום בהידברות האמריקאית־סובייי־טית. כך גילה למישלחת הישראלית, שביקרה אצלו בראשית השנה. גם פרס ניסה להשפיע על רגן לקראת מיפגש זה.

בהשוואה לאירוע מדיני זה מתגמדות כל ההתכמויות של פרס והסערות־בכוס־מים של הליכוד.

חברת המניות המיסתורית שהכל התכחשו לה: את מי היא מימנה ומדוע? מניין בא הכסף? מדוע היא הוקמה בכלל?

לפקידים בכירים בבנק הפועלים, שחלקם נענו, חלקם דחו את הפניה, אבנרי עצמו ביקר בארצות־הברית, בקנדה ובשווייץ לאיסוף חומר לכתי־בת רצח אופי. הוא נועד עם פקידים בכירים של הבנק וחברת אמפ"ל והסתייע הרבה על־ידי אפרים ריינר, יו"ר אמפ"ל. אבנרי ביקש לדובב בש־וויץ גם את ולטר סימונסון, מנהל בנק הפועלים שם, שחשיפותיו הד־הימו את צמרת הבנק, וגם את סגנו.

כמה שבועות לפני התאברותו של מיקי אלבין, אחרי שהתקשיתי להשיג קשר אליו, ביקשתי משלמה נקדימון, מבכירי ידיעות אחרונות, שהיה מקורב מאוד לאלבין, לברוק מה הקשר בין מיקי אלבין לבין א.ג.ם.

מנקדימון לרענן את זיכרונו בעניין. אולי אלבין גילה לו בכל זאת משהו בעניין א.ג.ם.?

נקדימון: „אני זוכר במפורש שש־אלת אותי ודיברנו על הקשר בין אלבין לבין א.ג.ם., אך איני יכול להיזכר בשיחה עם אלבין. יכול להיות שאמרתי לך כי אלבין אינו זוכר."

למה הסתיר מיקי אלבין את השותפות שלו ב„א.ג.ם." הנח־שפת כאן לראשונה?

תעלומה. הסוד ירד עימו לקבר.

גליה אלבין, אלמנתו של מיקי, לא ידעה הרבה על א.ג.ם., כאשר שאלתיה על החברה ב־14 באוקטובר. „החברה, נדמה לי, רדומה." היא הסבירה כי מנהל עיזבונו של בעלה, עורך־הדין עמיהוד בן־פורת, „מצוי ויודע". היא הוסיפה כי חיים בראון „משגיח" על השותפויות של אלבין בתיקשורת. „יש לי מול שאני בידיים טובות, ואני יכולה להתפנות לגידול ילדיי."

העיתונאי אייל ארליך (כותרת ראשית 7.8.85) כתב כי אלבין החזיק 50% מהבעלות על מוניטין עיתונות, המוציאה את הירחון מוניטין ואת השבועון חמקן, ושהיא שותפה עם איש־העסקים דויד בלאס, שהסתבך ביומון הכלכלי גלובס, ועם היומון גרוסלם פוסט בשבועון כספים. המחצית האחרת של המניות שייכת לחברה שנציגה הוא חיים בראון.

ב־1985 הקימו אלבין ובראון חברה בשם „מוניטין אחזקה בע"מ" שנכנסה בשותפות 50% ביומון „חדשות" (שיסידה מש־פחת שוקן: האב גרשום והבן עמוס). „בנק הפועלים" מימן את הרכישה. בגלל ההלוואה שועבדו נכסים של „מוניטין" ל„בנק הפועלים".

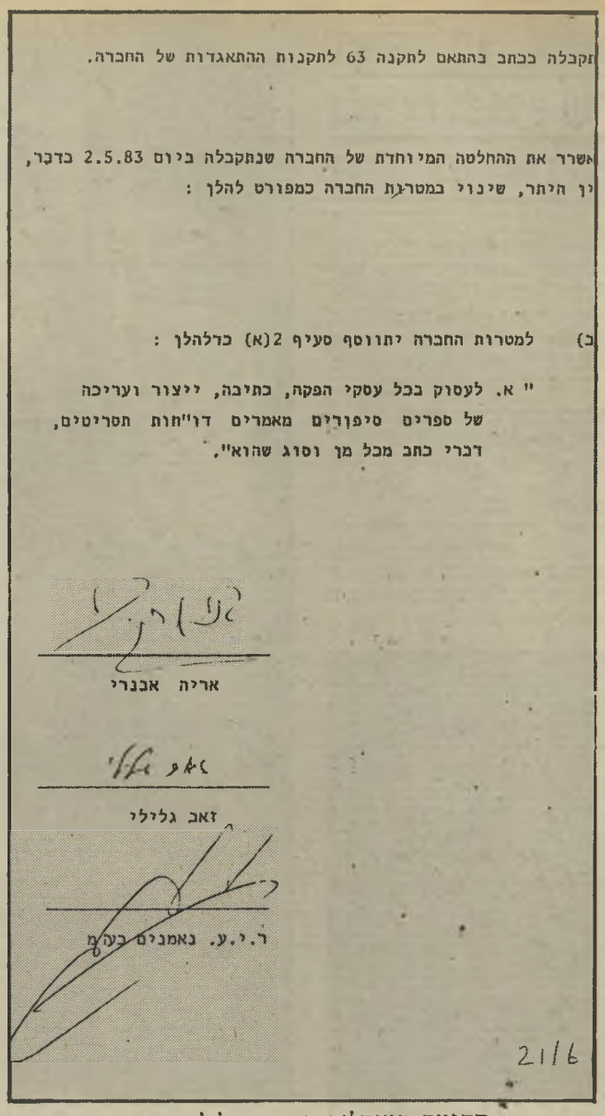
● אפשר להתווכח!

ך חסו המיוחד של אריה אבנרי אל יעקב לוינסון, ודעתו על האתיקה העיתונאית, באה לביטוי תמציתי בראיון שהעניק לאבי קרטין (חדשות 14.6.84):

„שאלה: לאורך כל הספר מתאר יאיר קוטלר (בספר לא לפירסום) את קשר השתיקה של העיתונות (בפרשת לוינסון) וכיצד קנה לוינסון את השתיקה הזו.

„אבנרי: מעולם לא קרה שעיתונאי יבזה את חבריו בצורה כזו. הרבה אנשים נמצאים בצומת כלכלי, כך שהם שולטים במשאבי אדי־רים. ליעקב לוינסון היתה מעצמה אדירה. היו לו בעיות אישיות של חשיפה. הוא ניצל את מעמדו וכוחו. הוא השׂ־תמש באנשים שהיו לו ב־עיתונים לעצור פירסום חומר עליו. אפשר להתווכח האם זה לגיטימי או לא."

אפשר להתווכח — מישנתו של אריה אבנרי, הביוגרף של לוינסון.

זקבלה ככתב בהתאם לתקנה 63 לתקנות ההתאגדות של החברה.

אשרר את ההחלטה המיוחדת של החברה שנתקבלה ביום 2.5.83 כדבר, ין היתר, שינוי במטרת החברה כמפורט להלן :

כ) למטרות החברה יתווסף סעיף 2(א) כדלהלן :

" א. לעסוק בכל עסקי הפקה, כתיבה, ייצור ועריכה של ספרים סיפורים מאמרים דו"חות תסריטים, דברי כתב מכל מן וסוג שהוא",

אריה אבנרי

זאב גלילי

ר.י.ע. נאמנים בע"מ

2116

חתימת המנהלים: אבנרי, גלילי ובן־פורת
„דיברי־כתב מכל סוג שהוא" – האמנם?

אוהד זמורה: „לא ידעתי שאלבין מעורב!"

שותפות משולשת של אבנרי, גלילי ואלבין. לא נכנסתי לכל זה."

הרעיון היה של זמורה. גלילי ביקש שא.ג.ם. תקבל יותר מה־תגמולים הרגילים המגיעים למ־חבר ספר. זמורה לא התנגד, אך היתנה זאת בהבאת שותף כדי שישא בעול ההוצאה. „תשתתפו ב־50%, ותרוויחו יותר מתמ־לוגים רגילים."

גלילי ואבנרי הביאו את מיקי אלבין לפגישה ראשונה עם אוהד זמורה.

„עד לפגישה עם אלבין, לא ידעתי שהוא מעורב בא.ג.ם."

אלבין שוחח עם זמורה (בנוב־חות גלילי ואבנרי) רק בנושא הלקסיקון.

אמר אלבין (לדיברי זמורה): „למה אני צריך אתכם? אני יכול להשקיע את כל הכסף הדרוש בעצמי!" (דובר בהשקעה כוללת של 200 אלף דולר). „אני יכול בעצמי להרים עשרה לקסי־קונים!"

השיב לו זמורה: „המצב בדיוק הפוך. אין לי בעיה להרים את הפרוייקט. יש לי כסף והרעיון הוא כולו שלי!"

אחר־כך נזף זמורה בגלילי: „אני נותן לכם את הרעיון וגם הולך לקראתכם, ואתם מביאים את השותף שלכם. אך במצב כזה איני צריך אותו!"

אחרי השיחה עם אלבין, הסיק זמורה מסקנה מהירה: הוא אינו נצרך לא.ג.ם. להפקת לקסיקון ליהדות.

ההוצאה לאור זמורה־ביתן **הוציאה שני ספרים בחתימת אריה אבנרי:** הקשר הליברלי **(על המתרחש במיטבח המיפלגה הליברלית)** ורצח אופי, **על יעקב לוינסון. „אנחנו כאילו הוצאנו את שני הספרים האלה עם א.ג.ם., אך לא קיבלנו מא.ג.ם. אפילו אגורה אחת של תמיכה. הכל נעשה על חשבוננו. ידוע לי כי לא.ג.ם. היו מישרד, מזכירה וכו'. אולי היו להם הוצאות בתיבת הספרים. הם עבדו על מחשב של איי.בי.אם., אך הרבה סופרים, ללא מישרדים, מגישים את הספר שלהם בדיסקט."**

אוהד זמורה גילה, כי ההוצ־אה־לאור שלו הפסידה על הספר הקשר הליברלי **הודפסו כ־2000 עותקים, אך נמכרה רק כמות קטנה. הספר על לוינסון רצח אופי היה – לדבריו – „יותר טוב", אך גם ממנו לא רוו נחת מיסחרית. „מכרנו רק כמה אל־פים."**

אוהד זמורה. רכז־מערכת דבר ומהבעלים של הוצאת הספרים זמורה־ביתן: לא ידע כי מאחורי „א.ג.ם." עמד מיקי אלבין, אלא כעבור זמן מה. תחילה נוהל משא־ומתן בינו לבין זאב גלילי, רכז־הכתבים של ידיעות אחרו־נות, על הוצאת לקסיקון ליהדות. זמורה האמין, כי בכוחו של גלילי להרים את הפרוייקט מבחינה מערכתית. הוא מתארו כ„בעל ידע וכישרון." בהוצאת הספרים מצויה תשתית למימוש הפרו־ייקט.

„כל המו"מ התנהל במיסגרת חברה בשם א.ג.ם. שלא ידעתי כי היא שייכת למיקי אלבין," סי־פר זמורה בתשובה על שאלותיי. „אחר־כך ידעתי כי יש כאן

במכבי לא הסתפקו בניצחון וחיפשו גם לנקום — להוכיח

שאפילו הכושים של הפועל לא יועילו לה

שחור בעיניים

ש תי דקות לפני סיום מישחק הדרבי התל־אביבי בכדורסל צעק מנהל מכבי, שימעון מיזרחי, לעבר המאמן צבי („צבקיה") שרף: „אני רוצה שתחליף את כל החמישיה הראשונה בשחקני הספסל!" שרף ענה לו: „מיזרחי, זו כבר התעללות!"

אבל לשרף זה לא עזר, מיזרחי ביקש לא רק ניצחון בדרבי המסורתי, אלא בעיקר נקמה. והיתה לו סיבה טובה לכך.

ערב הדרבי התרברבו אוהדי ועס־קני הפועל, ובראשם המנהל, אברהם פלדה, שהפעם הם ינצחו.

מירשם הפועל לניצחון היה מורכב מכוכבי מכבי בעבר, ארל ויליאמס וג'ק צימרמן, ששיחקו לפני שלוש שנים בהרכב הפותח של מכבי. אחר־כך הם יצאו לחו"ל ושבו, כל אחד לחוד, לש־חק בבית היריבה ההיסטורית.

במכבי לא יכלו לסלוח לשניים.

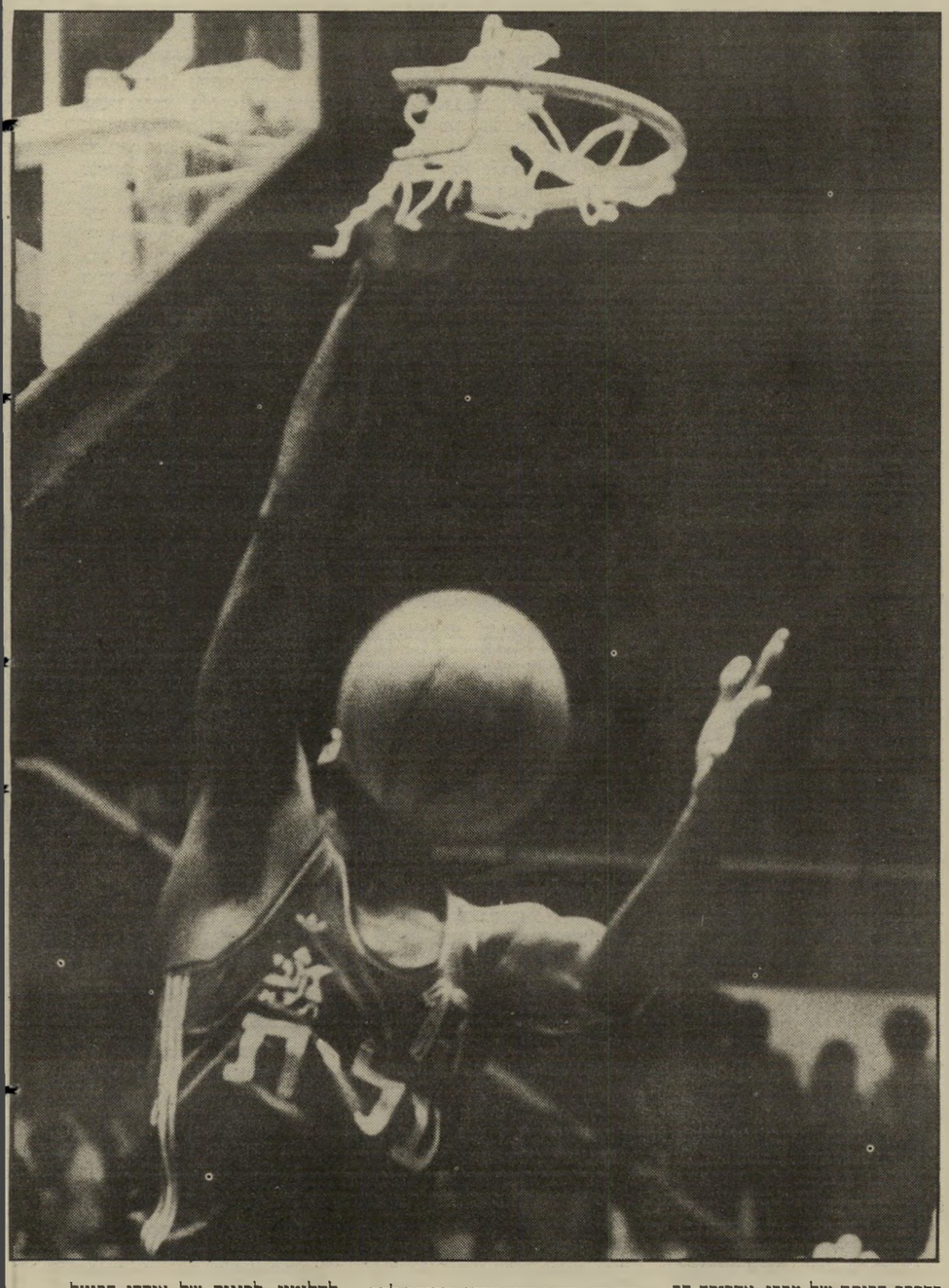
עשרת אלפים צופים, שגדחסו ביום החמישי האחרון בהיכל־הספורט ב־יד־אליהו, המתינו עשר דקות לתחילת המישחק. הסיבה: מנהל מחלקת־הס־פורט של הטלוויזיה, יואש אלרואי, ביקש דחיה משופטי־המשחק, כדי ש־הצופים בבית לא יחסירו ולוא דקה אחת מהשידור הישיר.

למרות הביטחון העצמי המופרז של אוהדי־הפועל, מי שנתן את הטון ביציעים היו אוהדי מכבי, שהיתה להם עדיפות מיספרית על אנשי היריבה.

במחצית הראשונה הצליחו שחקני־הפועל להחזיק מעמד מול המכבים, כשצופה בהם בהתרגשות ובראגה אריק איינשטיין, שאף הרכיב מיש־קפיים כדי להיטיב לראות. במחצית השניה החל הבליץ של מכבי, שהביא בסופו של דבר לניצחון גדול — 83:118 — ממש כמו בימים הטובים.

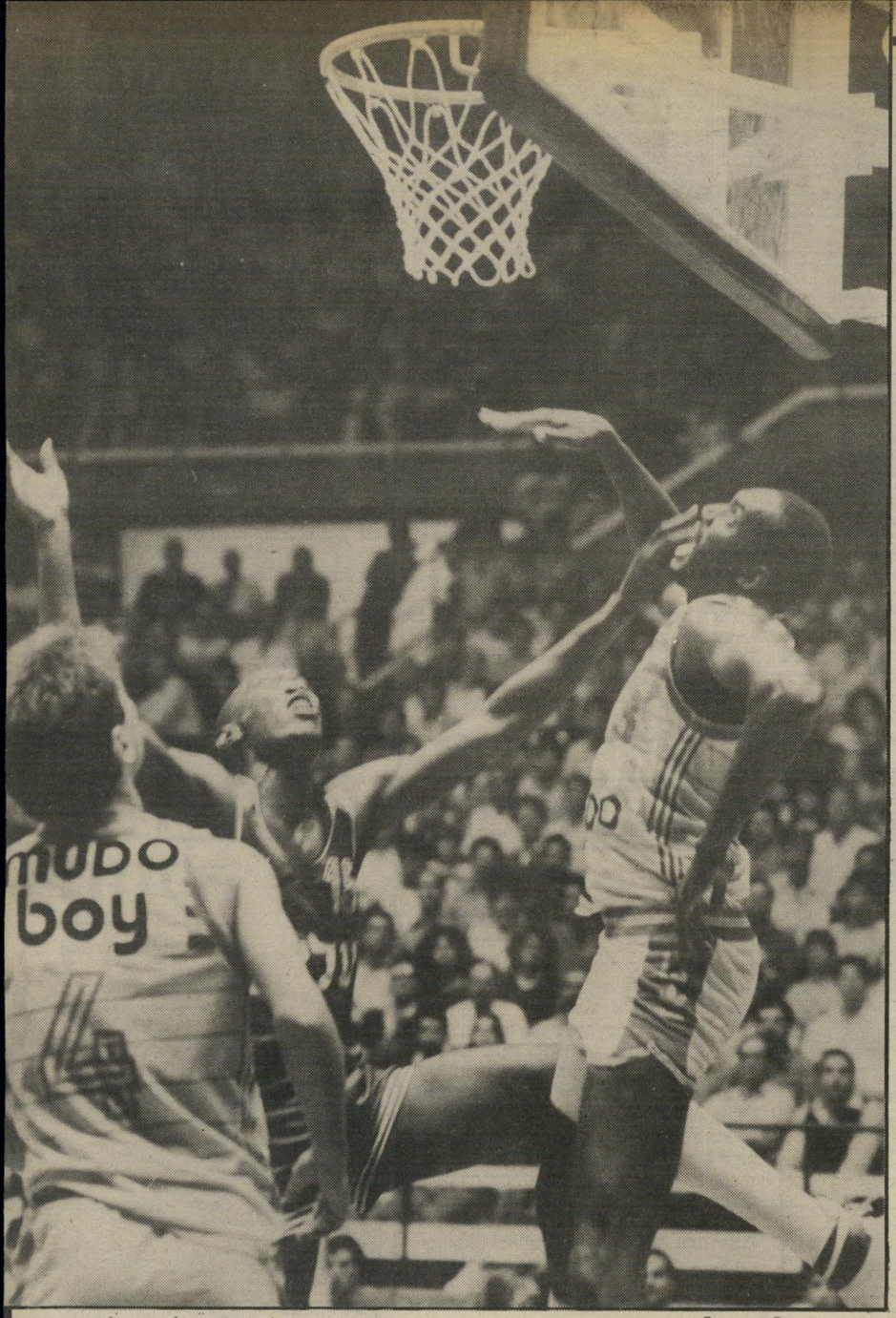
ויליאמס, שהכל ציפו כי יציל את גאוותו ואת גאוות הפועל, היה הפעם שקט ביותר. השחקן, שהיה ידוע במיזגו החם ובהתפרצויותיו, היה רגוע לחלוטין, לרוגזם של אוהדי הפועל. צימרמן היה חיוור, שלא כהרגלו.

אוהדי מכבי הבינו מהי משמעות הניצחון. אחרי המישחק, מחוץ למיג־רש, נשמעו צפירות רבות של מאות כלי־רכב של אוהדי־מכבי. כמו בימים הטובים של ניצחונות היסטוריים בג־ביע אירופה, צפרו גם הפעם המכבים, למגינת ליבם של האדומים, שמכבי עשתה להם שחור בעיניים.

הטבעה שחקן הרכש של מכבי, לי ג'ונסון, מטביע אחת ההט־בעות הרבות שביצע במשך מישחק הדרבי האחרון. צופה בו בהתפלצות לבן מרסר, הכוכב שחום־העור של הפועל. משמאל: קווין מגי ממכבי, מוסתר מאחורי כדור שהוא הטביע לסל של הפועל.

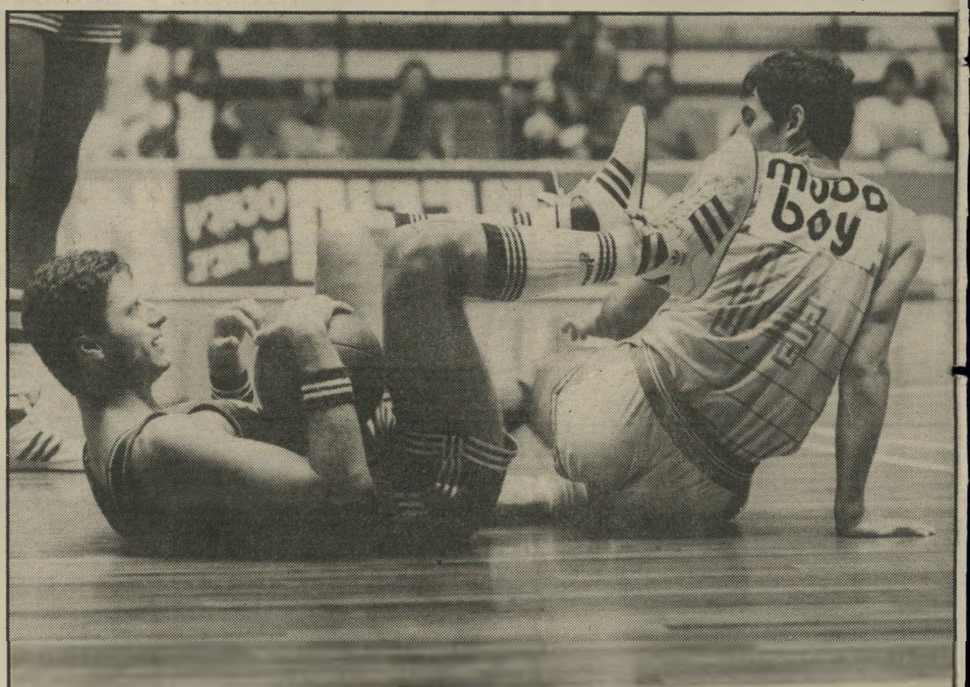

מיקי ממחין כוכב מכבי וכוכב המישחק, מיקי ברקוביץ, ממתין לשריקת־הסיום, כשעל פלג גופו העליון מגבת ועל פניו ארשת של ציפיה לניצחון מוחץ יותר. ברקוביץ הוצא מהמישחק שתי דקות לפני הסיום, כדי שהקהל הרב יוכל להודות לו.

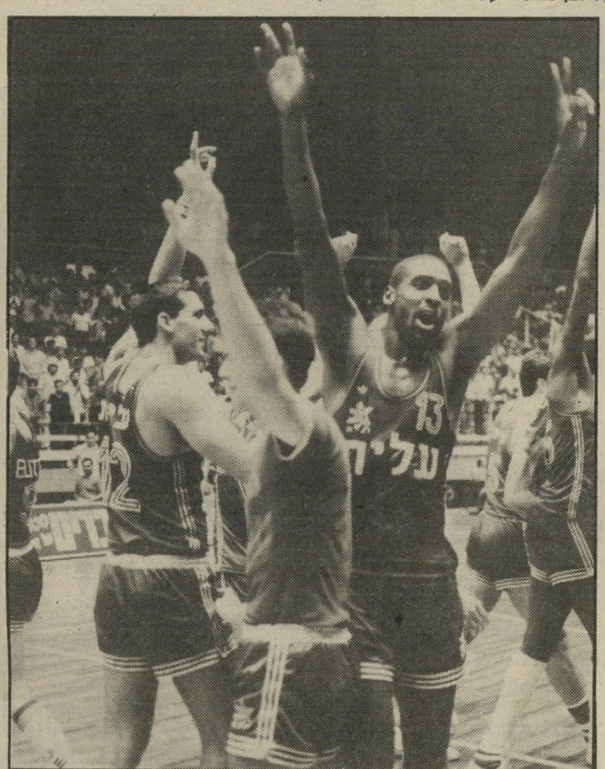

רגע הניצחון מוטי ארואסטי מחבק בהתלהבות אחרי ה־ מישחק את מיקי ברקוביץ, שותפו לפריצות המהירות לעבר סל־הפועל, שהכריעו את המשחק עוד במחצית הראשונה. שחקני הפועל ירדו מייד מהמיגרש ואוהדיהם יצאו מחוץ לאיצטדיון.

כדור למעלה לי ג'ונסון ממתין לרי־ באונד, בעודו סותם בכף ידו השמאלית את פיו של שחקן הפועל לבן מרסר. על השניים מביט דרוך ג'ק צימרמן. לאורך כל המישחק התנהל מאבק בין ג'ונסון ומרסר, כאשר לבסוף היתה ידו של ג'ונסון על העליונה, לשימחתם של אוהדיו.

נפילה עמוס פרישמן מהפועל (מימין) ומיקי ברקוביץ ממכבי שרועים על הריצפה, אחרי שפרישמן חסם את ברקוביץ, שניסה לפרוץ לכיוון הסל. מימין: שנייה אחרי שהשופטים שרקו לסיום, הרימו שחקני מכבי את ידיהם לקהל לאות ניצחון. משמאל: דורון ג'מצ'י (לובש גופיה מס' 12).

צילם: ציון צפריר

אילן ואילנית ואילנה

אילנית, שלמה צח ואילנה אביטל
פרידה מכובדת, בפעם השניה

פעם היה **שלמה צח** נשוי ל**אילנית**. אחר־כך הם נפרדו, וכולם קינאו בהם על הצורה היפה והאלגנטית שהם ידעו להיפרד. הם נשארו בידידות, ושלמה המשיך להיות האמרגן של אילנית. כשפגש צח, אז בן 37, את הזמרת הצעירונת בת ה־17 **אילנה אביטל**, ונשא אותה לאשה, התחברו גם שתי הנשים.

שלמה צח היה האמרגן של שתיהן, ולעתים קרובות הן היו נפגשות, והיחסים ביניהן היו נפלאים.

אבל למרות כל מאמציו של שלמה צח, לא הצליחה אילנה אביטל לפרוץ לשורה הראשונה של הזמרות בארץ, ולמרות קולה היפה ופניה המקסימות היא נשארה זמרת משורה אחרת. ידידים קרובים של המישפחה כבר מרננים זמן־מה שהחיים בבית צח־אביטל אינם מה שהיו פעם.

לפני שלושה חודשים נסעו בני־הזוג יחד עם בנם בן ה־4 לפאריס. שלמה נסע לעבוד ולארגן הופעות, אילנה נסעה כדי לשיר ולהיות איתו ולנסות לאחד את הקרעים.

ממש היום הגיע אליי השמועה המעציבה ששלמה צח ואילנה נפרדו. כל אחד מהם שכר לו דירה קטנה בפאריס, ובינתיים הם ממשיכים להתראות רק כששלמה בא לבקר את הילד. ברור ששלמה צח ימשיך לייצג את הזמרת אילנה אביטל, כי גם הפעם הוא נפרד מאשתו בצורה מכובדת. אבל מה אגיד לכם, לי זה ממש חבל.

מלון במקום מחנה מעבר

יש אנשים שקשה להם לעזוב את הארץ שלנו, ולנסוע לגור בארץ אחרת. המעבר החד הזה מאתם־יודעים־מה לאתם־יודעים־מה נורא קשה.

אז **אולסי סרי**, למרות שהראש שלו ממש בעננים, מצא פיתרון יוצא מהכלל, כשהגיע לניו־יורק הוא שכר לעצמו חדר במלון לקסינגטון, שבשדרת לקסינגטון. למה המלון הזה דווקא, שואלים מי שלא יודעים. זה מפני שהמלון הזה יותר ישראלי מישראלי. צוותות אל־על גרים בו כבר שנים רבות, וגם חברים וחברות של צוותי אל־על, וכל מיני ישראלים שבאים לניו־יורק ורוצים להמשיך ולהרגיש בבית.

השפה השלטת במלון הזה היא עברית, הגינונים ישראליים, ואפילו משלמים שם במט־בע ישראלי, כלומר בדולר אמריקאי.

כשראה מנהל־המלון **הרבי רוטנברג** שה־גיע אליו אמריקאי־ישראלי שהוא משכמו ומע־לה, מייד הוא התנדב לתת לו הנחה של 50 אחוז. וככה גר לו אולסי במשך שלושה חודשים בחדר מס' 1736, אכל ושתה וישן ודיבר בטלפון והיה מבסוט־חאלס.

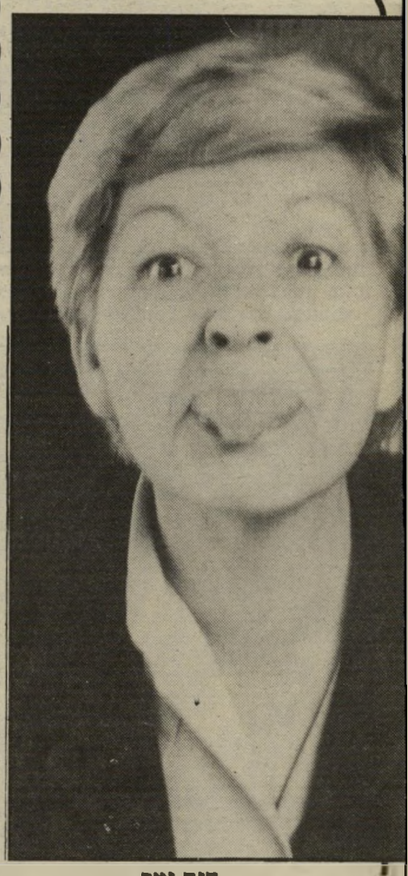
אולסי סרי
חדר מס' 1736

לפני שבועיים הוא נעלם מהמלון. זה בסדר שבחור בגילו של אולסי מחליט יום אחד לעזוב את המלון ולעבור למקום אחר, אבל כולם מת־פלאים למה הוא לא שילם את החשבון שלו, בסך 3500 דולר. עברו שבועיים, ועד ליום השישי האחרון הילד לא נמצא והחשבון לא שולם.

אני, באופן אישי, בטוחה שהכל יהיה בסדר. יכול להיות אחרת?

נופך מוזס מחכה לזמר

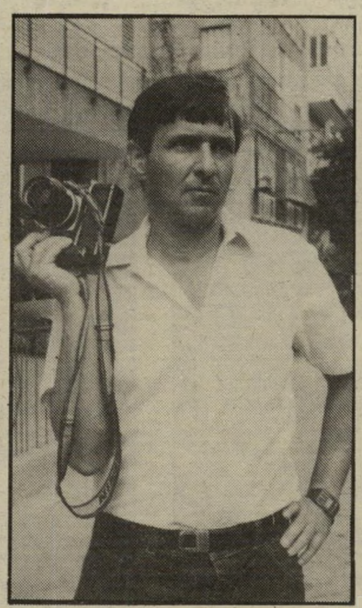
הכל קרה ביום התאבדותו של **יעקב לוינסון**. כשהגיע הטלפון למערכת ידיעות

חנה זמר
– לא רק חריצת־לשון –

אחרונות, לקח הצלם **יצחק נופך־מוזס**, בן אחיו של **נח מוזס** ז"ל, את מצלמותיו ורץ לביתו של לוינסון ברמת־גן.

שם הוא פגש את **חנה זמר**, שגם היא שמעה את החדשות והגיעה נרגשת ביותר לביתו של ידידה. יצחק שלף את המצלמה כדי לצלם את עורכת דבר. אבל תחת שיתוף־פעולה מצד עמיתה־למיקצוע הוא קיבל יריקה בפנים. נופך

יצחק נופך־מוזס
– אלא גם יריקה בפנים

ההמום שאל את חנה זמר מה העניין, והיא צעקה לעברו: „אתה הרגת אותו!" ובאותה הזדמנות גם חרצה לו לשון.

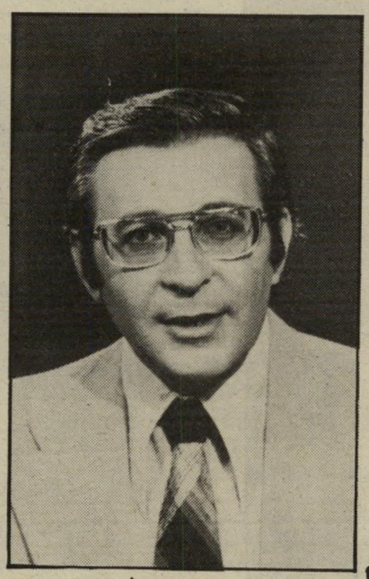
עוד באותו ערב שלח יצחק נופך־מוזס את הצילום לעורכת דבר, וביקש ממנה התנצלות. עד היום ההתנצלות לא הגיעה, ויצחק נופך־מוזס מבקש להזכיר לה, דרכי, שהוא עדיין מחכה.

השאלה שלי

בשום אופן לא הצלחתי להגיע לבית־שמש כדי להשתתף בתוכנית־הטלוויזיה מה השאלה?, ובכל זאת אני רוצה לשאול איזה שאלה שמציקה לי כבר הרבה זמן. שאלתי מופנית למנחה התוכ־נית, **שימעון טסלר**.

ובכן, כולם יודעים שבזמן נישואיך עם **אביבה** ניהלת פרשת־אהבה עם הבימאית **רינה הררית**, וכתוצאה מאהבה זאת נולדה לכם בת, שהיא כיום בת 7. כולם יודעים שאחרי זה נסעת עם אשתך וילדיך לאנגליה, וכשחזרתם משם התגרשתם.

עכשיו רואים אותך ביחד עם רינה הררית. אז השאלה שלי היא: אתם מתחתנים או לא? כמה זמן אנחנו יכולים לעמוד במתח הזה, אתה חושב? מחכה לתשובתך!

שימעון טסלר
אז מתחתנים –

רינה הררית
– למען הילדה?

רחל מרחלת על כל השולם

מאת
שולמית יריב

אריק סיני רוצה שקט

חמש דקות אחרי שיצא הגליון האחרון של העולם הזה צילצל אצלי הטלפון בבית ממש כמו משוגע. הרמתי את האפרכסת ואמרתי הלו.

„זו רחל המרחלת?"

„אכן."

„כאן **אריק סיני**."

„כן, מותק."

„תראי, אני חושב שהאינפורמציה מגיעה

אריק סיני
בפעם הבאה –

סיסי
– דיווח מיידי!

אליך במהירות כזאת שלפעמים זה פשוט מהר מדי."

„במה הענייו?"

„תראי, ביום רביעי ישבתי בבית־קפה. באתי לשם לבד, ופגשתי שם את **סיסי**, חברתו של חברי. ישבתי לידה כל הערב, כי היא נחמדה והיה לנו נעים לדבר. אחר־כך קמנו שנינו, וכל אחד הלך לדרכו. אז לפני שנרדמתי את כבר ידעת את הסיפור וחשבת שיש לנו רומן מי־יודע־מה."

„או אין רומן?"

„אין שום רומאנים. אני רוצה שקט, ואני מבטיח לך שבפעם הבאה, כשיראו אותי בבית־קפה או בפאב או בכל מקום ציבורי עם בחורה, אדווח לך מיידי."

אבי, בנו

בעיקבות הכתבה „האמת על רכושו של משה דיין," שפירסם העולם הזה לפני שבועיים, טילפן אליי **אסי דיין** וביקש לתקן כמה דברים.

אסי טוען שמיכתב־התודה, אשר נשלח ל**רחל דיין** בשם שלושת ילדי **משה דיין**, נכתב על־ידו, ולא על־ידי **יעל**. הוא נכתב כי לאסי היה צורך להודות לרחל על סכומי הכסף שנתנה לכל אחד מהם. אגב, אסי אמר שקיבל 39 אלף דולר, ולא כפי שכתבתי, 50 אלף דולר.

„אני לא הופתעתי מהצוואה," אומר אסי, „כי היחסים שלי עם אבא לא היו תמיד הכי טובים. כאבתי בעיקר את כאבם של יעל ושל **אודי**.

„אף אחד משלושתנו לא פיקפק בזכותה של רחל על הירושה של אבא, רק שלא חשבנו שאותנו הוא ינשל נישול מוחלט. אגב, לצוואה היה מצורף מיכתב שמסביר לנו כי הוא דואג לרחל, וסומך עלינו שאנחנו נסתדר בכוחות עצמנו. גם שיר של אבא היה מצורף לצוואה והשיר הזה מדבר בעד עצמו"

וזה השיר:

בואו שלושת בניי ורחל
ולאבן בגן נסב
הערב יורד עליי
ורוח מַיִם נושב
את ימיי לא הקדשתי לכם
אב למופת לא הייתי
יגוני וחגי בקרבי אצרתי — את עצמי חייתי
רק שניים ידעתי: לזרוע לחרוש ולקצור הקמה.
וברעום תותחים על בתינו בשער השב מילחמה
את נחלת האבות לוא עבדו־נא, והחרב מעל מיטתכם.
ועורוב יום תוריישוה להיות נחלה לבניכם.
ועתה יטול כל אחד תרמילו ומקלו לחצות ירדנכם בדרכו, ואיתכם בירכתי — לתלאות החיים אל יתן איש מכם לשתקו.

אומר אסי: „רחל יכולה להתנחם בזה שלעומת הסבל להיות פילגש, הרבה יותר קשה להיות אשה נבגדת, כשכל הארץ יודעת. וכשאמי לא הפסיקה לעבוד יום אחד בחייה והיא מתרוצצת ועובדת בארצות נחשלות באפריקה, רחל עסוקה בניתוחי־יופי ובטיפוח."

ועכשיו, אסי, תרשה לי להגיד לך שבזמן שאמא שלך, **רות**, היתה

אסי ורות דיין
„רק לחרוש ידעתי..."

גברת מאוד מכובדת בעולם, לצידו של הגנרל המפורסם, ישבה לה רחל בדירה קטנה, אחרי שעזבה את בעלה, בנותיה וכנראה גם הרבה כסף, וחיכתה לראות את פניו של משה, לכשייתפנה. ככה 18 שנה. זה קל?

אחד מי יודע?

על המסיבות שעושה **אילנה גור** אני לא אכתוב הפעם. לא מפני שאין מסיבות, חס וחלילה, אלא פשוט מפני שלא נעים לי לכתוב בכל שבוע על מסיבה מפוצצת אחרת שהאשה הזאת מארגנת.

לי יש בעיה פוליטית בקשר לאילנה גור.

אילנה גור
אבר־מין ובראשו יהלום

כולם יודעים שלאילנה יש תכשיטים בגודל טיבעי על הגוף שלה. כל מיני שרשראות ששוקלות חצי טונה, וצמידים וטבעות ואצעדות ומה לא.

אחת הטבעות הגדולות שיש לה מורכבת מדיוקנותיהם של **אנוור אל־סאדת, ג'ימי קרטר ומנחם בגין**. זאת נקראת „טבעת־השלום". על אצבע אחרת יש לה טבעת פיצ־פונת־פיצפונת, עם דיוקן פיצפון־פיצפון. זה כל־כך קטן שלא הצלחתי לראות בעין בלתי־מזויינת מי מופיע שם. הטבעת הזאת מסמלת את המינימאליזציה של פוליטיקאים בעולם. זאת אומרת — אולי.

הדבר האחרון הוא צמיד במשקל קילו וחצי, עשוי כולו זהב. מן הצמיד תלוי אבר־מין זכרי, כשבראשו יהלום. זה, כנראה, מסמל את השמר־קיות.

הבעיה שלי היא לאיזה פוליטיקאי היא התכוונה הפעם. אולי מישהו יודע?

זפטה לרבנות

חני זבעלה לעתיד צביקה סבו
84 אלף ממזרים

הייתם מאמינים ש**חני פרי** עובדת ברבנות? לפי דעתי היא עובדת שם. אחרת אני לא מבינה למה רואים אותה שם כל יום. אז טרחתי וביררתי.

הסתבר לי שאומנם היא לא עובדת שם, אבל כנראה גם הרבנים רוצים לשטוף את העיניים שלהם במשהו יפה כמו חני, ולכן הם היו מבלבלים לה את המוח כל יום בסיפור חדש. תביאי פתק כזה, תפתחי תיק אחר, תחזרי מחר כדי לדבר עם הרבי הזה, ומחרתיים כדי לראות את הרבנית ההיא. כל זה כדי לתת לה סוף־סוף אישור לחתונה.

אגב, בעלה־לשעבר של חני, שבהיותו אמרי־קאי איננו כפוף לרבנות הישראלית, כבר נישא מחדש, והיום הוא מגדל תינוק חייכן.

אבל כל זה לא עזר לחני. היא פשוט היתה על הקו של הבית והרבנות חמש פעמים ביום.

כל הסיפור הזה נמאס ל**צביקה סבו**, מי שרוצה להיות בעלה של חני, ויום אחד הוא בעצמו הגיע לרבנות. שם הוא עשה מה שכל בן־אדם נבון עושה. כלומר הוא עשה סקנדל מארץ הסקנדלים, וצעק עליהם ואיים עליהם שהוא יעשה 84 אלף ממזרים, שיפוזרו בארץ כחול הים.

הרבנים נבהלו. הם אומנם רצו להמשיך ולראות את חני אצלם, אבל הם תפסו פחד שמעכשיו, תחת חני, יגיע אליהם צביקה סבו כל יום. בזה אפילו רבנים לא יכולים לעמוד, ועל כן הם מיהרו ופתרו את כל הבעיות ההילכתיות וקבעו תאריך לחתונה.

זהו. זה יהיה ב־8 בדצמבר, בנוכחות כל היפים היפות של ארץ ישראל העובדת והלא־עובדת.

העולם הבא

העיתון החי ביותר במדינה

גליון מס' 25 ● עורכים אלכס פז ובנצי לופו

„בזק" מעורבת בפרשת אלבין

„חקירת אישים, שהופיעו בפינקסו של מיקי אלבין ה־מנוח, אינה אלא הטעיה." כך אמר אמש לכתבנו קצין־מישטרה בכיר, שהואשם זה לא מכבר בקיום קשרים חב־רתיים עם עיתונאי.

עוד מסר הקצין לכתבנו, כי בקרוב יחלו חקירות של אי־שים המופיעים בסיפרי־טלפו־נים שונים, שנמצאו בעיזבונו של אלבין, כאשר החקירה תתמקד במנויי איזור חוג 04 (חיפה והצפון — א"ב).

	844 219	
	869 214	
ים	586 294	
ים	596 294	
ן 21 בת־ים	873 308	
ת ים	879 620	
	891 983	
בת ים	583 667	
ה		
	581 874	
ת ים	584 427	
2 בת־ים	877 023	
	866 449	
ם 20 בת־ים	589 642	
	854 070	
	971 172	
	971 173	
10 בת ים	582 342	
לון	892 287	
־ים	875 499	

דיין אברהם ומרית, חצור 5 בת־ים	888 122	ד'
דיין אברהם ונינט, הדגי 8 בת ים	862 265	ד'
דיין אהרון, הראובני 6 חולון	885 169	ד'
דיין אהרוניתה, ריינס 19 חולון	800 138	ד'
דיין אודט וויקטור, חמ שנש 4 ראשל"צ	948 082	ד'
דיין אזלן, אוליביץ 22 בת ים	860 456	ד'
דיין, איזק ומטילדה שי עגנון 16 ראשל"צ	994 306	ד'
דיין אלברט, שמירא 42 בת ים	596 010	ד'
דיין אלברט, ז'בוטינסקי 13 ראשל"צ	957 233	ד'
דיין אלי ודינה, שד' קוגל 21 חולון	854 826	ד'
דיין אליהו, זלמן ארן 49 חולון	895 504	ד'
דיין אליהו ואביבה, אלי כהן 1 אזור	808 962	ד'
דיין אליהו ואסתר, בלפור 39 בת ים	864 689	ד'
דיין אליס, יצחק שדה 7 בת־ים	595 219	ד'
דיין אליעזר, הבעש"ט 38 חולון	853 790	ד'
דיין אלפונס וסרסל, יוספטל 16 בת ים	866 849	ד'
דיין אנג'לה וויקטור, שונקר 3 חולון	850 033	ד'
דיין אנט, קדושי קהיר 19 בת ים	868 206	ד'
דיין אסטריד ואסיל, אלי כהן 22 בת־ים	896 217	ד'
דיין אסלן וויקי, העבודה 9 ד' חולון	846 024	ד'
דיין אסתר, סוקולוב 18 בת ים	583 280	ד'
דיין אסתר, המעפילים 15 בת־ים	594 936	ד'
דיין אסתר, קריתי 20 בת־ים	863 939	ד'
דיין אסתר ויעקב, ויניק 38 ראשל"צ	948 998	ד'
דיין אסתר ורפאל, מבצע סיני 26 בת ים	580 703	ד'

הרשימה החלקית שנתן הקצין לכתבנו

האפיפיור: הנוצרים הם יהודים שאימצו מינהגים של גויים

האפיפיור, יוחנן פאולוס המי־יודע־כמה, תפס טרמפ על דיברי הראשון־לציון, מרדכי אליהו – ש־אמר כי האתיופים הם גויים שאימצו להם מינהגים של יהודים – ומבקש להכיר בקתולים כ־יהודים אורתודוכ־סים.

ניסיון שרון בטרור – ינוצל במלואו

השר אריק שרון ירשתל כסוכן בתוך אחד מאירגוני־המחבלים, מתוך תיקווה שיג־רום להם נזק, כפי שגרם לנו.

מיכתבים למערכת

כולם מסכימים ש־מגיפת האיידס היא קט־לנית ומפחידה.

היום, כאשר כל אחד – גם אם הוא תמים למראה – מסוגל להד־ביק אותך במחלה כ־הרף־עין, אין עוד חברות אמיתית, אין עוד אמון הדדי. כל אחד דואג לצווארו.

כאזרחים שאיכפת ל־הם, אנו דורשים ממיש־רד־הבריאות לסמן הי־טב את האנשים הלא־נגועים, כך שאפשר יהיה להתקרב אליהם ללא חשש.

בהזדמנות זו אנו מבקשים, אם רק ניתן, לציין על גבי כל סימון כזה גם את סוג הדם של האיש (או האשה – לא לנו השובינייזם), כי גם בינינו יש בעלי טעמים שונים. בתודה מצוואר, יו"ר איגוד הערפדים.

חתני פרס נובל לרפואה הוכיחו: מסוכן לאכול בשר

והתגובה בישראל להבטחת בריאות החיילים

קוצץ תקציב המזון בצה"ל: פחות בשר ועוף - יותר לחם

חתני פרס נובל במסעדה שבה לקו בהרעלת קיבה

צביקה פיק: מס־הכנסה הרס אותי

הזמר הוותיק האשים את נציב מס־הכנסה בהיעלמותו מעל מפת הזמר הישראלית.

„מאז שנערכות פשיטות על אמנים מפורסמים, הפסקתי לקבל הזמנות להופיע — מפני שנודע שלא נערכה עליי שום פשיטה!"

אבד כלב־זאב אפור, כבן שנתיים. הכלב עונה לשם ג'ימי, ונושך כל מי שנמצא בקרבתו. אתן $100 למי שישמור לעצמו את הכלב.

גל חדש של הגליית יהודים בברית־המועצות

מקורות יודעי־דבר סיפרו כי יש כוונה מצד השילטונות הסובייטיים לחדש את רדיפת היהודים בברית־המועצות.

הצעד החמור ביותר, שיינקט על־ידי הקג"ב, יהיה לאפשר ליהודים לעלות לישראל.

יהודים בברית־המועצות מפגינים בעד הגליה לארצות־הברית

כותרות גנובות

ישראל ומצריים מ־הדקות את קישרי־ה־תרבות ביניהן, ולראיה – שביתות הסטודנטים המתואמות בשתי המ־דינות.

■

ההיתר שהשיגה הטל־וויזיה מהתאחדות בעלי־בתי־הקולנוע להקרנת סרט שלישי בשבוע קובע שהטלוויזיה רשאית ל־הקרין את הסרט של יום שישי, בשידור חוזר, בכל יום מימות־השבוע.

■

מודעי מאיים שאם פרס ימשיך בהתבטאו־יותיו בארצות־הברית, הוא לא ישלח לו כר־טיס־טיסה לחזרה אר־צה.

■

הצנזורה פסלה להק־רנה מנורה כחולה.

מחקר מדעי קובע: צפייה בטלוויזיה מסוכנת לבריאות

סקר שערך המכון לחקר הסטאטיסטיקה, בקרב אלפי בני־נוער ומבוגרים, מצביע ב־בירור על סכנה בריאותית ה־טמונה בצפייה בשידורי־טל־וויזיה.

נחקרים סיפרו על בחילות, כאבי־ראש והפרעות־מעיים ח־מורות; לפחות 50% מהנשאלים אישרו כי הקיאו במהלך הצ־פייה.

המחקר נערך בזמן הקרנת התוכנית מה השאלה?

ישראלים רבים ביטלו בתחילת השבוע את נסיעתם לחו"ל, כדי להשתתף בהגרלת הלוטו.

העובדים יתרמו 3 ימים, והמובטלים – 6

בעיקבות הצעתו של ישראל קיסר, שהעובדים יתרמו שלושה ימי־עבודה למניעת אבטלה, נשמעת הטענה הצודקת ש־דווקא המובטלים עצמם, שהם שורש הבעיה, אינם מתבקשים לתרום. סקר מהיר שערך הער־לם הבא בסביבות לישכות־תעסוקה קובע, כי מובטלים רבים יתרמו בשימחה 3 ואף 6 ימי־בטלה – אם זה יעזור לשקם את המשק.

החוג למדעי־הטבע באוניבר־סיטת בר־אילן מודיע: ההר־צאה על הומוסקסואלים תתקיים מחר ללא עזרים (AIDS) – לפי בקשת המרצה!

פלורה מגדת עתידות

קוראת בקפה, תה ועוגה. הנחה לקריאה בקפה עם סוכרזית.

שר־התיקשורת: קווים לדמותו

ביפ. כל הקווים בכיוון ש־חייגת תפוסים. ביפ.

הדולר השחור: עד 1600

- עגבניות שטוחות: 2700
- תמר (800): 1500
- רקובות: 880

שרתון חזקה

תערובת וירג'יניה מעולה

אזהרה — משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות

ט"ז חשון תשמ"ו, 30.10.1985 מיספר 2513 שנה 50 המחיר 1850 שקלים (כולל מע"מ)

העולם הזה

השדרן יקיר אביב, שהתפוטר אחרי שהורשע

במעשה מגונה בקטינה:

„הוא פיתה אותי!"